

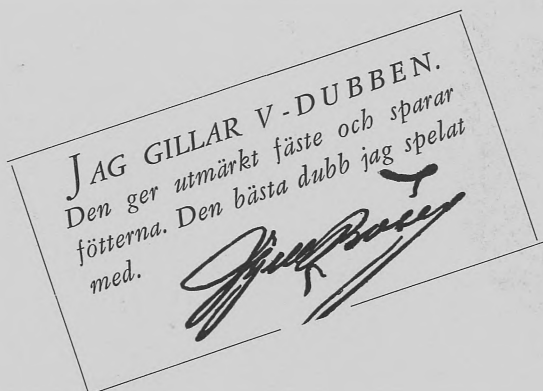

DJURGÅRDAREN

KJELL ROSÉN PAPPA

nu även till "lirare" nr 2

är också "pappa" till detta uttalande:

V-DUBBEN användes av VM-laget i Rio och i samtliga A- och B-landskamper 1950 och har blivit mycket populär bland klubbarna.

Den är sanktionerad för seriematcher.

V-DUBBEN är ekonomisk. Stor slitstyrka i förening med den breda och konkava basytan, som gör att dubben varken lossnar eller lägger sig, minskar behovet av omdubbingar. Detta sparar skorna. En sko som dubbas med V-dubben får därför avsevärt ökad livslängd, vilket med nuvarande höga skopriser innebär en stor besparing.

En svensk fotbolldubb i särklass! SPECIALIMPREGNERAD!

Efterfråga den hos Eder leverantör av idrottsmaterial.

VARUMÄRKET GARANTERAR KVALITET.

Tillverkare: **Vrigstads Sport- & Läderindustri, Vrigstad.** Tel. 101.

Allt vad Ni behöver...

PAUL U. BERGSTRÖMS AB

VÄLJ KVALITET!

KÖP

VASAMÄRKTA

kvalitetsvaror

i silver, nysilver och tenn

hos Eder guldsmed

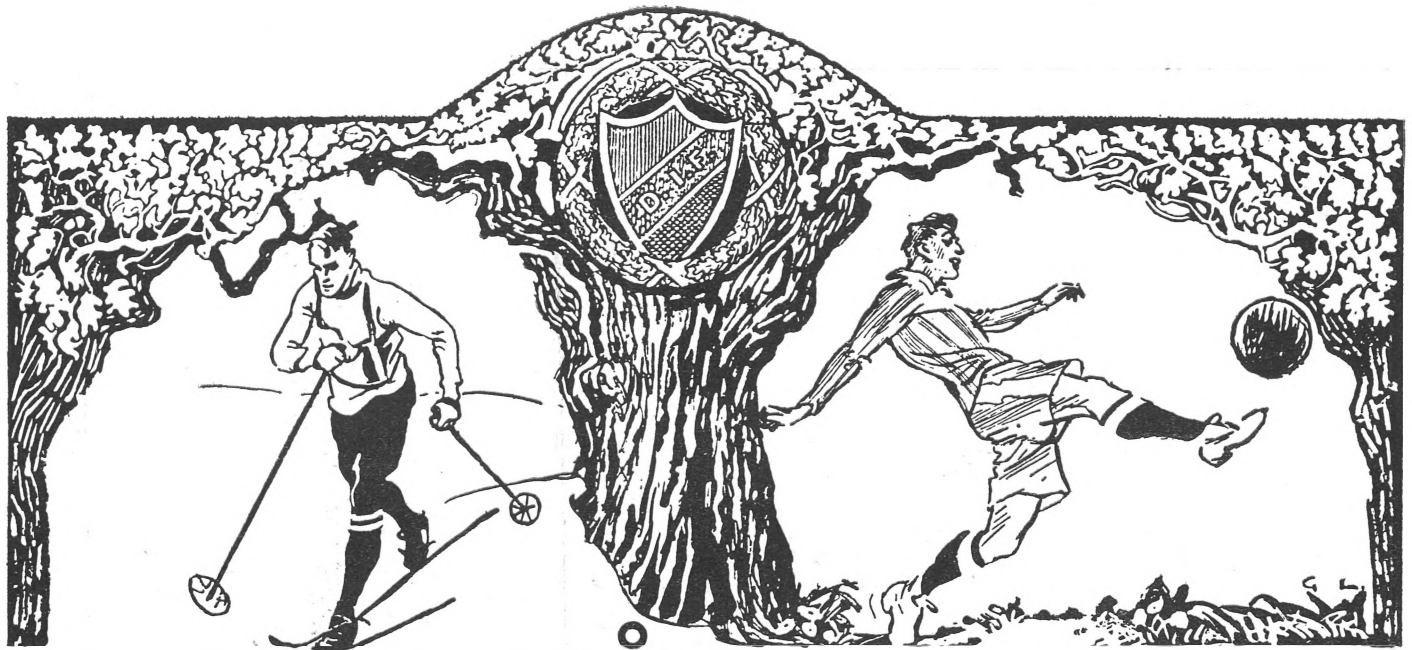

.....
berömt sedan

1708

ingår i alla
WÅRBY drycker
som Ni köper

.....
i konsumbutikerna

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

* JUBILEUMSNUMMER *

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

EFTER 60 ÅR

— Ordförandeord av SVEN LARSON —

ÅREN RUSAR I VÄG inte bara för oss människor. Även vår idrott hetsas i väg med en fart, som gör att de lugna mellanstunderna blir allt färre. För Djurgårdens Idrottsförening har utvecklingen fört med sig en non-stop-verksamhet, som väl våra äldsta förkämpar aldrig kunde ens ana. Året är fyllt av idrottshändelser. Blad fogas till blad i vår historia. Vi rusar från den ena tävlingen till den andra. Vi kämpar och gör vårt bästa, men målet tycks aldrig bli nått, ty nästa dag står vi inför nya uppgifter. Vi törs aldrig slå oss till ro.

Till 60-årsjubileet spände vi alla våra krafter till det yttersta och nådde förnämliga resultat. En reaktion måste komma. På mästarens fall står mängder av konkurrenter och väntar. Att vinna en position och nå mästarvärdigheten innebär storprestationer, men att försvara denna position fordrar ännu mera. Vårt 60:e jubileumsår fördes till sitt slut på ett sätt, som inte kommer att glömmas på långliga tider. Vi är redan inne i ett efterjubileumsår. Det har gett oss både segersötma och en och annan något bittrare nederlagskalk. Men vi tackar gärna våra motståndare för deras åstadkommande av ett och annat bakslag för

våra färger, ty vi levde faktiskt ett tag i en farlig period, då hela himlen syntes gå i blårandigt. Just nu har det blivit mera regnbågsfärger över horisonten, och i stället för att flyga rakt upp i himlen står Djurgården åter stadigt på fötterna nere på jorden.

Vi gläds över och med våra aktiva. Vi har seglat i medvind. Litet krusningar på ytan har påmint oss om att motvindar kan blåsa upp, men står vi lika väl samlade som hittills har vi ingenting att frukta. Djurgårdsskutan är bemannad med folk av vikinganatur.

När »Djurgårdaren» efter 10 års vila åter kommer ut, sker det efter en period som för Djurgårdens Idrottsförening varit allt annat än en Törnrosasömn. Åtskilliga gånger har vi diskuterat ett återupplivande av vår tidning, men det har inte funnits vare sig pengar eller redaktionella krafter att förverkliga önskemålen, och så har tiden fått rulla i väg. Behovet för oss alla att ha en egen tidning, en sammanhållande länk för alla våra sektioner, för oss alla djurgårdare här hemma och ute i förskingringen, har blivit större och större, och nu är tiden alltså äntligen mogen för en comeback av Djurgårdaren.

DJURGÅRDENS SKÖLD

*Den blågula sköld med blodrött band
den vilja vi ära,
med heder den föra kring Skandians land,
den trohet vi svära.*

*De blågula fält bära Sveriges färg,
den röda kärlekens är.
oss trohet i hjärtat och stål i märg
de två oss lär.*

*Den tredje oss binder med oslitliga band,
Djurgårdare alla.
Den skölden, den lär oss älska vårt land,
att stå eller falla.*

*

Denna dikt av Johan af Klercker, under en lång period Djurgårdens store sekreterare, stod införd i Djurgårdens första (tillfälliga) medlemsblad »Diabolo», som utkom vid en basarfest hösten 1908.

Kanonlaget i ishockey, som plockade hem allsvenska seriemästerskapet. Från vänster i bakre ledet: Lill-Lulle Johansson, Bengt Larsson, Stig och Hasse Andersson, Lasse Björn, Yngve Karlsson, Sven Tumba-Johansson; främre raden: Hasse Stelius, Yngve Johansson, Cacka Andersson och Bertz Zetterberg.

PÅ KOMMANDOBRYGGAN

Ofta brukar Djurgårdens Idrottsförening karakteriseras som »Gamla Djurgårn» och lika ofta talar man kanske också om »Djurgårdsskutan». Sedan den en gång sjösattes ute på Kungl. Djurgården har den nu seglat omkring i över 60 år, och alltjämt anses det att »Djurgårdsskutan» är ett fartyg av verkligt sjövärdigt slag. Under årens lopp har det bytts befäl på kommandobryggan, och det kan säkert ha sitt intresse att titta en smula i skeppspapperen och se vad våra skeppare varit för slags figurer.

Den förste i raden av Djurgårdens starka män vid rodret hette *John G. Jansson*. Han lade upp den kurs, som sedermera följts.

Olika kaptener prövades sedan på kommandobryggan men först i och med att *Gustaf H. Andersson* tog hand om rospinnen, blev det ordentlig fart på skutan. En god bit in på 1900-talet förde han befälet.

Hans efterträdare blev *Carl Hellberg*, som under 20-talet år styrde fram vår skuta på ett sätt, som gav eko i stora världen. Djurgården blev under hans regim en av landets starkaste idrottsföreningar.

Efter honom trädde *Nils Adolf Hedjerson* till. En kärnkarl, som sa' ifrån när det skulle sägas ifrån.

Näste man vid rodret blev *Bertil Norden-skjöld*. Också han en kraftnatur, som lät ås-

kan gå och under en kritisk period piskade ihop sin besättning till en enhet.

När »Nocke» ansåg sig ha hållit i rodret tillräckligt länge, tittades det i kikaren efter en vid dyningar och bränningar van kraft. Inte så underligt, att nästa befälhavare togs från Gotland, där *Sven Larson* hörde hemma. Vår nuvarande ordförande trädde till på kommandobryggan vid en tidpunkt, när skeppskassan var nästan länsad. Den omständigheten gjorde seglatsen inte mindre besvärlig, men även »Lasse» visade sig kunna styra och ställa på skutan.

Naturligtvis har skepparna på vår skuta haft god hjälp med skeppspapper och sådant av annat folk i styrhytten. För att tala något annat än sjömansspråk har det rört sig om sekreterare. Av det slaget framstår så här efteråt tre stora namn: *Johan af Klercker*, *Eric Ablström* och *Axel X:et Lindgren*. Alla är nu borta. När X:et drog sig tillbaka trädde *Kalle Lundberg* till, efter honom kom *Arne Grunander* och denne i sin tur efterträddes av *Kalle Liliequist* vilken senare nu sköter vår skrivmaskin. Alla tre kom från Djurgårdens aktiva idrottsskara.

Skeppskassan har skötts av många män. Aldrig har den varit så stor som nu. Närmast är det *Gunnar Rinman*, som just i dag har ansvaret för att pengarna inte rinner över bord.

Redaktörens spalt

När redaktören för denna tidning åtog sig uppdraget att åstadkomma ett jubileumsnummer av »Djurgårdaren», visste han inte riktigt vad han gett sig in på. Det hette i förutsättningarna, att endast de senaste 10 årens händelser inom Djurgården skulle skildras i text och bilder och att något grävande i vår äldre historia inte var nödvändigt. Men trots begränsningen till senaste 10-årsperioden visade det sig snart att materialet skulle svämma över alla bräddar. Mängder av stoff hopade sig på redaktionsbordet, och då hade ändå åtskilliga av mina medarbetare gått under jorden och utplånat sig själva i stället för att infinna sig med utlovade manus och bilder. Det hör ju till att medarbetare skall flammas upp och vara entusiastiska några dagar för att sedan fladdra i väg och försvinna.

Mängder av material plockades i alla fall fram och det gällde sedan att göra en gallring för att binda tillkomsten av ett bokverk på 300 sidor. Det var svåraste arbetet. Snart stod det klart att detta jubileumsnummer endast kunde få snudda vid vad som hänt inom vår stora familj under senare år. Det blev att lägga tonvikten på jubileumsbändelserna de bändelserrika åren 1951—1952. Även med denna inskränkning i skildrandet har det inte kunnat hjälpas, att redaktören fått över material, som kunde ha fyllt ett par nummer till.

Detta nummer har blivit ett tvärsnitt rakt genom vår förening med stora och små händelser blandade om varandra. Behovet för Djurgården att ha en oftare än vart 10:e år utkommande tidning framgår nu än tydligare, och kanske törs vi därför utlova, att nästa nummer inte skall dröja till nästa jubileumsår.

Till slut en hönmör till Djurgårdens äldste aktiva trotjänare, *Lill-Einar Olsson*. När jag vände mig till en rad djurgårdare, gamla och unga, för att få dem att skriva ned några rader för vår tidning, var entusiasmen stor. Först med sitt bidrag kom *Lill-Einar*. Alltid beredd till ett handtag. Och alltid utan dröjsmål.

KARL LILIEQUIST.

Djurgårdens IF:s ledning

Överstyrelsen under jubileumsperioden 1951—1952:

Ordförande: *Sven Larson*

Vice ordförande: *Karl-Erik Nordlund*

Sekreterare: *Karl Liliequist*

Skattmästare: *Gunnar Rinman*

Intendent: *Ake Dunér*

Utan särskild funktion: *Sven Hellborg* och *Ingvar Norén*.

Blad ur vår historia

Av Bertil Nordenskjöld (vid DIF:s 60-årsjubileum)

Vad vår förening i dag är — vad den betyder i dagens idrotts-Sverige — och hur den verkar i vårt idrottsliv, det torde väl för de allra flesta vara bekant. Men hur föreningen under alla dessa år nått fram till sin nuvarande position och hur den under åren genomgått de olika utvecklingsfaserna, är väl sannolikt för många okända förhållanden. Naturligtvis skulle det föra alldeles för långt, om jag här nu ens ytligt ville försöka skumma igenom alla dessa tilldragelser — alla dessa händelser av med- och motgång på skilda vädjobanor, som genom år — sten för sten — medverkat till att bygga de murar, som föreningens grund vilar på. Det ligger väl nära till hands, att vi för ett ögonblick drömmer oss c:a 60 år tillbaka i tiden — till en dag, då några ynglingar ute på Djurgården fattade beslutet:

— I dag grabbar ska vi bilda en förening, och den skall heta Djurgårdens Idrottsförening.

En av föreningens äldste — Gustaf Nyman — har berättat, att ett gäng av 12 infödda djurgårdsgrabbar en dag slog sig ned på en brobänk intill gamla Bäckholmsbron, och då beslöts att en förening skulle bildas. Medlemsavgiften bestämdes till 25 öre i månaden, och då man skulle utse kassaförvaltare föll valet på en yngling som hade styvt ben, och som därför lystrade till öknamnet »Styvben-Starke». Någon annan styrelse ansågs obehövlig. Samlingslokal hade man inte, man träffades i det fria, och anspråken voro små. Detta hände redan 1889. Det gick emellertid dåligt för den föreningen. Det visade sig nämligen, att kassören och någon annan festade upp kassan, varför »Styvben-Starke» hastigt avpolletterades. Det började se dystert ut för den lilla föreningen och gänget hotades med upplösning. Men då lyckades man få tag i en något äldre grabb, som hette John Jansson. Han satte fart i gänget och ryckte upp intresset och visade de verkliga ledaregenskaper, och den dag, då han den 12 mars 1891 slog klubban i bordet på ett litet café, Alberget 4, räkna vi som föreningens egentliga födelsedag. Jansson var outröttlig då det gällde föreningen. Han ordnade lokaler — när medlemsantalet ökades och det lilla kaféet ej räckte till för sammanträdena, överflyttades verksamheten till ett större kafé i Nannylund — han höll ordentliga sammanträden och skaffade medlemsmärken, och på hans initiativ beslöts, att även Ladugårdslands pojkar skulle få inträde i föreningen. Tidigare var detta endast förunnat riktiga infödingar från Djurgården.

John G. Jansson var således vår förste ordförande, och han var den, som gav föreningen dess stil. Märket blev sammanhållning och framåtanda, en stor del kärvhet och egensinnighet — det är sant — men framför allt en riktig del idrottsanda. Det blev hans ovanskliga ära inom klubben,

att han först och sist var *idrottsman*, och det vill vi att djurgårdaren skall vara än i dag.

I den nybildade föreningen roade man sig med skridskoåkning och skidåkning och någonting, som man väl skulle kunna kalla för allmän idrott. På den tiden nämnde man det för kappsprungning, hoppning, spjutkastning och hinderhoppning över bockar.

Skidåkning bedrevs då i stort sett endast i backe och den förnämsta backen var Sirishofsbacken. Den kallades också rätt och slätt för Kärleksudden. I den backen förekom den första egentliga skidtävlingen i Sverige, och den anordnades av Djurgårdens Idrottsförening.

Från dessa tävlingar i Sirishofsbacken är många roliga och dråpliga minnen bevarade. På den tiden hade man ju inte skidorna fastbundna på fötterna utan endast en rem över tårna. Det fanns en yngling, som oftast brukade tappa skidorna i guppet. Han lär ha hetat Olle — något efternamn är inte bevarat — men så mycket kan jag säga, att Olle Tandberg senior var det inte, ty han hade inte börjat tävla i någon backe då. Nå, till en tävling hade denne Olle utan efternamn hittat på ett eget patent. Han hade lånat sin äldre broders stövlar, vilka visserligen var för stora, men han skulle i alla fall visa, att han *inte* skulle tappa skidorna den här gången. Patentet bestod i, att han skruvat fast stövlarna på skidorna. När det var hans tur att åka, tog han god fart uppe på krönet och satsade allt vad han orkade på stupet, med följd att han damp ner på rygg med bakändarna på skidorna först i backen. Han formligen hoppade ur skidorna, vilka ensamma majestätiskt fortsatte nedför backen med båda stövlarna vippande fram och tillbaka till stor munterhet för publiken. Efter rymlingarna kom Olle lunkande i strumpfötterna, hoppade i sina stövlar och fortsatte tävlingen.

★

Vi djurgårdare ha ju i viss mån betraktats som föregångare här i landet inom skidsporten, evad det gällt backar, propaganda för kortare terrängskidor eller läggande av svårare terrängbanor. Tro nu alltså inte att det var norrmannen Bergendahl, som konstruerade de första s. k. fasta skidbindningarna, för det var våran Olle ute på Djurgården på nittitalet.

★

Ja, mycket skulle kunna berättas om föreningens första stapplande steg på Djurgården, och hur man så småningom växte i kläderna. Det var mycket som skulle ordnas till tävlingarna och en viktig detalj var ju prisansaffningen. Axel Öfversten som avled för knappt ett år sedan, 83 år gammal, var den som oftast fick tigga ihop priserna. Han

HEFTAM

- den nya sporttidningen - Uppslagsboken

pris
60
öre

fick springa till källarmästare, konsulter och bankdirektörer — som det hette — och han lyckades t. o. m. få priser upp till 150 kr:s värde. Man sände då ut inbjudan till tävling i två färgtryck till alla kända skidklubbar, och i inbjudan var även angivet prisernas värde, och vilka medaljer, som skulle åtfölja prisen.

Man erhöll då en gång en skrivelse från Falu Skidklubb, där man tydligen var förvånad över de fina priserna. Det stod nämligen i brevet: »Kan Djurgårdens Idrottsförening enligt inbjudningen skriftligen garantera, att de utlovade priserna komma att utdelas, så skall Falu Skidklubb reflektera på att sända representanter».

Det är tydligt att skidarrangörerna hade det besvärligt redan på den tiden. *

Mer skulle här kunna ordas om hur man ordnade de första tävlingarna i velocipedåkning, hur man sköt till måls hos handlanden Nilsson vid Valdemarsudde och hur man tävlade på sparkstötting. Ja, i sparkstötting tävlade man faktiskt på distansen Stockholm—Södertälje fram och tillbaka. Vem skulle vilja göra om det i dag

★

Sommartid var det Friesens park, som fick tjäna som egentlig idrottsplats. Där sprang man första gången i kapp med den klassiska väckarklockan som tidtagare, och där hände mycket annat. August Björkdahl, en av de stora kämparna från föreningens tidigare år, har i sina efterlämnade skildringar berättat, att på våren 1894 kom Hazelius på Skansen med ett förslag, att föreningen skulle förlägga träningar och tävlingar till Skansen. Man skulle där få en hel stuga till sitt förfogande, och det var ju minsann inte fy skam, skulle man tycka. Men i Björkdahls berättelse heter det: »Detta förslag behandlade föreningen, men vi ansåg, att vi trivdes så bra i Friesens park, så att vi *tillmötesgick* ej Hazelius önskan».

Det är ju ganska märkligt, att vi först exakt 41 år senare, närmare bestämt 1935, med glädje tagit emot Hazelius inbjudan, och man skulle ju kunna undra, vad den gamle Hazelius skulle tycka och tänka, om han för en dag fick leva upp på sitt kära Skansen mitt i ett Skansenlopp och få beskåda Mora-Nisse, då han svepte förbi de grånade, knuttimrade bodarna. *

Men Djurgårdarna måste rätt snart se sig om efter nya jaktmarker, och man flyttade över sina tävlingsplatser både hit och dit.

Redan 1893 arrangerades längdloppningen Sickla—Saltsjöbaden. Banan, som gick från Nacka station förbi Nacka kvarn och genom terrängen fram till Neglingeviden i Saltsjöbaden, blev en klassisk skiddistans. Den första storbacken byggdes ute vid Saltsjöbaden och invigdes 1895. Det påstods att backen var så imponerande att de som skulle provhoppa den måste stärka sig med punsch mitt på förmiddagen för att över huvudtaget våga ge sig ut för stupet.

Så gick det till de första åren. Det var svårt att bryta mark för idrott på den tiden och det fordrades verklig energi och fanatism för att komma framåt. På många sätt blev man hindrad — man blev kallad sportfåne och idrotts-idiot och man blev avhånad på arbetsplatsen. Vi få komma ihåg att idrotten då ansågs tillhöra den besuttna klassen och det var omöjligt att t. ex. få in en idrottsnotis i den dåtida arbetarpressen.

★

Vi djurgårdare av i dag stanna gärna i beundran för våra föregångare. Många av dem var verkliga kämpagestalter som hyste varm kärlek för föreningen och som ända in i det sista visade sitt intresse genom att bevista våra möten och följa vår verksamhet.

Så gick tiden vidare.

★

Mot slutet av nittio-talet kom *fotbollen* på allvar in i programmet och sen har läderkulan rullat genom alla dessa år och som vi alla vet så har den rullat åt alla håll och kanter.

Ibland har vårt fotbollskunnande stått på toppen — stundom har det legat sämre till. 4 gånger har vi lyckats bli *svenska mästare i fotboll* och allt emellanåt har vi åkt ner i lägre divisioner, men våra fotbollsspelare eller kanske ska vi säga fotbollsledare har aldrig givit tappt. Vi har aldrig släppt greppet om elitfotbollen och den dag som i dag är, tror jag, att vi spelar en fotboll som utan vidare inrangerar föreningen i landets fotbollselit.

Man har på senare år velat se våra konster i både Amerika och det fjärran liggande Österlandet, och vi har även lånat ut vår center för att återställa ordningen i engelska ligan. Så i dag kan vi inte klaga på våra fotbollsspelare.

Det är ju frestande att dra fram några namn — några av våra stöttespelare genom tiderna — men jag skall inte göra det, ty nämner jag en, så nämner jag kanske också två, och sedan vet man inte var det slutar.

Vi ska inte oroa fotbollsspelarna mera. De tala i dag för sig själva och jag har en känsla av att de komma att sköta sig väl.

★

Ska vi nu i någon mån överblicka hur föreningen utvecklade sig i andra idrotter, få vi kanske se på detta sektionssvis.

Den ena sektionen bildades efter den andra. Vi har haft både *cykel, skytte, tennis, rodd* och *simning* på programmet, men av olika anledningar har dessa grenar senare nedlagts.

Andra sektioner, som hållit sig vid liv eller efter hand tillkommit, äro de för *skidor, bandy, ishockey, fri idrott, orientering, brottning, boxning, bowling, handboll* och *bordtennis* .

Vad det nu gäller *skidor* får man kanske med Sven Lindhagen säga, att vad skulle svensk skidsport ha varit, om inte djurgårdarna varit med. Det må vara i hopp, i skidspåren eller slalombackarna, vid budkavlekontrollerna eller

Nocke Nordenskjöld och Sven Larson beundrar den dyrgröp Djurgården fick av svensk-italienska proffslandslaget efter 1951 års Räsundamatch.

sammanträdesborden. Om jag nu nämner, att Stockholm sedan SM på skidor instiftades 1910, plockat hem 63 svenska mästerskap och att Djurgården av dessa ensam lagt beslag på 59, så torde väl detta säga tillräckligt.

Av andra vinteridrotter har vi vetat att hävda oss i *bandy* och *ishockey* . Två mästerskap har vi tagit hem, såväl i det ena som det andra lagspelet. Våra bandyspelare är på väg uppåt, och vad ishockeyspelarna går för vet var och en.

Fri idrott och *orientering* ha periodvis blomstrat. Nämner jag nu att vi t. ex. erövrat 34 svenska mästerskap i fri idrott, är det väl ingen som tror det, men det är faktiskt sant.

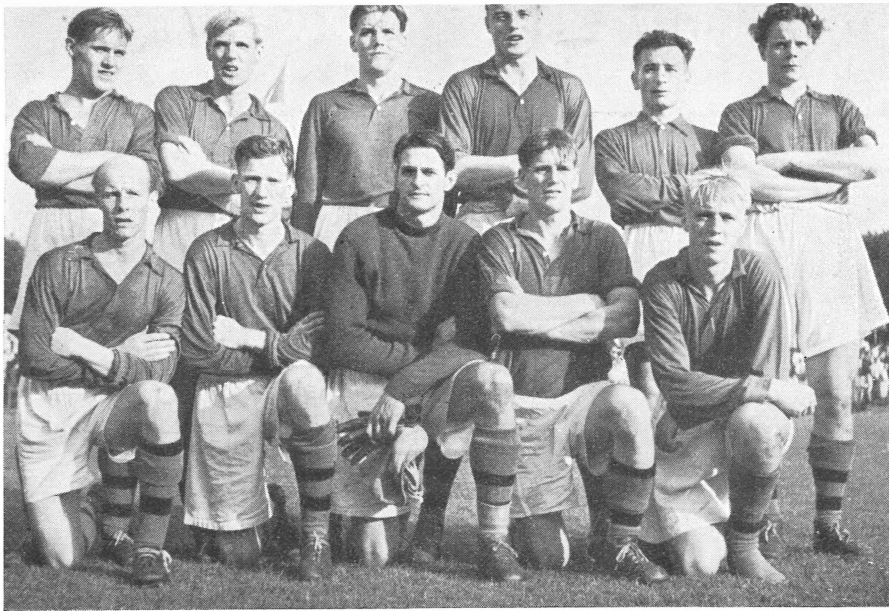
Handbollen kastas som bekant upp och ned och så har det också varit med prestationerna.

Brottning och *boxning* har tillhört de stora sektionerna, och framgångarna har genom åren varit minst sagt imponerande. Utrymmet medger inte att närmare granska alla triumfer. Det får räcka med att nämna, att vi i brottning erövrat 29 svenska mästerskap och i boxning 37 st.

För att återkomma till, om jag så får uttrycka mig, senare tidars barn, så har vi ej heller saknat mästerskapsmedaljer i *bowling* och *bordtennis* .

Vi ska i detta sammanhang inte heller glömma *våra damer* , som såväl i skidor som i fri idrott, handboll och orientering fört föreningens färger med den största heder och hemfört åtskilliga SM-tecken.

När man så här blickar tillbaka på föreningens liv och leverne under 60 år, och då tänker på den där paragrafen i föreningens första stadgar som sa, att endast infödda djur-

6—2 mot Malmö FF

Här har vi vår fina fotballelva, som gjorde sensation och slog Malmö med 6—2 i höstetapilogen 1951: fr. v. stående: Stig Eriksson, Berndt Iwengren, Folke Holmberg, Jompa Eriksson, Nisse Cederborg, Gösta Sandberg; främre raden: Birger Stenman, Cacka Andersson, Ove Nilsson, Ingvar Pettersson, Arne Larsson.

gårdsbor skulle få inträde i föreningen, så slår det en, hur välgörande det var, att den paragrafen slopades i tid. Det hade väl varit för hopplöst att i alla tider ha suttit kvar på Djurgårdsslätten. De fria händer, som gavs att samla ungdom från huvudstadens alla hörn, ha väl endast varit av godo, och hur har vi väl inte utnyttjat möjligheterna att tumla om på alla de platser och vädjobanor, som stått oss till buds. Hur många minnen och triumfer ha vi inte t. ex. samlat i skidbackarna ute vid Saltsjöbaden, Hammarby och Fiskartorpet, och vad betydde inte det kvartssekel för oss, då vår samlingspunkt var Tranebergs idrottsplats.

Det sades i ett sammanhang redan för 10 år sedan, att gemensamt för våra idrottsmän har varit seg, envis sammanhållning, kärv och vresig segervilja, buren av stark tillgivenhet för vår förening.

Ja, en sak skulle vi väl kunna vara överens om. Kärleken för vår förening har genom tiderna stått som en ledstjärna för oss alla. En djurgårdare, som medvetet maskar, som ger tappt och ger slaget förlorat hör till sällsyntheterna. Den beryktade djurgårdsenergin föddes förmodligen i ett mycket tidigt skede.

★

Stockholms-Tidningens sportchef, Bengt Ahlbom, skrev en gång: Skulle Ragnarök komma och plåna ut alla idrottsföreningar och idrottsmän från detta klotet, tror jag, att de två sista, som vore kvar och bildade förening, skulle vara djurgårdare.

Låt oss emellertid hoppas, att vi slipper vara med om den tilldragelsen.

För 20 år sedan riktade Torsten Tegnér följande ord till oss:

*Ni ha haft storartade pojkar och män
och Ni ha förstätt att ha dem kvar.*

Själv skulle jag vilja tillägga:

*Må nya sådana pojkar sluta sig till våra led
och ge föreningen fortsatt livskraft.*

Till sist: Vi djurgårdare ska icke glömma att vi utgöra en liten men icke desto mindre viktig kugge i det stora maskineri, som syftar till fostran för högre mål. Tävlan betyder strävan efter fullkomning. Idrottens dygder äro många: Kroppens och andens härdande i yster kämpalek, självtukt, försakelse, disciplin, självbehärskning — i med och motgång lika — och icke att förglömma den stora sociala betydelsen. Redan på 1790-talet skaldade Anna Maria Lenngren i sin dikt »Pojkarna»:

*»Ej skillnad till personer
jag såg i nöjets dar;
bondpojkar och baroner
allt för mig lika var.*

*I glädjen och i yran
den av oss, raska barn,
som gav den längsta lyran,
var den förnämsta karln.*

*Ej sanning av oss döljdes
uti förtjänst och fel;
oväldigheten följdes
vid minsta kägelspel:*

*den trasigaste ungen
vann priset vid vår dom,
när han slog riktigt kungen
och greven kasta bom.»*

Säkerligen skulle författarinnan med välbehag se på idrottens sociala betydelse, om hon nu kunde skåda ned från sin himmel efter 160 år.

★

Må det tillåtas mig att som avslutning citera de ord, med vilka vår store ärkebiskop Nathan Söderblom avslutade sitt tal i Hudiksvalls kyrka i samband med vinterspelens högtidliga öppnande i Hudiksvall 1929:

»Gud välsigne idrottens sannskyldiga utövare och den mänskliga levnadens trogna idrottsmän och idrottskvinnor.»

DE TIO BÄSTA DJURGÅRDARNA

RÖSTER ur ledarkören

SVEN LARSON, ordföranden:

När vi gick upp i allsvenskan igen och därmed fick en ekonomisk ryggrad var för mig största glädjedagen. Då fick vi även tillfälle att stödja alla våra sektioner. Naturligtvis betydde skidbackens tillkomst mycket, men där återstår ännu ett och annat att göra.

Danne Netzell är väl den djurgårdare, som betytt mest för Djurgårdens namn ute i Europa genom sina skidhopp. Sedan nämner jag Hasse Jeppson i fotboll och Lill-Lulle Johansson, som gett ishockeylaget spelstil och bidragit till dess kultur. Vidare Olle Tandberg, Hasse Stelius och många, många flera.

Lite tråkigt var det när Stor-Klas Svensson lämnade oss. Han betydde mycket. Stor nytta har även Pära Kaufeldt, Sven Hellborg, Lill-Einar Olsson, S. S. Carlsson och mera i skymundan Krit-Lasse åstadkommit.

Avgörande betydelse: när Kjell Cronqvist klarade straffsparken i kvalet mot Ätvidaberg på Stadion.

Trevligaste minne: när vi slog proffs-laget 1951. Jubel och stora pengar.

Mest prövningar: från AIK:s sida och så när Norrköping slog oss med 11—1.

Nervpåfrestande: när skidbacken skulle invigas och jag hade att välja på att göra provhoppet eller hålla talet för de kungliga. Jag valde att tala, men det höll samtidigt på att bli provhopp ändå för det var halt där jag stod vid mikrofonen i backen...

Dystert minne: när vi åkte ur allsvenskan några dagar före resan till Amerika.

Ekonomiskt kunde det ligga till bättre i Hammarbybacken, men tendensen verkar lovande i fråga om publikintresset och pengarna kommer tillbaka. Spådomen att vi lika väl kunde slängt pengarna på sjöbottnen blev falsk. Vi börjar nu få grepp om uppgiften med backen.

Min tro är att Djurgården en tid framöver skall ha en glansperiod. Tidigare sorgebarn bland sektionerna har rott upp sig och piggnat till av bara farten. En allsvensk fotbollsseger med guld och annan grannlåt är mitt önskemål nr 1. Tillsvidare gläder jag mig inte minst över att svenska landslaget i olika idrotter har så stor användning för våra djurgårdare.

I jubileumssammanhang brukar man ofta höra sig för med »utomstående» pampar, spertredaktörer och annat fint folk vad de tycker om jubilarerna. »Djurgårdarens» redaktör har inte följt denna praxis. Han har i stället vänt sig till den egna kretsen, till styrelsegubbar, sektionens ledare och andra prominenta djurgårdare och låtit dem ge sina synpunkter. På följande punkter har han bett om besked.

I största allmänhet: någon avgörande betydelsefull händelse i Djurgårdens historia under de senaste 10 åren, och svara sedan på följande:

1) vilka 10 djurgårdare inom din egen sektion anser du ha gjort de största insatserna i Djurgården under de senaste 10 åren?

2) vilka 10 andra djurgårdare har lämnat dig värdefulla minnen under samma tid?

3) vad har du för önskemål för din egen sektion, för hela Djurgården?

4) vad tror du om den närmaste framtiden för Djurgården?

5) hur kom det sig att du själv kom in i Djurgården en gång i tiden?

6) vilken motståndare gillar du mest bland dem, som Djurgården mött i din speciella idrott, vilken har varit »knöligast»?

7) nämn något som Djurgården sumpat, något misslyckande, något bakslag, något »djäla tråkigt» för Djurgården.

Och här kommer svaren. Alla de tillfrågade har inte svarat. Förmodligen sitter de alltjämt och grubblar över sina papper, och kanske får vi tillfälle att i nästa nummer höra deras bekännelser.

Nutid, forntid och medeltid: våra tre lagledare, dels av i dag Bjarne Redestad, dels av i förrgår Stor-Klas, dels av i går Farsan Sandberg.

BIRGER SANDBERG, fotbollsmän:

Värdefullast för Djurgården de senaste 10 åren: naturligtvis fotbollslagets stiliga fram-marsch från bottenstrider i div. II till tä-tstrider i allsvenskan. En prestation som är lika glädjande som imponerande. Framgån-gar på utländska fotbollsplaner har gjort vårt namn aktat och ärat i tre världsdelar. Men det har inte bara betytt ära utan även pengar på kistbottnen. Föreningens ekonomi har

KARL LILIEQUIST, sekreteraren:

Gladast var jag när Djurgården vän-de den hotande katastrofen 1945 mot Hälsingborg i triumf. Det var en fot-bollsmatch av det otroliga slaget. Hälsingborg ledde med 4—1 ännu en bit in på andra halvlek. Men då kom Djurgår-den och spelade skjortan av skåning-arna. Vid full tid hade vi vunnit med 5—4. Sedan har det följt många glada fotbollsminnen, men även ett och annat bakslag. Att jag då av yrkesskäl måst slå igen lådan med alla rosor och i stället plocka fram storsläggen har gjort mej så lessen så. Och dessutom har jag därmed blivit en usel människa i ögo-nen hos alla de människor, som bara gillar rosor.

Stora djurgårdare: Lill-Einar Olsson — han är stor i själen —, Nocke Nor-denskjöld, Olle Tandberg, Danne Net-zell, Hasse Jeppson, Edvin Vesterby, Stor-Klas, »Farsan» Sandberg m. fl. i deras aktiva arbete. Mängder av ledare, som bara sliter och sliter och låter de aktiva skörda allt berömmet och guldet, skulle också kunna nämnas. De gör kanske den betydelsefullaste insatsen för Djurgården.

Trevligaste motståndaren? AIK trots alla snytingar vi fått. Men en match mot AIK åstadkommer alltid den där extra spänningen och den höga förvänt-ningen, som bara den betyder så myc-ket. Och numera får vi ju rätt fin ut-delning mot AIK...

Önskemål: att Djurgården inte splitt-rar sig så mycket på allt möjligt i idrottsväg och att alla våra aktiva skall komma underfund med att det är en förmån — av annat slag än den rent ekonomiska — att tävla för Djurgår-dens färger. Den som bara får ut pengar och andra krassa förmåner av sitt idrot-tande kommer en dag att känna sig oerhört fattig.

därmed blivit så god att även andra sektion-er fått chansen till intensivt arbete. Fram-gångarna har inte heller uteblivit. Aldrig har vi stått så starka som efter dessa 60 års passerande.

Vilka har gjort de stora insatserna inom fotbollen? Det bär mig emot att gå in på en individuell gradering men låt gå med följande »40-talister» i kronologisk ordning: Bengt Garpe, »Stubben» Larsson, Bjarne Redestad, Carl Johan Tornborg, Hasse Stelius, Stig Ny-ström, »Cacka» Andersson, Stig Carlsson, Has-se Jeppson och de bägge målvakterna Kjell Cronqvist och Ove Nilsson. Många flera

Bild i Sv. D:s depeschfönster

Följ sommarolympiaden i Helsingfors

Läs varje dag

från pågående match!

Denna bild togs under ishockeymatchen mellan Sverige och Tjeckoslovakien i Oslo. En halvtimme före matchens slut visades den i Sv. D:s depeschfönster på Birger Jarlsgatan i Stockholm.

Snabbt, riktigt och roligt serverar Er Sv. D:s idrottsredaktion allt om aktuellt svenskt idrottsliv. I spetsen för idrottsredaktionen står

OLOF GROTH

Signaturen "Oleg"

som av de aktiva idrottsmännen korats till "Sveriges vederhäftigaste sportjournalist med den skarpaste pennan".

SVENSKA DAGBLADET

Farsan: VEM AXLAR NOCKES MANTEL?

skulle kunna nämnas, men i ett lag får ju bara förekomma elva. . . .

Bland övriga djurgårdare, som lämnat mig värdefulla minnen: *Nocke Nordenskjöld*. Ingen har som han inspirerat och entusiasmerat mig i mitt arbete både på och utom planen. Han har för mig alltid framstått som bäraren av den äkta djurgårdsandan, den gränslösa offerviljan, den sega envisheten och den okuvliga segerviljan. Vid 50-årsjubiléet stod han i spetsen för oss och manade trupperna framåt, likadant vid 60-årsjubiléet. Vem axlar hans mantel, vem för hans verk vidare?

En annan kämpe vill jag gärna nämna: »*Kalle Köping*». Han följer alltjämt fotbollslaget med samma intresse som när han själv var aktiv och dyker gärna upp med goda råd vid våra stora matcher. Han och Nocke har varit värdefulla förbindelselänkar mellan den gamla och den nya tiden.

Nästa namn: *Stor-Klas Svensson*. Han har betytt mest för de spelare, som under förra hälften av 40-talet kämpade för Djurgården. Han var född till ledare. Han var dock inte bara ledare, lika mycket var han »gångsammanhållaren» och ungdomsfostraren. Han skapade ett sammansvetsat gäng med segerstro. Vägen upp till allsvenskan blev lång,

men 1945 stod vi där och förtjänsten var till stor del hos Stor-Klas. När jag senare kom att efterträda honom försökte jag arbeta vidare i hans anda och anamma hans idéer om lagskötsel. Även om jag i allt inte kunde dela hans uppfattning, framstår Stor-Klas för mig som en av fotbollens främsta ledare.

Ytterligare ett namn: *Arne Grunander*, min gamle skolkamrat och trätobroder, med vilken jag varit invecklad i diskussioner alltifrån den första kontakten med fotboll och Djurgården. Vi har skällt så det ekat i kvarteren och sent har det också blivit på kvällarna. Trots att vi sällan kommit överens har vi alltid förblivit de bästa vänner och kamrater. Vad som förenat oss har varit vår obotliga kärlek till Djurgården.

Målet ha vi i regel kunnat ena oss om, men medlen har det nästan alltid rätt delade meningar om. Jag minns en kväll i början på 40-talet hur Arne efter en sådan där het diskussion anslog lite mildare tongångar, öppnade sitt stora djurgårdshjärta och med en tår i ögonvrån suckade fram: »Tänk »Farsan» den dag, då vi e' bättre än AIK och ligger före dem i tabellen». Jag minns inte vad jag svarade. Det behövdes kanske inget svar, men det klack till där inombords, jag

tänkte, »o, ljuva tanke» och den natten i »rosenrött jag drömde». Arne skulle sedermera bli ledare för ishockeylaget och jag för fotbollslaget. När vi nu firar vårt 60-årsjubileum, ja, då har »drömmen gått i uppfyllelse!» Jag vet inte vem som är gladast, Arne eller jag; men det kanske vi kan diskutera en annan natt.

Några spelare som jag inte vill glömma:

Arne Bryngelsson, den lille bollkunnige, försynte pojken från Sandviken, som den 13 april 1947 fick sin fotbolls bana bruten samtidigt med sitt ena ben på Olympia i Häl-singborg. Ännu minns jag väntan på ambulansen och hur Arne kämpade mot övermäktig smärta och tanken på hur det skulle sluta. När han vaknade upp efter operationen och fick se den brutna foten åter ligga i rätt läge, kom det tårar i bådas våra ögon. Hoppets stråle vände åter. Arnes sista match blev för mig han bästa match.

Vidare: *Hasse* och *Stig Tvilling Andersson* har fångat mig. Tidigt stod det klart att här rörde det sig om två sällsynta begåvningar, som det gällde att matcha förständigt. Ännu har de nog inte nått toppen. Säkert kommer de att betyda ännu mer för Djurgården, och det vill inte säga litet. De har spelet i blodet

Fotbollsordföranden: DET KRÄVS UPPOFFRINGAR

SIGGE BERGH, bas i boll:

Inte bara som företrädare för vår fotboll utan även medveten om betydelsen av en hygglig ekonomi för en idrottsklubbs verksamhet sätter jag som det mest värdefulla för vår förening fotbollslaget stabilisering (knacka i trä, redaktörn) i allsvenskan.

1. Vill inte besvara denna fråga. Vem kan mäta insatserna av två sådana motpolar som Hasse Jeppson, den i ordets egentliga mening mest lysande representanten för DIF:s fotboll, som under ett par års tid gett effektivitet och spritt glans åt DIF, och Hasse Stelius, som i ett decennium, envetet och sammanbitet givit sitt bästa och mera till för sin klubb (bandy och ishockey inte att förglömma).

2. Med mina kamrater i fotbollsstyrelsen särskilt nämnda och ett ytterligt fåtal glömda har jag värdefulla minnen av alla djurgårdare jag träffat närmare samman med.

3. En fortsatt stabilisering och standardhöjning av vårt A-lag och en lyckosam framtid för vår nystartade pojkfotbollsverksamhet. För DIF:s del fullt pådrag i bästa jubileumsstil.

4. Enbart ljus, om alla goda krafter värna vår förening osjälviskt, oförtruet och efter bästa förmåga arbeta vi-

och har drivit kombinationstekniken till sin fulländning i synnerhet i ishockey. Hasse är bäst i fotboll, Stig i ishockey, men vem kan skilja dem åt?

Till de spelare jag inte vill glömma hör *Arne Blomqvist*, alltid beredd att hoppa in, alltid en moralisk tillgång när det börjar blåsa emot. Utomlands en intresserad turist, vaken för vad som rört sig kring honom.

Jag hoppas fotbollsstyrelsen, spelare och andra inte ska slå sig till ro. Att vila på lagrarna betyder tillbakagång. Det fordras allt större upoffringar. Ätminstone om min dröm skall gå i uppfyllelse: guld i allsvenskan!

För Djurgården i sin helhet önskar jag mera koncentration i verksamheten, gärna minskad front och kraftsamling på »livsdugliga punkter» samt intimare kontakt mellan överstyrelsen och sektionsstyrelserna.

Vilka lag jag gillat mest? Alla som vi lyckats besegra, men dessutom AIK, som jag i någon seriematch aldrig fick vara med och slå. Knöligaste lag — kanske Halmia, som 1948 bidrog till att Djurgården åkte ur allsvenskan. Vi reste till Amerika för att glömma sorgen, fann melodin och spelade oss sedan rakt igenom div. II utan någon förlust till allsvenskan igen.

Det var säkerligen med allt annat än lätta steg som fotbollsbasen Sigge Bergh bordade flygplanet sommaren 1951 för att i sällskap med Hasse Jeppson resa till Bergamo i Italien och hjälpa vår center till ett förmånligt kontrakt hos Atalanta. Hasse fick den största summa, som därtills betalats för en amatör, men som sagt — Sigge Bergh var nog inte särskilt glad ändå....

dare för att på de vägar, idrotten själv utstakar söka nå de mål, idrotten själv sätter upp.

5. Medverkade, om jag minns rätt 1934, i någon mån i bandy i gamla Stockholms-Göta, och kom så genom och ungefär samtidigt som Stor-Klas Svensson till DIF. Man kunde värva redan då...

6. Den »sista» motståndaren har väl som regel varit »knöligast». Elfsborg och Göteborgskamraterna har ju ofta nämnts vara de lag som alltid »spelat spelet», och jag har ingen anledning att jäva denna mening.

7. Hoppas innerligt, att Hammarbybacken inte skall bli »något djäkla träkigt», men jag anser, att ett projekt av denna art och omfattning inte skall anammas av en enskild idrottsförening.

*

Under Amerikaturnén 1948 på väg tillbaka till USA efter matchen i Toronto. Den hypermoderna Greyhoundbussen glider fram i natten, alla halvsover då tystnaden bryts av en sömning röst. »Var är vi?» Svar av annan sömning röst. »Halvvägs till Niagara». Detta replikskifte har etsat sig fast i mitt

EINAR OLSSON, skidans trotjänare:

Det mest värdefulla anser jag vara fotbollens framgångar och tack vare det, ekonomiskt gott resultat, som gör att föreningens ekonomi stabiliseras. Tillkomsten av Hammarby skidbacke. Samt inte minst den nystartade supporterklubben.

1. De namn som jag ser i dagspressen är ju förgrundsfigurer inom föreningen, men bakom dem ser jag en massa Djurgårdsentusiaster som arbetar för föreningen i det tysta. Dessa gör ett arbete som endast ett fåtal av föreningens medlemmar känner till, därför anser jag att det vore mannamån att nämna 10 namn.

2. Samma svar måste jag ge här. Både styrelse, aktiva och passiva har gjort så stora insatser för föreningen så jag ser mig ej i stånd att plocka ut 10 namn.

3. Hammarbybackens fortsatta utbyggande med läktare och effektivare inhägnader, så att den blir en av de bästa i Sverige.

Att få fram större bredd av backhoppare, att ej bara se stjärnorna, utan nedlägga ett intensivt arbete på den ungdom som kommer så att vi har något att bygga på i framtiden. Även ett annat önskemål att få fram en stark längdölparsektion.

Att brygga över meningsskiljaktigheterna så att den goda klubbandan och sammanhållningen alltid består.

Till sist ett intimare samarbete med vår utmärkt ledda supporterklubb.

För hela Djurgården önskar jag att DIF förblir en idrottsförening och att den ej glider över och bara blir en ekonomisk förening (tendensen finns).

Mottot bör vara: Idrott för idrottens skull och allt för DIF.

4. Jag tror att om alla verkliga Djurgårdare vill lägga manken till och göra

minne, då det i all sin enkelhet plötsligt och med nästan chockartad verkan kom mig att fatta det helt fantastiska i, att här var ett gäng svenska fotbollsgribbar i färd med att med trafikens alla moderna resurser till förfogande och under all tänkbar komfort »göra» det stora sagolandet där borta långt västerut. Men replikskiftet synes mig även ha en sens moral så god som någon.

Idrotten kräver upoffringar av sina utövare. Men den, som har de rätta förutsättningarna och viljan att offra, han offrar inte förgäves.

Hans Garpe: IDEALITETEN ÄR AVSOMNAD

RÖST UR REGERINGEN:

Åska, brak, dunder...

Djurgården är ett namn med sällsam klang i svensk idrott. Vägen upp mot allsvenskan har för Djurgården varit en serie av sega motlut, medan vägen därifrån många gånger visat sig som en sjusjungande utförslöpa. Just nu står Djurgården emellertid på en högplata med en syrerikare luft än någonsin, och jag hoppas bara att grabbarna ska tåla inandandet av denna luft. Borta i Amerika heter det ju att folket älskar fighters. Här i Sverige gillar vi också kämpar, som tar ut sitt yttersta. Därför tycker vi alla om gamla Djurgårn.

När man tänker på Djurgården är det inte sol och glitter, nej, det är åska, brak och dunder. Djurgårdsväder är också motsatsen till vackert väder. Det har alltid varit något olycksbådande över Djurgården, och vi vill ha det så.

(Ur fotbollsförbundsordföranden, statsrådet *Gunnar Danielsons* tal vid Djurgårdens 60-årsjubileum)

sitt bästa samt arbeta ideellt, så ser jag framtiden ljusst för föreningen.

5. År 1899 bildades Östermalms IF uteslutande av pojkar kring Ladugårdslandet. Vi var tillbakadragna och tordes ej begära inträde i en så förnäm förening som DIF, utan idrottade för oss själva. Vi hade en god vän och idrottsentusiast Harald Andrén, medlem i DIF, som tillfrågade oss om vi ville gå in i DIF. Detta var ju vår önskan och på det viset kom jag och flera med mej in i föreningen.

6. Av motståndare som DIF mött under min aktiva idrottstid står nog AIK:s och Örgrytes fotbollslag. De har alltid varit gentlemän både på och utom planen. I fråga om knölighet så har jag glömt det och har bara ljusa minnen kvar.

7. Något som DIF sumpat är enligt mitt förmenande kontakten mellan överstyrelsen och medlemmarna samt kontakten mellan sektionerna och medlemmarna i de olika sektionerna.

Ett av de stora bakslagen var ju när vi åkte ur allsvenskan.

Något djäkla tråkigt är ju när jag ser i dagspressen att någon känd idrottsman inom föreningen lämnat sin klubb.

HANS GARPE, fotbollsledare:

Det är farligt att bilda opinion vid opinionsundersökningar. Man glömer... och sen kommer fan och tar en för att man har glömt dens eller dens namn.

Det mest värdefulla för Djurgården under de gångna tio åren: den ännu ej avslutade utvecklingen från diktatur till demokrati i ledarnas verksamhet. Det är inom idrottsföreningar alltid populärt med »en stark man», populärt och i längden farligt. Fast det många gånger är opraktiskt med flermansstyrelser, är det hållbarare.

Bland de mera konkreta värdena vill jag peka på genomförandet av svenskproffsens turné i Sverige sommaren 1951 — den torde ha flyttat upp Djurgården bland de stora namnen i aktuell svensk fotbollssport. Vidare vill jag innerligt hoppas, att byggandet av Hammarbybacken kommer att visa sig betyda en värdetillgång för föreningen.

1. (Den inbördes rangordningen lämnar jag därhän): Cacka Andersson, Hans Andersson, Sigvard Bergh, Bo Björkman, Stig Carlsson, Hans Jeppson, Stig Nyström, Arne Malmgren, Birger Stenman och Einar Svensson.

2. (Ingen rangordning): Åke Dunér, Arne Grunander, Sven Hellborg, Sven Holmberg, Lill-Lulle Johansson, Åke Johansson, Karl Liliequist, Dan Netzell, Hans Stelius och Lennart Öberg. (Vem har jag glömt?)

3. Jag önskar, att de »stora pengarna», i den mån de då och då uppträder, blir produktiva och inte en konsumtionsvara, och att även ledarnas arbetstimmar blir produktiva och inte nötas bort på struntsaker. Med det sista önskemålet sammanhänger en önskan om penicillinbehandling av maktsjukan i samarbetet mellan överstyrelsen och de »starka» sektionerna.

4. Jag är inte profet. Men jag undrar om inte ett av villkoren för fortsatt framgång är att man gör klart för sig, att idealiteten inom sporten är i det närmaste avsmnad. Hur ska ledarna stimuleras till fortsatt gagnande verksamhet?

5. Fråga Putte Kock!

6. Elfsborg spelar alltid fotboll. Men behagligast var nog det filippinska studentlag, som besegrades med 4—0, då Kjell Cronqvist gick vänsterinner och Nisse Cederborg back.

»Knöligast» i betydelsen »svårast att lugga på poäng» — naturligtvis AIK.

ARNE GRUNANDER, ishockeypappa:

Det mest värdefulla för Djurgården? Utan tvekan tillskottet i form av Hasse Jeppson. Han gav andrum åt vårt fotbollslag i en kritisk tid och kom Djurgården att slippa jumbospelandet match efter match. Roligt att så här efteråt minnas hur värvingen gick till. Jag var själv en smula inkopplad i händelsen. När saken var klar och vi i Jeppsons sällskap lämnade Sigge Berghs lya, hade vi svurit på att hemlighålla transfern. Och den blev också en väl dold hemlighet tills alla detaljer var säkra.

Mina 10 bästa ishockeymedarbetare: först Stor-Klas, som skapade vårt nya lag med kraftigt bistånd av Lulle Johansson. Efter dessa två nämner jag Per-Olof Jihde och Lasse Lindgren i modern tid och så kämpen Hasse Stelius, om nu någon av spelarna skall framhållas. Alla övriga står mitt uppe i sin blomning och behöver därför inte dras fram.

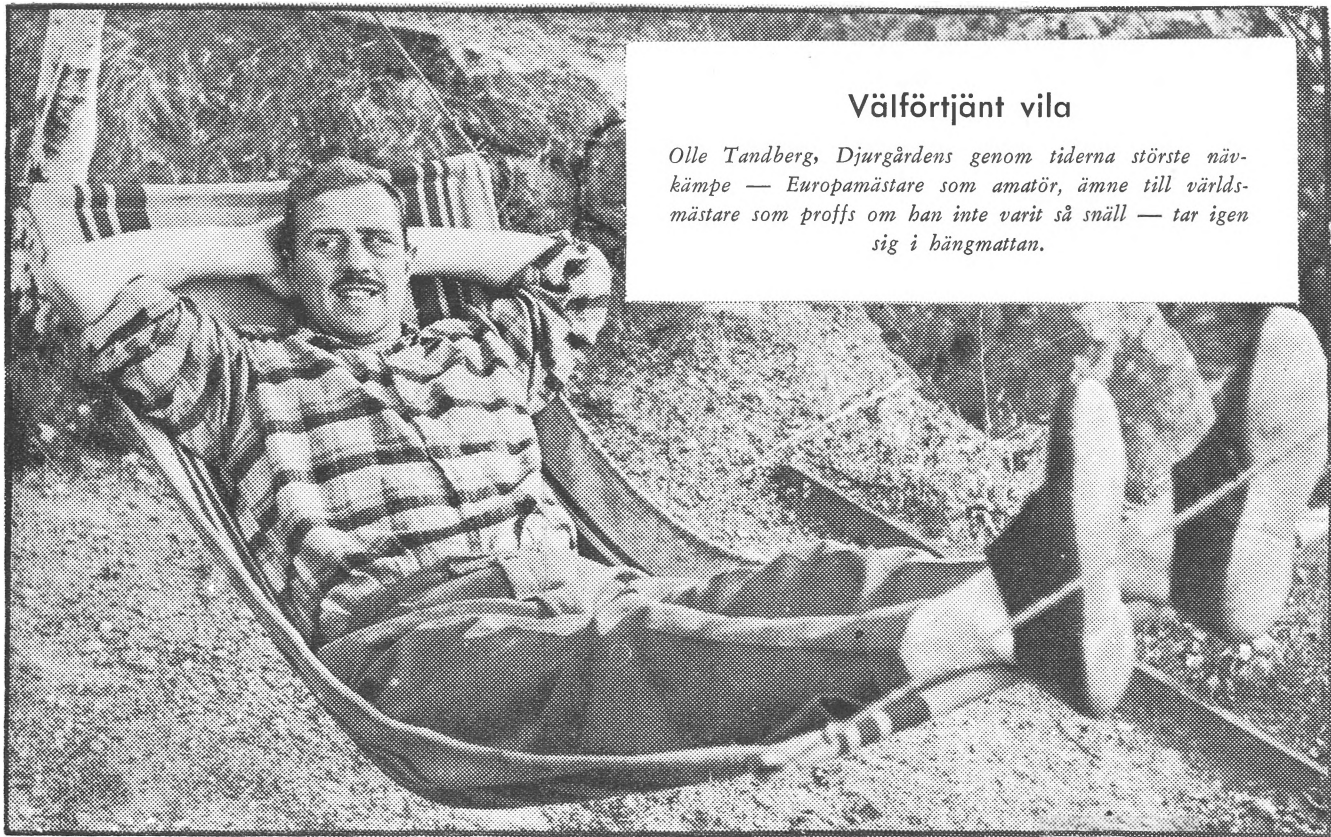
Mina stora djurgårdare i övrigt: Olle Tandberg, Gotte Svensson, Lill-Einar Olsson, Ragge Wicksell, Köpings-Gustafsson, Nocke Nordenskjöld, Hasse Jeppson, Björnungen Johansson, Nisse Ramm och Einar Karlsson. Alla av dem har jag inte sett men jag har på något sätt känt dem ändå.

Framtiden ser jag i ljusst. Jag tror vi kommer att hålla våra positioner. Önskemål: att vi i ishockey gör »the double» och blir både svenska mästare och serievinnare. Men det gäller att skynda på, ty tydligen vill man försöka ta död på SM-tävlingen. Vidare hoppas jag på ispalats så att ishockeyn skall bli mera ekonomiskt lönsam. En egen idrottsplats i stället för gamla Traneberg men i större skala är också något att drömma om.

Mina bästa minnen: dels vår ishockeyseger med 10—2 över AIK, dels fotbollens två segermatcher 1945—46 mot Hälsingborg och Jönköping ur underläge. Mot HIF låg vi under med 1—4 ännu 6 min. in på andra halvlek och vann ändå med 5—4. Jönköping hade oss på knä med 2—0, när andra halvlek började. Då gjorde Djurgården fyra mål och vi vann med 4—2. Det var kämpatag av sådant slag, som förmodligen bara Djurgården kan.

Just i år är det alldeles omöjligt, men det blir nog svårt i höst också.

7. Den ekonomiska lösslapptheten vid Hammarbybackens byggande. (Obs! icke att den byggdes).

Välförtjänt vila

Olle Tandberg, Djurgårdens genom tiderna störste näv-kämpe — Europamästare som amatör, ämne till världsmästare som proffs om han inte varit så snäll — tar igen sig i hängmattan.

GÖSTA DAHLBERG, boxning:

A-lagets come-back i Allsvenskan, dess genombrott som Stockholms bästa lag och ett gediget allsvenskt seriegång.

1. Gurra Bergman och Svante Rosén, i särklass som mångårig tränare resp. hustomte, Sven Holmberg och C. G. Jansson, den ekonomiskt lyckade ryssboxturnéns organisatörer, »Löjan» Johansson, några tränarsånger, Olle Tandberg, sektionens »galjonsbild», Bertil Ahlin, Bengt Modig, Roy Svedberg, Sixten Lindkvist av de aktiva, samt den elfte, förlåt, Sune Wendel, vår senaste juniormästare i boxning.

2. Lill-Ejnar Olsson, »Nobben» Nordberg, Birre Nylund och Acke Schörling, mer behöver väl inte sägas, där gives värdefulla djurgårdsminnen, liksom Gurra Bergman, som utom i boxning även gav andra bra minnen, samt 5—4-matchen mot HIF.

3. Att sektionen får ledare, som skapar något, som håller »i blåsväder», helt olympialag 1956 osv. i den stilen. Att ingen glömmes »en gång djurgårdare, alltid djurgårdare».

4. På vårt jubileumsår, enastående i svensk idrott — eller hur, visades vad Djurgården har inom sina led. Med sådana killar och med sådan ledning, ter sig framtiden ljus och framgångsrik i alla avseenden.

5. Min fader var »hopplös» djurgårdare, och av »tjatet» om Lill-Ejnar, Ragge, Köping och Lill-Ejnar igen, se, det var hans idol det, blev man liksom »miljöskadad» och som man även hade sin mesta uppväxttid där ute bland Djurgårdens ekar och kåkar, var ju ödet förutbestämt.

6. Jag gör mig nog till tolk för de flesta boxare i DIF då jag säger, att den motståndare man gillar mest, det är en sån där kille, som är en just och kul grabb; ju hårdare matchen varit, ju bättre vänner efteråt.

7. Tråkigt för DIF (boxningssektionen) var när Boxningsförbundet satte krokben för den ungerska boxningsturnén. Några tusen bakåt — tack!

8. Bland många gamla roliga historier minns jag denna:

En trupp djurgårdsboxare på Hotell Atlantic i Göteborg för några år sedan. Två av truppens skälmar ringde upp ett av rummen och på så skaplig »jöttebörjska» som möjligt viddar ungefär följande samtal:

»Haj, haj, detta e från Jöttebörjstidningen», och i den stilen fortsätter samtalet, som artar sig till en intervju, om killarnas form, tips för matcherna, m. m., m. m. När så herrn från »tidningen» till slut lovar komma upp med friplåtar till söndagens Ullevi-match, blir offret väldigt glad och tackar som

SVEN HELLBERG, överstyrelsen:

1. Lennart Öberg, David Karlsson, Gottfrid Svensson, Ake Alm, Hilding Lövdahl.

2. Nocke Nordenskjöld, Stor-Klas Svensson, Kalle Lundberg, Ake Löwgren, Erik Ahlström, Fritz Larsson, »Krit-Lasse», Hans Garpe, »Redaktörn».

3. En olympisk guldmedalj, desamma.

4. Det går förbaskat bra om vi bara kan täcka den eventuella ledarbristen som håller på att uppstå.

5. Jag blev djurgårdare genom erhållande av friplåtar på 20-talet av gamle lagledaren i fotboll Lorentz Jönsson.

6. BK Athén = brottnings AIK.

7. Match mot Örtakolonien på Stadion år 1943 — cirka 200 tappra själar på läktaren. Då gällde det att skaffa fram ett par hundralappar för att klara hyran på Stadion.

8. Glädjeämne: Våra stortävlingar i brottning, våra utlandsturnéer, våra unga lovande brottare.

sjutton, rusar därefter runt och berättar stolt hur han blivit intervjuad och hur han ordnat Ullevi-plåtar för hela gänget. Att han — inga namn i denna historia — sedan sanningen så småningom kröp fram, prutade lite på stoltheten, kanske också hör till denna något fula historia.

PETROF

erövrar Sverige

PETROF är nu ett av Sveriges mest sålda importerade pianon. Kräsna köpare väljer *Petrof*. För nya Intimateatern i Stockholm valde kapellmästaren vid Kungl. Operan, Stig Rybrandt, *Petrof*. Välkommen till vår pianosalong på Regeringsgatan 85 i Stockholm, där vi alltid kunna erbjuda ett rikt urval av stilfulla instrument.

Bekväma betalningsvillkor

Regeringsgatan 85

Akke Lundqvist

STOCKHOLM

Telefon 23 11 35

Basen i backen: VÅR VÄRSTA KATASTROFDAG

BIRRE NYLUND, slalom:

Det mest värdefulla för Djurgården under de tio senaste åren var ombyggnaden av Hammarby skidbacke, bibehållande av Skansenloppet, den utmärkta funktionärsstab som föreningen förfogar över, och så initiativet till utbyggnad av en ny slalombacke vid Hammarby.

1. Kerstin Ahlqvist-Winnberg, Bertil Haase, Torsten Degermark, Rolf Degermark, Helge Winter. Funktionärer: Ally Nylund, Berndt Nylund, Harry Brämfors, Seve Alexandrow, Wladas Alexandrow.

2. Dan Netzell, Wille Hellman, Bengt Jäderholm, Sven Pettersson, Hasse Hedjerson, Bengt Carlqvist, Arne Kemlert, Pelle Hennix, Gunnar Rinman, Nils Nordberg.

3. Ordningställande av en slalombacke fullt utbyggd med skusstorn, vid Hammarby. Ett intensivt arbete med ungdomstävlingar.

4. Genom tillsättande av kommittén som tar hand om rekryteringen, och ordnar med propagandatävlingen runt Stockholm.

5. I slutet av 1880-talet och i början av 1890-talet hade jag förlagt mina ekvilibristiska övningar på skidor i de s. k. Norska Jägarbackarna vid Sirishof på Djurgården, strax i närheten där vid Kärleksudden Framnäs var en backe vi kallade Skansbacken. En minnessten borde resas vid denna backe. Backhoppningens stamort i Sverige. Där höll ett gäng med grabbar till som vi beundrade mycket för deras skicklighet i att »hoppa i backe». Där skulle man naturligtvis vara med, ja och så när man växt till i ålder och visdom, kom man så småningom in i Djurgården, det var den 3 januari 1897.

6. Friska Viljor, Örnsköldsvik, i backhoppning och Sim- och Idrottsklubben Hellas i längdloppning och orientering. Knöligast var Skidklubben Skade, »Skadeglädjen», vars första ledare bestod av oförnöjda Djurgårdare.

7. Tillvaratagande av intressena i Saltsjöbaden, Fiskartorpet och Rosendalsbacken på Djurgården, upp och sätt i gång med ungdomstävlingar på dessa platser.

Det som jag tycker är tråkigt är att överallt där jag har dragit mig tillbaka har det blivit bakslag med rekryteringen. Nä, spotta i händerna, gossar, och visa den gamla örnen, att än lever de gamla gudarna.

ARNE KEMMLERT, skidor:

Det mest värdefulla för föreningen under de senaste 10 åren, är det stora steget in i allsvenskan, och fotbollens storartade resor över hela världen som givit vår förening ett aktat namn.

Vi i skidsektionen gläder oss särskilt över förvärvandet av Hammarby skidbacke och hoppas att vi där skola bli bofasta och så småningom ekonomiskt oberoende.

Inom skidsektionen, som numera faktiskt är i gång hela året, vill jag särskilt nämna ett namn, som både administrativt och praktiskt gjort jättearbete, och det är Harald Hedjerson. Därefter vill jag nämna Bertil Carlsson, Holger Carlsson, A. H. Nilsson, Sverker Benson, Gunnar Berg, Evert Nirling, Hasse Wising, Bengt Carlqvist. Kassörer, som också har haft det bekymmersamt, är Lennart Ekdahl, Olle Tilling och Björn Lindgren. Till dessa vill jag även tänka på ungdomsledarna Pelle Hennix och Folke Lindhe. Bland stadiga funktionärer saknas aldrig Einar Olsson, Erik Becker, John Johnson och Bengt Töve och för program och biljetter Gunnar Rinman och Stig Hansson, stugfogdarna Gerhard Lövgren och Tore Angantyr.

Av de aktiva gläds vi särskilt åt Danne Netzell, som i och med Tysklands-resorna utvecklats till ett världsnamn inom backsporten och dessutom med sin stil och sin stora intellektuella bildning praktiskt taget bildat skola inom skidflygning. Därefter vill jag framhålla Wille Hellman, Sven Pettersson, Bengt Jäderholm, Gösta Cederholm, Elov Olsson, Gunnar Carlsson, Hasse Hedberg och till slut vår nybakade 19-åriga klubbmästare Sune Holmberg, som tyvärr vid SM föll efter ett grant 72-metersåk.

Speciell glädje känner man för vår ungdomssektion, som sakta men säkert börjar utvecklas i rätt riktning, och där vill jag nämna Rune Rundelius och Jan-Åke Fjällby, som är 12 år och hoppar över 50 meter i stora backen och med en stil, som överträffar de flesta av våra stora grabbars.

Vårt stora önskemål inom skidsektionen är, att vi snart skall kunna få vår backe torvlagd och klar med en härlig gräsmatta, som endast fordrar minimum av snö för att bli hoppklar.

Kan vi sedan få komplettera backen med rationellare upptransportering av snö, t. ex. el. spel, räls och tippvagnar, så tror jag att vi skall kunna lägga och hoppa i backen samma dag. En tävling Valborgsmässoafton, med efterföljande danspremiär utomhus vore säkert ingen dum affär och möjligheterna verkar ej så avlägsna (= Vårdröm! i dubbel bemärkelse).

Jubileumsåret har för oss djurgårdare verkat som någon sorts välbehaglig injektion och resultaten både inom det administrativa som sportsliga har ju varit rekordartade. Jag tror, att fortsätta alla parter och instanser samma väg, råder inget tvivel om att vår förening skall hålla sin position som Sveriges förnämsta.

SM är ju alltid vår speciella högtid inom skidor och där har vi alltid haft hårda drabbningar med våra goda vänner från Friska Viljor i Örnsköldsvik, speciellt i backe och i kombinerat har alltid Grycksbo och senare är även Domsjö varit ett streck i räkningen. Om vi t. ex. haft en sådan kille som Jerker Elmsäter hos oss, hade säkert vår granna SM-statistik sett mycket bättre ut,

NISSE GRAHN, handboll:

Under det gångna decenniet har det varit många både glada och sorgliga stunder. Men under ett jubileumsår ser man helst tillbaka på glädjens tider. Handbollens trevligaste minnen, sett med mina ögon, är för det första det egna uppfödda juniorlagets seger i JM 1943 samt marschen genom Div. III 1945—1946 utan nederlag och övertygande segrar i därpå följande kvalmatcher.

1. Kurt Sundberg, Åke Johansson, Hugo »Knutte» Karlsson, Allan Rollander, Karl Franzén, Sören Egerblom, Lars Olofsson, Hans Karlsson, Sven Larsson, Ingemar Holm.

2. Olle Tandberg, Hans Jeppson, Dan Netzell, Bertil Ahlin, Lill-Lulle Johansson, Hans Garpe, Åke Dunér, Karl Lundberg, Karl Liliequist, Sven Holmberg.

3. Hopp om bättre lag och avancemang mot högre serier. Jubileumsårets melodi skall fortsätta. (Handbollens får då icke medräknas).

4. Framtiden bör kunna ses an med tillförsikt, men jag hoppas även kontakten mellan föreningens olika sektioner skall bli bättre för att man med

för vårt antal andra-placeringar i lag i både backe och komb. endast de senaste tjugo åren äro säkert ett 30-tal.

Det konstiga är att dessa föreningar för oss är både de bästa och knöligaste.

Det hårdaste och tråkigaste bakslag jag upplevt, var den stort upplagda tävlingen, som vi blev tvungna att inställa 1949. Backen låg färdig och klar, hela apparaten i full gång, reklam i bussar, backen påbyggd, löpare på väg, program tryckta, allt dukat och klart för jättesuccés. Då hände det, fredagen den 13?

Experterna lovade oförändrad temperatur, men det började regna och på kvällen började vår stuga att brinna och allt var som fan vore lös. Vi lyckades med bistånd av brandkåren rädda ytterväggarna och kl. 4.00 lördag morgon, höll vi styrelsemöte inne bland rykande, kolnade väggar. Vi beslöt att till varje pris genomföra tävlingen för att rädda vad vi kunde av allt som var nedlagt av arbete och pengar. Tyvärr blev pressen för stor under lördagsförmiddagen för de ansvariga, när pessimister av alla slag kom ut och irriterade och de blev tvungna att resignera.

Detta blev för oss i styrelsen ett hårt slag, för meningsskiljaktigheterna var stora och ingen vågade ta risken åt något håll och därför blev det som det blev.

Som oförglömligaste minnet under alla dessa år, är när Danne Netzell inför 60.000 åskådare i Garmisch Partenkirchen hoppade 91,5 meter, 5 meter över gällande backrekord. Det var grejor det.

»GREVEN» ANDERSSON, bowling:

Det mest värdefulla? När vi fick Jeppson att spela för oss.

1. Fritte Sund, Evan Pettersson, John Ek (Stålfarfar), Olle Holmgren, David Lundström, Ivar Hörberg, Hjalle Westergren, Folke Nilsson, John Lindberg, Kjell Anjou?

2. Jeppson, ishockeylagets 10—2-seger över AIK 1951, Cederborgs mål mot AIK på Råsunda (2—1) 1951, Gustav Ekberg, Olle Tandberg, Jonne Lindberg (när han skäller på bowlinglaget), »Kalle Lilja», den ungdomliga styrelsen i fotbollsektionen, Jäderholms fina hopp

sammanhållning lättare skall kunna motstå de påfrestningar som väntar.

5. Uppfödd i närheten av Stadion och med en fader som i vått och torrt hejade på Djurgården var det inte så konstigt att när tillfälle gavs att få vara med och kuta bland de stora grabbarna detta mottogs med tacksamhet och glädje.

6. Vår trevligaste motståndare: Lundens BK. Den »knöligaste»: Hellas.

7. När det gäller handboll är ju de senaste årens misslyckanden ett talande bevis. Dessutom kan tilläggas vår dåliga smak hos Handbollförbundet, som så snart tillfälle ges försöker göra livet surt med tvångsnedflyttningar m. m.

i Kollen (vad gör han nu?), Bengt Grive — när han bjuder till.

3. Att bowlinglaget håller sig kvar i högsta serien. Att fotbollslaget håller sin fina klass.

4. Det ser rätt ljust ut, bara det nu vill bli snö på vintrarna så att allt arbete, som är nedlagt i Hammarbybacken, kan ränta sig.

5. Mina morbröder Edvin och Ruben Sundberg — men lång väg hade jag från Aspudden till »Tranan» för att få vara reserv i Krit-Lasses juniorlag 1921.

6. Min idrott har alltid varit fotboll och där gillade jag bäst Hammarby, raka motsatsen med Sleipner! I bowling är Hellas det bästa gänget att möta. Det värsta vet jag inte.

7. Handbollslagets sumpning av SM-tecknet mot Västerås i Flottans hall på Skeppsholmen — året minns jag inte. De dåliga insatserna på JM i boxning de senare åren. Längdloppning på skidor och orientering har också legat i dödsvatten allt för länge. Kvalificeringen mot Skärgården i fotboll på Stadion (1—5) — det är kanske för långt tillbaka i tiden. När vi miste gamla Tranan. Jag har alltid undrat om den saken sköttes på rätt sätt av föreningen.

Erik Lindboms: »Nu börjar det här raglandet till mittlinjen igen». Vi hade

mött Södertälje IF i Kringelstan och vunnit med 16—1 och möttes på nytt på Tranan veckan efter, varvid Erik gjorde mål på första anfallet. Det blev 1—1!

När Hugge Grönan och undertecknad mot alla tips lyckades vinna en gång mot Sitting och Hagelin i krypkasino.

Djurgården skulle möta Strängnäs i bandy på Hammarby idrottsplats. Storfräsarna Valle Söderman, Gösta Rosell, Ivar Gate, Houmann och Grönan höll på att slå in sig före matchen. Tyckte dom sköt så knackigt att jag stapplade fram på mina Wollerts patent, fick låna »Grönans» klubba och ropade på Gate om en passning, fick den, blundade och slog till och bollen satt i burtaket. Tackade Hugge för lånet av klubban och nekade, trots alla påstötningar, att göra om det en gång till.

P. S.

Det man kände när pipan gick för full tid i Norrköping i kvalificeringen till allsvenskan mot Hallstahammar 1936 och vi äntligen efter 9 års slit i både Östsvenskan och div. II var framme vid målet. Det var mer än när Sune gjorde sitt mål i Stadion mot City 1927, men jag var nog för ung då för att sätta rätta värdet på målet och vad det betydde för DIF. D. S.

Köp

SOLSTICKAN

till förmån

för barn och gamla

Bollsekreteraren: MATCHERNA MOT AIK KRYDDA

GUNNAR LUNDQVIST, fotboll:

Samtliga sektioners idoga arbete och friska initiativ att, efter downperioden kring 50-årsjubileet, åter föra upp våra färger i toppen. Som fotbollsekreterare är det kanske mig förlåtet om jag anser det allra värdefullaste vara fotbollslagets märkbara tendens till stabilisering och envisa beslutsamhet att vilja vara med i den allsvenska seriedansen. Fotbollens sportsliga uppsving har medfört att föreningens ekonomiska ryggrad stärkts till fromma för de sektioner, som trots idrottsinsatser icke ha någon möjlighet till samma ekonomiska utdelning som fotbollen.

1. Absolut omöjligt att besvara för en sektion, som sysslar med lagidrott. Visst kan man utan svårighet nämna några klart lysande stjärnor inom de aktivas led och visst kan man nämna några ledare, som under de senaste 10 åren utträttat ett gott arbete, men jag anser detta inte rätt eftersom det, isynnerhet inom fotbollen, måste och förblir ett teamwork.

2. Utöver utövarna av lagidrotter, som jag fortfarande inte vill gå in på, har givetvis bl. a. en Olle Tandbergs och en Dan Netzells framgångar på svensk och utländsk botten utgjort glädjestunder för varje rättrogen djurgårdare.

3. Fortsatta framgångar för samtliga lag inom sektionen. Bibehållandet av det goda kamratskapet. Medaljplats för representationslaget. Lyckade och inkomstbringande internationella evenemang. God start och fruktbringande arbete för den nystartade ungdomsverksamheten.

4. Hårda bud att verkligen kunna bibehålla den uppnådda standarden. Troligen kanske vi inom någon idrottsgren får svårigheter härmed, men i gengäld tror jag på fortsatt frammarsch inom desto fler. Låt mig tro på en gyllene fotbollsepok.

5. Troligen genom tillfällig (?) ledarbrist inom fotbollsektionen. Lekkamrat med »Farsan» Sandberg utgjorde ett telefonsamtal hela transfern från sekreterarposten i IF Sleipner till den betydligt mera omfattande sysslan i DIF:s fotbollstyrelse. Behöver jag nämna att »Farsan» inte behövde använda hela sin övertalningsförmåga?

6. Matcherna mot AIK har alltid utgjort kryddan på serieharvandet. Trots de »givna» nederlagen har de medfört samma förhoppningar varje gång: »nu

NALLE HANECK, orientering:

Det mest värdefulla är svårt att säga men att föreningens framgångar de senaste åren i publikidrotterna fotboll och ishockey varit av stort värde, bl. a. för nyrekryteringen till samtliga sektioner är jag övertygad om. Genom dessa framgångar har Djurgården synt utåt.

1. Sixten Öqvist — med på alla tävlingar, lugn och säker, ett gott föredöme; Lars Båkander — 5 st. KM — 1938, 1940, 1942, 1943, 1944; Nobben Nordberg — strålande ledare, säker stilist och fortfarande säker orienterare; Gösta Dahlberg — arbetsmyra och glädjespridare; Douglas Olsson — bland alla meriter kan framhållas startandet av »Mellan Sköldarna»; Gunnar Rinman — flerårig huvudkassör, inget avundsvärt jobb; Lars Tjernberg — många arbetstimmar offrade för Skansen-loppet och andra tävlingsarrangemang; Roland Niklasson — alltid villig kontrollant; Stig Hammar — orienteringsledare sedan när?

2. En vill jag nämna, som för mig alltid skall stå som en förebild som idrottsman och person — Lill-Einar Olsson.

3. Seger i 10-milakavlen för sektionen. Att den planerade utbyggnaden av Hammarbybacken kommer till stånd så

ÖVRIGA LEDARE

skriver och berättar på sid. 39

att den kunde bli en samlingspunkt och träningscentrum för samtliga föreningens sektioner.

4. De flesta sektionerna har seglat i medvind en längre tid nu, det vore onaturligt om inte vinden vände sig snart.

5. Genom Bengt Lissegårdh.

6. Svårt att säga när det gäller orientering, men »knöligaste» motståndare är utan tvekan skumma kontrollanter.

7. Att vårt projekt om en Djurgårdsstuga ute vid Ulvsjön rann ut i sanden.

äntligen». Av kända orsaker, utgången av matcherna, får dessa matcher också anses som de mest »knöliga».

7. Snälla redaktören, fråga inte en fotbollsekreterare detta. Redaktören vet, att jag inte vill skidorna något ont, så varför dra in »Galgbacken» i detta. Måtte det snöa rikligt det närmaste seklet!

Kunglig handtryckning: Stig Nystrom »inspekteras» av Gustav V vid landskampen 1940 mot Danmark (1—1). Sedan dess har håren glesnat på »Roberts» hjässa.

LENNART ÖBERG, brottning:

Stora segrar är brottningssektionen inte bortskämd på, men något har väl alltid hänt. Individuellt har ju Ivan Lindskog varit 2:a i fjäder 1946. Lennart Öberg 2:a i mellanvikt 1948. Arne Edman 3:a 1945. Edvin Vesterbys och Knut Karlssons 2:a 1951 i bantam och fjäder (fri), samt Edvin Vesterbys SM för juniorer 1949.

I lag finns nog en del spännande matcher. Den 3/2-46 slog Djurgården Verdandi, Eskilstuna, med 4—3. Det var kniven på strupen i varje match, och hög stämning bland publiken. Karlstrand vann den sista och avgörande matchen med 2—1.

Bland våra små men minnesrika tävlingar var när Djurgården ordnade nationella brottningar i Polishuset den 18/11-45. Vi tog 2: 50 för sittplatserna men publikintresset var så stort att biljetterna på svarta börsen kostade 4—5 kr. Många fick vända utanför när tävlingen började. Palle Brevitz i IB skrev dagen efter: »Djurgårdens bägge smarta miniatyrpromotors Ake Alm och Lennart Öberg bjöd Stockholms mattsportshabiterare på säsongens trevligaste brottningar». Det är att märka att både Ake och jag var med och brottades. Sektionen fick in mellan 400—500 kr i kassan och det var välbehövligt.

Ett roligt minne var när Djurgården i lag-SM den 27/1-46 slog Linköping med 7—0 på 28 min., då hade Vinkvist tagit ensam 15 min. av dessa 28. Det var sista gången Einar Karlsson deltog som aktiv brottare; han segrade på 0.28. På den segern levde Einar länge bland kompisar på söder.

1) Gotte Svensson bör sättas först. Så länge han var med oss var han ett stöd för hela brottningssektionen. Dessutom Hugo Brännström, vår förre ordf., David Karlsson, Olle Söderberg, Hilding Lövdahl, och en som var en verkligt fin grabb var Erik Nilsson (Bagarn). Ake Alm, god sekreterare och god brottare. Och Sven Hellberg ska ha ett särdeles tack för våra utlandsresor och stortäv-

Forts. å sid. 39.

BRATHENS
SOUTH-AMERICAN & FAR EAST AIRTRANSPORT A/S
S·A·F·E

OSLO

NORWAY

FARLIGT ATT LEVA

i minnenas värld

I skolorna får vi lära oss ur Odhners historia hur det styrdes och ställdes och byggdes och boddes i Sverige förr i tiden. Även om man i den ålder, där dylikt historievetande är obligatoriskt, inte är särskilt road av kunskapsinhämtandet, så går det inte att komma ifrån att denna bakgrund är nödvändig för oss. Är det likadant inom en idrottsförening? Måste vi inte känna till en smula om vår egen förening för att rätt bedöma, vilken förmån det är oss för alla och envar att vi just hamnat i Djurgårdens Idrottsförening. Ödet kunde ju ha fört oss in i något annat sällskap... Inga namn just nu, men tänk om Olle Tandberg, Nocke Nordenskjöld, Lill-Einar Olsson, Cacka Andersson, »Tvilning-Anderssonerna», Danne Netzell m. fl. stått på andra sidan...

Ju äldre en förening blir — och förutsett förstås att den håller sig uppe — kan dess historia emellertid innebära vissa risker. Vad nu då? Jo, jag skall snabbt förklara påståendet. När en förening lever i medgångstider och allt går väl, mästerskap och triumfer ramlar in som på beställning och pengar flyter in

— då finns lätt risken att en och annan slår sig till ro. Man underskattar framtiden. Man tror att resten skall gå av bara farten. Man lever snart på gamla minnen. Längre dröjde det innan det för ansvarigt folk stod klart, att Djurgårdens fotboll måste upp i topp, om inte hela föreningen skulle gå kräftgången. Alltför länge levde ledare och spelare kvar i minnenas värld. Vi hade dock varit svenska mästare, vi hade haft spelare med i landslag och olympiska uppgifter. Det skulle nog bli fart på fotbollen igen. Allt går i vågor. Snart är vi ur dalgången. Detta enkla resonemang bar inte alls. Fotbollen började knappt synas i dalgångarna. Då äntligen vaknades det till liv bland ledare och spelare. Nu har vi en fotboll av högsta klass. Ett lag som skriver ny historia. Sin egen historia.

Det är farligt att leva i minnenas värld. Flera sektioner kan intyga detta. Vill de inte intyga det, så är de i alla fall bevis på det. En gång i tiden var

Djurgårdens skidlöpare landets främsta, en gång var Djurgårdens orienterare landets bästa, en gång i tiden kunde ingen klubb konkurrera med våra brottare, en gång kämpade våra handbollare i SM-final, en gång var våra bandyspelare svenska mästare etc. En gång i tiden... Det är länge sedan. Några av sektionerna har undan för undan slutat upp att leva i minnenas värld och förstått att den hårda krassa nutiden fordrar nya insatser. Bara för att Djurgården en gång haft historiska kämpar, är det ingen garanti för att kämpar skall uppstå av sig själva ur jorden. De måste arbetas fram.

En förenings historia kan bjuda på många angenäma minnen och ur historien kan man också insupa inspiration. Men historien är också farlig. Den kan förblinda. Man får aldrig slå sig till ro och bara leva på minnena från forntiderna. Det måste också alltid tas nya tag. »Minns du, minns du?» Av det slaget får det inte bli för mycket oss djurgårdare emellan. Det måste alltid siktas framåt. Framåt mot nya minnesvärda upplevelser. K. L.

UPPLADDNING och URLADDNING

vid 60-års jubileet

Det har sannerligen inte saknats stoff, när det detta år gäller att skriva Djurgårdens verksamhetsberättelse. Verksamheten förresten — är det inte en mager benämning på vad som förekommit i Djurgården? Det har ju varit explosion på explosion detta jubileumsår.

När vi för något mer än ett år sedan var samlade till Djurgårdens 59:e årsmöte, var vi alla inställda på att jubileumsåret skulle bli ett stort år för vår förening. För den skull fordrades det en ordentlig uppladdning, och var och en på sitt håll knöt också näven och lovade sig att vad på honom eller henne ankom, skulle det bjudas till alldeles extra. De, som knöt näven, gjorde det inte förgäves.

För den sektion, som till syvende og sist är vår ryggrad och ger oss valuta att hålla rörelsen flytande hystes en viss oro våren 1950. Djurgårdens fotbollsskuta hade visserligen varit med om många svåra stormar, men den allmänna flykten till Italien och diverse

annan oro gjorde att fotbollsklubbarna var så där i största allmänhet irriterade, och även Djurgården hade sina provningar. Vårt manskap stannade emellertid kvar på skutan och med diverse förstärkningar i besättningslistan kunde skeppare »Farsan» Sandberg pusta ut i medvetande om att det fanns reserver att kasta in när de obligatoriska benbrotten, meniskskadorna och hjärnskakningarna skulle sätta in.

Faran att sparkas i väg ur den allsvenska societeten var lika överhängande som vanligt för Djurgårdens del men som vanligt kan det också tilläggas hyste vi goda förhoppningar att våren skulle infria alla våra djärvaste förhoppningar. Så skedde också fast det började förstås väldigt illa med stryk av Norrköping i premiärmatchen på Råsunda med 3—0 och lika mycket blev

det i baken för oss i nästa match mot Malmö Iff Iff. Djurgården gjorde till att börja med sensation mot Malmö genom att åstadkomma två mål i följd, men vi hade gjort upp räkningen utan domare och linjemän, vilka kvickt gaddade ihop sig mot oss och underkände bägge målen för offside. Med bara 10 poäng och 0—6 i mål såg det kritiskt ut för Djurgården, men så kom vändningen med 2—0 mot Kalmar. Ytterligare ljusning följde med 2—1 mot Göteborg, men så kom Elfsborg och tryckte ned våra förhoppningar i botten med 3—1. Bara två poäng skilde mellan 7:e och 12:e lag i tabellen, och spänningen var naturligtvis olidlig. Djurgårdens aktier steg något med 2—1-seger över Värmlands-DIF, men ovanpå det hände något mycket märkligt i form av att AIK lade sig med näsan i vädret mot en av jumbokonkurrenterna, Göteborgskamraterna, som vann med 4—0. Det luktade misstänkt lång väg — skrevs det i tidningarna — men inom Djur-

gården nöjde man sig med att lova att slå AIK i nästa match. Sådana löften har givits många gånger, men av någon oförklarlig anledning aldrig blivit infriade. Lika litet denna gång. Så AIK fick vinna med 2—1. Därmed stod Djurgården inför det absoluta tvånget att i allsvenskans sista match behöva ta minst en poäng mot Halmia. För säkerhets skull tog vi båda två, vinnande med 3—0 och därmed hastigt glidande upp på 8:e plats. Det hade varit en rafflande vår, och nerverna var illa åtgångna på litet var, men som angenäma plåster på sårerna noterades mängder av tusenlappar i fotbollens kassakistor. Djurgården slog AIK som Stockholms publiklag nr 1, och inför möjligheten att de stora pengarna skulle strömma in ännu rikligare i fortsättningen fick man kanske se den åtgärd, som senare på året företogs, då vår fotbollstrupp reste till Fjärran Östern och där inhandlade ett antal rymliga kassakistor av kinesisk tillverkning.

Ovanpå nervmatcherna i allsvenskan beslöt Djurgården ta det lugnt under sommaren och nöjde sig med att bli Stockholmsmästare. Vi hade nu tagit avsked av Pära Kaufelt som tränare och av en tillfällighet kommit över en tränare från England av sådan kapacitet, att det snart skulle randas en ny storhetstid för blårandig fotboll.

Sommarvilan hade dock tydligen inte bekommit de våra särskilt väl, ty när allsvenskan satte igång igen i höstas och Djurgården fått en till synes så behaglig aptitbit som nyuppflyttade Råå på programmet gick det allt annat än efter beräkning. Råå, som är ett fiskarlag, nappade inte alls på Djurgårdens krokar utan föredrog att i stället ge oss en överhalning med 2—0. Så småningom återställdes emellertid ordningen på åtterpet, och när allsvenskan gick till vintervila hade Djurgården 12 poäng som stabilt utgångsläge inför vårsäsongen.

Vid sidan om vad som utträttades i Djurgårdens tröjor förtjänar det nämnas, att Hasse Jeppson i blågul dress blev Europamästare genom att leda svenska kedjan i VM-turneringen i Brasilien, där Sverige belade en tredje plats inte minst genom Jeppsons kanoner. Senare framträdde Hasse som räddare i nöden åt det engelska ligalaget Charlton, som höll på att ramla ur serien och därför vände sig till en center, som hade praktisk erfarenhet av hur ett jumbo-lag kan ha det.

Skilsmässa

När fotbollssektionen stötte ifrån sig bandyn och ishockeyn för att

låta dem stå på egna ben, var det en skilsmässa i all vänskaplighet och med ett ordentligt ekonomiskt understöd från faderskapet. Både bandy och ishockey ville uppåt och fotbollssektionens styrelsemedlemmar ville också ha det litet uppåt, vilket för deras del innebar att de ville få tillfälle att pusta ut en smula ovanpå fotbollsbehyrn. Bandy ställde in siktet på allsvenskan, men redan efter första matchen syntes det att siktet varit för högt inställt. Det blev stryk mot ett lag som knappast någon människa förut hört talas om, men det lilla okända Swithiod ska i alla fall tackas för att det ordentligt

Fem starka herrar mötte vår tränare Dai Astley och hans wife vid ankomsten till Stockholm den 28 juni 1950. Det engelska paret omgives av fr. v.: Hasse Garpe, Kalle Liliequist, Farsan Sandberg, Cacka Andersson och Gunnar Lundqvist.

skakade om de våra och fick dem att känna sig på jorden. Ty efter det nederlaget samlade sig Djurgården fint och vann rubb och stubb i serien för att därefter gå upp i kval. Det gällde nu »bara» att vinna två matcher för att komma in hos Sankte Per i den allsvenska bandyhimmeln. Det gick också rätta vägen i första matchen i Wagge-ryd, men när det sedan kom på vår lott att under 90 minuter visa oss bättre än Hammarby hade Sankte Pers ställföreträdare i Hammarby, en kille vid namn »Plutten» Andersson, låst igen så väl om Hammarbys försvar, att de 90 minuterna blev ganska dystra för våra himlastormare. De ledde närmare hälften av minuterna, men Hammarby ledde ännu mera under sina minuter och det innebar 3—1 i målprotokollet. Hammarby gick upp i allsvenskan, och Djurgården fick ett år till att förkovra sig på bland smådjävlarerna.

Inom brottningen har det som alltid jobbats hårt och envist för att göra Djurgården till Sveriges bästa i

branschen, men ännu återstår en del, innan vi är där. Tillsvidare får vi nöja oss med att vara bäst i Stockholm, eller åtminstone nästan bäst. Dom där killarna i Athén är litet besvärliga ibland.

Öst och väst...

Boxarna gjorde som brottarna, överlät SM-tecknen — så när som på ett — åt dem som bättre behövde dem, men trots det kunde boxningssektionen notera en förnämlig säsong. Kanske man skall säga att den kulminerade i en administrativ framgång i form av det ryska besöket, där det blev många och feta smällar för de svenska boxarna men också många och feta penningströmmar till kassakistorna hos de tre klubbar, som svarade för arrangemang- en. Utom Djurgården var Narva och AIF med och delade på konfekten. Sektionsbasen Sven Holmberg framstod i sin rätta dager som en stor promotor och rörde sig med en världsmans elegans bland de ryska boxarna och på mottagningarna på Sovjetambassaden. Tavaritch Holmberg satte omedelbart efter det ryssarna rest hem till sitt land igång med underhandlingar om att få hit ett lag från Skottland. Bäst att även hålla på väst.

På den inte internationella boxningsfronten fick Djurgården fram en nybörjarmästare i form av Björn Larsson, vid JM blev det inga mästare och vid SM en riktig svensk mästare och en moralisk mästare. Den förre hette Bertil Ahlin, medan Roy Svedberg svarade för moralmästerskapet. All slags expertis ansåg att de två domare som såg Örnens Ahlin som vinnare över Roy såg på saken med mörkklagda glasögon. Vid nationella tävlingar visade Bengt Modigh, att han alltjämt har mycket gjort i boxningsringarna genom att med 3—0 ta revansch på Ingemar Johansson för ett tidigare SM-nederlag. Djurgårdaren kvalificerade sig därmed som svensk tungviktare i landskampen mot Italien men tvingades säga återbud på grund av arbetsförhinder.

Handbollen kom med en präktig slutspurt i äkta jubileumsyra och det var på vippen att kontraktet med div. II-serien hade räddats. Tyvärr gick det dock inte att reparera vad som tidigare under säsongen brustit, och med en slutplacering som 3:e lag från botten räknat blev det för laget att stiga av.

Friidrott har samlat sig i det tysta och ägnat sig åt KM och stärkekan- det av den inre fronten. I övrigt har man suttit vid metspöna och drömt om

att få något napp av de stora fiskarna av landsorts- och landslagsformat, men som metkrokarna inte varit agnade med varken pianon eller brandbilar har det inte blivit det minsta lilla ryck under flötena.

Valuta i ishockey

Ishockeyn kunde inte riktigt försvara sina positioner från vintern 1950, då SM-tecknen bärgades, men det är i alla fall starkt ifrågasatt om inte den gångna säsongen, trots uteblivandet av SM-titeln, måste betecknas som Djurgårdens starkaste. För första gången i ishockeyns historia vann Djurgården nämligen allsvenska serien. Det skedde efter ett dramatiskt slutspel mot Forshaga och Södertälje i fyra matcher, som Djurgården måste vinna med ordentlig marginal. Forshaga ordnades relativt lätt med 9-1 och 6-4, men mot Södertälje fanns det inte många experter, som ville hålla sina slantar på Djurgården. Men sektionens basen Grunander lade sin tänkarpanna i djupa veck och kom snart underfund med att kunde han bara pungslå sektionsskassören på 618 kronor skulle expertisen få lång näsa. Han fick sina pengar och inköpte en flygbiljett mellan Krefeld och Bromma för hemtransport av Lill-Lulle Johansson till fadershuset. Med honom i gänget blev det extra skärpa på anfallet och Södertälje ramlade som ett korthus, när Djurgården drog på fläkten. 4-3 och 5-1 blev siffrorna och därmed var gruppsegern klar med 4 poängs försprång.

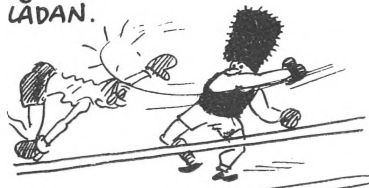
Återstod bara att dra plösen över den andra gruppinnaren AIK. Man hade sina onda aningar som alltid när det gäller något mot trätobroder från Solna, men nu kunde ingenting hindra tvillingarna, Cacka och alla de andra puckargossarna att ge AIK en omgång, som aldrig kommer att glömmas. 10-2 slutade första matchen, och därmed skulle det strängt taget inte behövts någon match nr 2, men för att AIK skulle få tillfälle att konstatera, att det inte rört sig om några tillfälligheter första gången ställde sig Djurgården gärna till förfogande för en ny lektion hemma i Solnalejonens egen kula. I början serverades AIK en del flotta tillfällen att ta ledningen, men när domaren såg sig tvingad att dämpa de svarta backarnas försök att göra mos av de snälla djurgårdarna brast alla fördämningarna. AIK-backarna fick begrunda sina synder utanför banan, och under tiden blinkade lampan titt och tätt bakom AIK-målvakten. När det blinkat färdigt hade Djurgården vunnit med 6

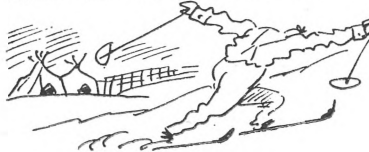
GAMLA DJURGÅRDN HAR
HAMNAT MITT I SMÖRET
OCH DÄR HAR DOM SITTIT
EN BRA STUND NU.

HÄROMDAN
SM I BACKE. 30.000
ÅSKÅDARE, 20.000 (!) SOM
BETALADE. KLANG I KASSA-
LÅDAN.

SEN KOM
RYSSBOXNINGARNA. 10 BAGIS
FÖR PARKETT! DJURGÅRDN
ORDNAR ALLT -- TVÅ FULLÅTTA
HUS. KLANG I KASSALÅDAN.

-- ÅSSÅ SKANSENLOPPET!
-- DJURGÅRDN ORDNAR
ALLT. PREUSSEN BITTE!
ALLTID BLEV DET NÅGOT ÖVER
SEN MORA-NISSE FÅTT SITT.
KLANG I KASSALÅDAN.....

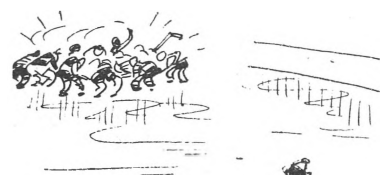
När Djurgården var riktigt i farten under jubileumsåret, såg Ritola i DN (den 5/2 1951) tillvaron för blårandigt på detta som alltid när det gäller Ola mästerliga sätt.

-2, och med en klarare marginal än dessa sammanlagt 16-4 har en allsvensk seriestrid aldrig avgjorts. Det var oss extra kärt, att våra kära tvillingbröder från AIK fick vara med om rekordet.

Orienterarna har inte gjort mycket väsen av sig och sina tävlingar, om man tar gamla bedrifter av Djurgårdens skärmlätare som måttstock. Ingen skall emellertid tro, att våra skogsmän och skogshuldror kommit bort sig i storskogarna. Det är bara det, att det numera är så förtvivlat många människor, som springer omkring i skogarna och som därtill lärt sig att avläsa kartor och kompasser. Konkurrenten var betydligt måttligare förr i tiden. Hur som helst, vill orienteringssektionen gärna ha sig noterad för ett s. k. fall framåt vid den traditionella klubbmatchen mot Almby. Medan vi året innan förlorade med över en timme, var Almby nu bara 11 minuter före oss i mål.

Danne i backen

Skidsäsongen har dominerats av SM-backhoppningen och Skansenloppet och i samband med det senare en stilla kontrovers med en ny sammanlutning av arga småklubbar i Stockholm, som ville in på Skansen och åka i Djurgårdens skidspår. Den matchen vann Djurgården. Alla höll vi sedan tummarna för att få se vår världsmästare från Oberstdorf, Danne Netzell, segla hem med SM i vår nya backe, som visserligen inte tillät några 135-metershopp men i alla fall kunde ge möjlighet

I GÅR
HANDLADE DET
OM I SHOCKEY,

7500 ÅSKÅDARE
DJURGÅRDN ORDNAR ALLT --
(INKLUSIVE AIK, 10-2)
KLANG I KASSALÅDAN.

NÄR
GNAGET
I ROND 2
VID STÄLLNINGEN 1-3
FICK TVÅ MAN UTVISADE VAR
SAKEN KLAR. DIF GJORDE
3 MÅL PÅ 75 SEK!!!

till c:a 70 meter. Så långt gick det inte att hoppa den här SM-dagen, varken snön eller vindarna var tillmötesgående, men Netzell gjorde dock de längsta hoppen. Hans stil föll inte riktigt domarkollegiet i smaken och därför fick Bror Östman från Friska Viljor SM-tecknet. Danne Netzell blev tvåa och vårt lag hamnade på 3:e plats. Den publika succéen var den stora triumfen för Djurgården som arrangör. Skidförbundet har kallat våra elitmän till svenska representanter i Norge och Finland och på egen risk åkte en utvald trupp till Oberstdorf, varifrån alla återvände med hälsan i behåll och med ett världsrekord mindre. En finsk hejare flög utan att vara närmare presenterad för Danne Netzell sex meter längre än djurgårdaren i dennes världsrekordhopp i fjol, och det gjorde Danne så paff att han inte kom sig för att svara med ett nytt rekordhopp. Först hemkommen till gamla fäderneslandet vaknade Danne upp till rekordhunger, och vid tävlingar i Sollefteå, gällande olympiska uttagningar för nästa år, satte han nytt backrekord med 77½ meter, vilket var 4 meter längre än den gamla noteringen.

Historiskt SM

Ett jubileumsår utan ett SM på skidor för Djurgården skulle emellertid inte ha varit något riktigt jubileumsår. Visserligen fick vi den nya skidbacken färdig och klar till SM och hade länge snudd på ett mästerskap, men när det som sagt inte lyckades Danne Netzell att övertyga de hårdflirtade domarna om att han var mera lik en mästare än Bror Östman, ja då återstod inte stor chans för oss att ramla in i SM-historien detta år. Men en chans fanns kvar i form av en flicka, som på något vis blivit Birre Nylunds ögonsten. Vår 70-åriga slalombas är en förutseende herre. Visserligen är jag inte underrättad om hans roll, när Kerstin Winnberg från Östersund beslöt sig att bli fru Ahlqvist i Stockholm, men i varje fall tycks Birre hållit sig framme, när det gällt att övertyga frun att Djurgårdens slalomstall är stans bästa. Hur som helst kom Kerstin till oss, och sedan blixtrade hon nedför backarna i Åre med sådan fart och elegans, att SM-tecknet blev hennes. Då log Birre Nylund i sitt obefintliga skägg och tyckte att bättre present till sin 70-årsdag, som kom 10 dagar efter slalomdagen, kunde han inte fått. Det var förresten ett historiskt SM-tecken, ty dels var det första gången det tävlades om SM i storslalom och dels kunde det konstateras, att Djurgården brukar premiär-

Danne Netzell knogar oppåt — Djurgårdens världsrekordflygare och backhoppare nr 1.

vinna olika skid-SM-evenemang. N. A. Hedjerson blev på sin tid vår förste mästare på 3 mil, Lill-Einar Olsson tog Sveriges första SM i backe och kombinerad, Hasse Hedjer gjorde likadant vid första slalom-SM och Inga Söderbaum knep första SM-tecknet för vanliga slalom-damer.

Svett och tårar

En av de större händelserna inom Djurgårdens liv vid sidan av de egentliga idrottsliga bedrifterna innebar byggandet av skidbacken i Hammarby. Som ett värdigt monument över optimistisk företagarganda står vår 70-metersbacke färdig. Den har kostat svett och tårar men framför allt har den kostat stora pengar. Numera får man ingenting gratis, och särskilt inom byggbranschen rinner pengarna snabbt i väg.

Den nya skidbackens historia skulle kunna bli en hel bok, men inom ramen

av denna berättelse får det bara bli ett kort kapitel. Förr i tiden hade Djurgården ett hem för framför allt sina fotbollsspelare ute i Traneberg, nu har vi fått ett hem för framför allt våra skidlöpare. Att i tider som dessa få bygga ett sådant hem innebär inte blott en penningfråga. Det innebär lika mycket en fråga om byggnadstillstånd, som inte kan beviljas. Utan att blotta några större hemligheter kan det väl här avslöjas, att vårt skidbacksbygge fick starta med ett obetydligt reparationsstillstånd beräknat till ett mycket obetydligt antal tusenlappar. Ganska snart stod det dock klart att hela backen behövde repareras — tidens tand äter sig gärna djupt in i skidbacksvirke — och slutet på visan blev att en helt ny backe fick repareras fram bit för bit. Så blev det också en präktig backe och en präktig reparationsräkning.

Men redan i vår första stortävling visade det sig att detta på framtidssikt åstadkomna eldorado för backhopparna skulle komma att ge snabb valuta. Vinterns största publik i Stockholm, uppskattningsvis 30.000 åskådare, samlades till vår SM-tävling. Kungahuset var väl representerat på läktarplats, och prinsessan Sibylla lät med jämna mellanrum göra klart för hr ordföranden Sven Larson att hon var mäktigt imponerad av ungefär allting.

Stora pengar har förvisso lagts ned i skidbacken, åtskilligt mer än vad som från början beräknades bli nödvändigt, men vi alla känner ju till kostnadsstegringar på alla fronter just nu. Bygglöner, trävirke etc., allt trissades i höjden medan jobbet var igång, och det vara bara att göra det bästa möjliga av situationen. Om några år kanske det då ännu mer aktuella backbygget skulle kommit att kosta det dubbla.

På alla håll har krafterna spänts inom föreningen för att värdigt begå jubileumsåret. Det har varit hårda påfrestningar, och det har inte heller kunnat undvikas en del slitningar. Man kan dock karakterisera dem mest som krusningar på ytan. Nere i de stora djupen har det funnits koncentrerad Djurgårdsstyrka, och det är i kraft av den, som de små stormbyarna lätt ridits ut. Just nu seglar vi i medvind. En medvind som beror på att vi själva av egen kraft vänt vinden. Vår familj står väl samlad och enig, och sällan har det funnits så mycken verklighet bakom en sentens, som denna: en gång djurgårdare alltid djurgårdare. I den andan kan vi djurgårdare med tillförsikt emotse även tider när det stormar emot.

Så slutar denna berättelse.

Karl Liliequist.

AIK:are eller djurgårdare

»ALLISON»
i
DIF:s styrelse

»Nils Yngwe»
i
AIK:s styrelse

har du lika stor behållning av att läsa

DAGENS NYHETER

Sportens stora dagliga tidning

*R:et
rondar*

*Ritola
ritar*

Världen runt

DIF:s matcher under år 1951

Vänskap	Stavstens IK—DIF ..	0—9
	Lunds BK—DIF	2—6
	Landskrona BoIS—DIF	1—2
	DIF—Reymersholms IK	13—2
	DIF—Klass I-komb. ..	3—1
Serien	DIF—Gais	5—1
	DIF—Örebro SK	5—1
	Jönköpings Sa IF—DIF	0—1
	Malmö FF—DIF	3—1
	DIF—Kalmar FF	2—2
	IFK Norrköping—DIF	1—1
	DIF—AIK	2—1
	DIF—IF Elfsborg	2—2
	Hälsingborgs IF—DIF	3—0
	Råå IF—DIF	2—0
Vänskap	Norrbottnenskomb.—DIF	0—3
	Norrbottnenskomb.—DIF	0—6
DM	Gustavsbergs IF—DIF	1—3
Cupen	Ludvika FF—DIF ...	1—3

Tio års fotbollsliv

Forts. från sid. 23.

1950—51: 6:a i allsvenskan

Malmö FF	22	16	5	1	52—22	37
Råå	22	12	4	6	44—27	28
Degerfors	22	10	7	5	34—23	27
Hälsingborg	22	11	3	8	43—29	25
Norrköping	22	11	3	8	38—29	25
Djurgården	22	9	5	8	42—37	23
GAIS	22	8	3	11	33—40	19
Örebro	22	7	4	11	32—45	18
Jönköping	22	7	4	11	37—54	18
Elfsborg	22	6	5	11	31—41	17
AIK	22	6	5	11	27—37	17
Kalmar FF	22	2	6	14	25—54	10

ANDRA ÖDEN OCH KVAL

Djurgårdens tidigare öden i allsvenskan

1927—28: genom kvalseger över Eskilstuna—City med 2—1 och 1—0 blev Djurgården allsvenskt för första gången. Orken räckte blott till en 11:e placering och därmed gradering. Så här såg det ut i botten:

10) IFK Eskilstuna ..	22	7	4	11	42—65	18
11) Djurgården	22	4	6	12	43—66	14
12) Stattena	22	5	1	16	30—74	11

Länge vistades Djurgården i den undre världen, men våren 1936 randades det åter ljusare tider. Det blev åter kval för Djurgården, som genom tre matcher mot Hallstahammar nådde allsvenskan igen. På Stadion vann Djurgården med 3—0, förlorade med lika mycket i Hallstahammar och vann i omspelet i Norrköping med 2—1. Men inte heller denna gång räckte krafter och förmåga till att försvara den allsvenska platsen. Återigen degradering efter en 11:e plats i tabellen, vars s:ut såg ut så här:

10) Garda	22	6	6	10	30—44	18
11) Djurgården	22	6	2	14	29—52	14
12) Norrköping	22	5	3	14	31—46	13

Djurgården hade fint sällskap med Norrköpingskamraterna utför, men medan »Peping» var klar för comeback i allsvenskan redan 1910 för att sedan stanna där, var det dags för Djurgården först 1946 att komma tillbaka i fotbollens högsta societet.

Vänskap	DIF—Sv. proffslaget .	3—1
Cupen	DIF—Degerfors IF ..	2—1
DM	DIF—Hammarby IF .	5—3
Cupen	DIF—IFK Norrköping	3—1
Vänskap	Sundsvallskomb.—DIF	2—6
Cupfinal	DIF—Malmö FF	1—2
DM-final	DIF—Älvsjö AIK ...	2—1
Serien	Gais—DIF	1—3
	DIF—IF Elfsborg ...	2—0
	DIF—IFK Norrköping	0—3
	IFK Göteborg—DIF ..	3—4
	Örebro SK—DIF	3—0
Vänskap	Sundbybergs IK—DIF	0—7
Serien	DIF—Hälsingborgs IF	0—1
	Jönköpings Sa IF—DIF	0—1
	DIF—Åtvidabergs FF .	2—2
	Råå IF—DIF	0—2
	DIF—Degerfors IF ..	2—1
Vänskap	IK Sirius—DIF	0—4
Serien	DIF—Malmö FF	6—2
	Malmö FF—DIF	6—1

Turné till Israel—Turkiet år 1951

Tel Aviv	Maccabi Tel Aviv—DIF	0—2
	Maccabi Israel—DIF .	0—1
	Betäckomb.—DIF ...	1—1
	(Tel Aviv, Jerusalem)	
Istanbul	Galatasaray—DIF ...	3—3
	Fenerbahse—DIF	1—4
	Besiktas—DIF	3—1

Turnén: 6 matcher; 3 vinster, 2 oavgjorda, 1 förlust.

Sammanlagt matchfacit 1951:

Sverige	40	28	4	8	123—57
Utlandet ...	6	3	2	1	12—8
S:a	46	31	6	9	135—65

Turné till Fjärran Östern år 1950

Rangoon	Burmakomb.—DIF ..	1—5
	Burmakomb.—DIF ..	0—2
	Burmakomb.—DIF ..	0—5
Saigon	Étoile Giadinh—DIF ..	0—3
	Saigonkomb.—DIF ..	1—3
	Syd-Vietnams landslag	
	—DIF	2—3
Hongkong	Hongkongs stads lag—	
	DIF	2—4
	Syd-Kinas landslag—	
	DIF	1—7
	Hongkongs stads lag—	
	DIF	2—4
Manila	Komb. Turba-Terminal	
	—DIF	0—8
	Hongkongs stads lag—	
	DIF	1—5
	Komb. från Ost college	
	—DIF	0—4
Hongkong	Hongkongs stads lag—	
	DIF	0—3
	Komb. engelskt mili-	
	tärlag—DIF	3—4

14 matcher; 14 segrar 13—60

Turné till Island—Amerika—Canada år 1948

Reykjavik	Fram—DIF	2—5
	Vikingur—DIF	0—1
	Reykjaviks stadslag—	
	DIF	0—5
New York	Liverpool—DIF	3—2
Chicago	Chicagokomb. (All Star)	
	—DIF	0—8
S:t Louis	S:t Louiskomb. (All Star)—DIF	1—6
Toronto	Toronto Greenbacks FC	
	—DIF	0—7
Worcester	Worcesterkomb.—DIF	3—10
New York	Amerikansk ligakomb.	
	—DIF	1—3
9 matcher; 8 vinster		10—47

En rekordserie

När Djurgården återvände i allsvenskt fotbollssammanhang hösten 1949, skedde det efter segerrad i div. II av otroligaste slag. Av 18 matcher vanns 17, medan en spelades oavgjord borta mot Sleipner. Jönköpings Södra är ett strå vassare genom sitt avancemang till allsvenskan år 1945, då smålänningarna vann alla 18 matcherna och noterade i målsiffror 92—25. Djurgården och Jönköping gjorde för övrigt samma år sällskap upp i allsvenskan. Djurgården genom kval mot Åtvidaberg och Jönköping genom kval mot Tidaholms GIF.

Djurgårdens segerrika år i div. II, nordvästra, kommer väl för all framtid att stå som vårt förnämsta fotbollsserierekord. Matchresultaten såg ut så här (hemmareultat först):

—Ludvika	5—1	2—1
—Reymersholm	4—0	3—1
—Sandvikens AIK	4—2	4—3
—Sundbyberg	4—0	3—1
—Åtvidaberg	2—0	4—1
—Sleipner	6—1	2—2
—Sandvikens IF	3—1	4—1
—Karlskoga	3—1	3—0
—Surahammar	6—0	2—0

Det ledde till dessa rader överst i tabellen:

1) Djurgårdens IF	18	17	1	0	64—16	35
2) Åtvidabergs FF	18	8	4	6	42—33	20

15 poängs skillnad. Den våren kunde vi hålla nerverna i styr. Inte minst av den anledningen att kvalen var avskaffade. Bara att promenera in i allsvenskan över den utrullade röda mattan.

När Djurgården återvände till allsvenskan våren 1949 bjöd Överstyrelsen fotbollens män på bästroska genom Stockholms gator och segermiddag på Mosebacke. Här är fyra lyckliga män på väg i aftonskymningen: Kjell Cronqvist, Bjarne Redestad, Hasse Andersson och Hasse Jeppson.

Alla tiders Djurgårdslag

— som Krit-Lasse vill ha det

En april dag, när solens värmeresurser definitivt började förinta ismassorna på Stadion, träffade jag vår hustomte Fritz Larsson — »Krit-Lasse» — i ett så ovanligt ögonblick, att han hade fem minuters paus i allt plockande med skor, tröjor och andra husgeråd.

— Hur skulle du nominera alla tiders Djurgårdslag, frågade jag hustomten, som ju sedan 1917 varit djurgårdare och sett stjärnor komma och gå.

— Svår fråga. Vi har haft så många stora fotbollsmän, men min centrallinje är klar med Hasse Jeppson som center, Ragge Wicksell som centerhalv och Ove Nilsson i mål. Som högerback heter mitt förslag Nocke Nordenskjöld. Det var »Brunkebergspumpen». Bredvid honom finns det tre man att välja på. I första hand Einar »Hacko» Hemming, en envis krigare som trots sin litenhet kämpade ned hur stora bjässar som helst. I andra hand en senare tids Sven Källén och Ingvar Pettersson, även de pojkar med kämpatag. Jag tror, att om Källén inte råkat ut för sin svåra skada skulle han kommit att betyda åtskilligt för Djurgården. Han hade oerhörda förutsättningar. Trots den korta tid han medverkade i laget sätter jag honom som vår främste vänsterback. Vår olympiska brons-

man från 1924, Harry Sundberg, blir min vänsterhalv, och som högerhalv ger jag Abbe Öijermark företräde framför så fint folk som Bengt Garpe, Birre Stenman och Hugo Grönkvist.

Högerytter svårt att välja, men framför Agge Haglund, en fin liten man med precision i passningar och utsökt stöt på bollen tror jag att jag väljer en äldre tids Ivar Friberg. Köpings-Gustafsson sätter jag som högerinner trots att han också skulle kunna förekomma som centerhalv, i vilket fall jag låtit Wicksell bli vänsterback.

På andra innern håller jag på »Knata» Söderberg, nu i Amerika, en dribbelkung som ingen annan, knipslug och överraskande. Nisse Cederborg kan gott nämnas i sammanhanget. Som vänsterytter hade jag nog funderingar på gamla tiders Sam Lindqvist och Calle Karlstrand, men jag måste låta budet gå till Stig Nyström, som när han verkligen var på humör kunde skena ytter som ingen annan.

Mitt lag skulle alltså bli detta: Ove Nilsson — Nocke Nordenskjöld, Sven Källén — Abbe Öijermark, Ragge Wicksell, Harry Sundberg — Ivar Friberg, Köpings-Gustafs-

Ett fotbollstestamente

Djurgårdens nuvarande engelske tränare Dai Astley hade sin föregångare omkring år 1920, då skotten I. S. Maccannachie trimmade våra spelare. På den tiden bodde Djurgården på Tranebergs idrottsplats. Det var en lycklig tid. Innan Mac lämnade oss, skrev han sitt testamente i form av följande råd till fotbollsspelarna:

Kom ihåg

- att fotboll väsentligen är ett placerings spel
- att kollektivism är mer värdefull än individualism
- att om möjligt hålla bollen på marken
- att hastighet utan kontroll över bollen är värdelös
- att vara självvisk är detsamma som att hjälpa sina motståndare
- att vänliga råd och varnande tillrop till varandra förenklar svårigheterna för den spelare, som har bollen
- att matchen varar i en och en halv timme
- att Du aldrig slutar spela förrän pipan ljuder
- att Du alltid skall anse Dig själv lika bra, om inte bättre, än din motståndare
- att Ni skola hava en särskild spelare, som utför straffsparkarna
- att Du på morgonen före en match åter mindre än vanligt
- att å dagen för en match avhålla Dig från tobaksrökning till matchen är över
- att (last but certainly not least) Du skall lära Dig att icke slösa med Din kraft genom onödigt eller överflödigt springande efter bollen.

Det var 1920. Råden har aktualitet alltså jämt.

son, Hasse Jeppson, Knata Söderberg, Stig Nyström.

Alla i mitt lag, utom Källén, har också beklätt med förtroendet att spela i landslaget.

— Naturligtvis har fotbollen gått framåt. Framför allt går det mycket fortare nu för tiden. Samtidigt har jaktet gjort att grabbarna blivit mera svärpassade och på sina håll även rätt bortsökta. Men jag trivs med dem alla. Det är fina grabbar, när det kommer till kritan. Allt uppifrån A-laget ned till pojklaget.

Sa allas vår vän och hjälprede Krit-Lasse. Som börjar bli en historisk figur även han.

Kl.

OLIKA RÖSTER om BÄSTA LAGET

Om Djurgårdens bästa lag genom tiderna har det alltid stått en het diskussion. För ett antal år sedan var Djurgårdssekreteraren Ala Ahlström inne på detta tema och förvånade expertisen med att utelämna Köpings-Gustafsson i »sitt» lag. En senare tids expertis ser tydligen på Kalle Köping med andra ögon. När Stockholms skriande fotbollsjournalister kom samman våren 1952 för att bl. a. ta ut Djurgårdens bästa lag — enligt Köpings-systemet! — kunde de inte utelämna sporthandlaren i Köping, Sve-

riges genom tiderna främsta nickexpert och vår mest olympiske spelare.

Tidningarnas kommentarer till detta lag måste vi klippa för att eftervärlden skall få sanningen om de stora namnen i vår fotbollshistoria för alltid fastslagen.

FYRA FRÅN »FORNTIDEN»

På Djurgårdens fotbollsträff fick man en bra inblick i hur en gammal fin förening arbetar.

Bland annat fick vi rösta om Djurgårdens bästa lag genom tiderna. Det fick följande intressanta utseende från mål: Ove Nilsson —

»Cacka» Andersson, Ragge Wicksell — Birger Stenman, Putte Frykman, Harry Sundberg — Agge Haglund, Kalle »Köping», Hasse Jeppson, »Knata» Söderberg, Stig Nyström.

Det är fyra man ur dagens stjärngarde, en som nyss lämnat detsamma — Nyström — och två från en tidigare generation — Harry Sundberg och Agge Haglund — och fyra från »fortiden»: den oförliknelige Ragge Wicksell, jätten Putte Frykman, nickspecialisten »Köpings»-Gustafsson samt den lille finurlige danskdödaren »Knata» Söderberg.

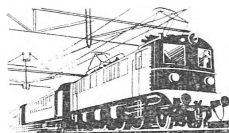
För min del saknar jag bara ytterhalvan Abbe Öijermark samtidigt som jag med många andra konstaterar vilket vacuum på stjärn-

Vid 60-ÅRS JUBILEET frambär SJ de bästa lyckönskningar och ett tack för de gångna årens förtroende

Alltid till Eder tjänst. TÅGET — det rullande hotellet

Snabbt och Säkert, Bekvämt och Billigt

STATENS JÄRNVÄGAR

Olympiska medaljörer i rekordlistan

Djurgårdens rekordlista i fri idrott kan naturligtvis inte åstadkomma några kalla kårar i ryggen på de stora kanonerna i branschen. Vi kan inte redovisa något världsrekord och inte heller något svenskt rekord står att hitta i vår rekordlista. Långt borta i forntiden finns det dock minnen kvar av Djurgården som en klubb med framstående friidrottsmän — på den tiden hette det allmän idrott, numera fri idrott på grund av att amatörtaxorna är fria — och från den gamla tiden kan vi också redovisa ett stort antal svenska mästare. Våra ädla arabiska fullblod började bli allt saktfärdigare i slutet av den lyckliga tid vi ännu hade Tranebergs idrottsplats att tillgå, och sedan fortsatte kräftgången. På senare år har under Calle Schultzes energiska ledning nya friska vindar börjat blåsa i friidrottssektionen, och kanske rekordlistan snart är mogen för en omredigering.

Som synes har en fotbollsspelare, gamle vänsteryttern Georg Ehmke, trängt sig in på två platser i tabellen.

Hans rekord med 11,2 sekunder på 100 meter har man dock för sig, att Stig Nyström, hans efterträdare på samma plats i A-laget, överträffat, men kanske det skedde under den tid »Stikkan» var dalmas. Annat fint folk finns i vår lista: John Svanberg och Erik Almlöf. Den förstnämnde vann två olympiska silvermedaljer i Aten 1906, där han även blev »hedersborgare», och Almlöf tog en olympisk bronsmedalj i tresteg i Stockholm 1912 med 14,17 meter. Veteranen Calle Jahnzon är som synes med i rekordlistan och även Knutte Knopp Westman — dock utan olympiska medaljer — har gått till eftervärlden som en föregångare till Gunder Hägg. Med rationell träning — Knutte tvingades ju splittra sin tid med fotboll i C-laget — är det inget tvivel om att han kunnat pressa sin tid på 1.500 meter med en halv sekund.

Så här ser rekordlistan ut:

Löpn. 100 m.: Georg Ehmke, 1926, 11,2 sek.
Löpn. 400 m.: B. Grundberg, 1929, 51,0 sek.
Löpn. 200 m.: B. Grundberg, 1929, 22,9 sek.

Löpn. 800 m.: Folke Ponthan, 1938, 1,58,8 min.
Löpn. 1.000 m.: E. Westman, 1929, 2,34,4 min.
Löpn. 1.500 m.: E. Westman, 1929, 4,08,4 min.
F. Ponthan, 1938, 4,08,4 min.
Löpn. 1.609 m.: J. Svanberg, 1908, 4,38,2 min.
Löpn. 3.000 m.: S. Pettersson, 1934, 9,03,6 min.
Löpn. 5.000 m.: S. Pettersson, 1934, 15,27,8 min.
Löpn. 10.000 m.: J. Svanberg, 1908, 32,40,0 min.
Häcklöpn. 110 m.: E. Karlsson, 1937, 15,7 sek.
Häcklöpn. 400 m.: Georg Ehmke, 1926, 61,4 sek.
Marathon: R. Wählin, 1913, 2,41,49,4 tim.
Höjd hopp: B. Sörlander, 1927, 1,80 m.
Höjd hopp u. a. B. Sörlander, 1926, 1,50 m.
Längd hopp: Erik Rylander, 1934, 7,00 m.
Längd hopp u. a.: Karl Lundberg, 1934, 3,24 m.
Trestegshopp: E. Almlöf, 1913, 14,25 m.
Stavhopp: Å. Forsberg, 1919, 3,50 m.
Grenhopp: Karl Lundberg, 1934, 2,49 m.
Mellan hopp: K. G. Granström, 1927, 4,58 m.
Diskuskastning: R. Johansson, 1926, 37,25 m.
Spjutkastning: A. Sköld, 1932, 52,72 m.
Släggkastning: Carl Jahnzon, 1915, 44,28 m.
Viktkastning: Carl Jahnzon, 1916, 9,66 m.
(Satt med 25 kilos vikt.)
Kulstötning: Einar Nilsson, 1913, 14,44 m.
Femkamp: G. Wennerström, 1933, 2,896 poäng.
(Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen.)
Tiokamp: E. Almlöf, 1914, 6,392 poäng.
(Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen.)
Stafett 4×100 m.: 1934, 45,0 sek.
Stafett 4×400 m.: 1934, 3,35,4 min.
Stafett 1.000 m.: 1934, 2,04,7 min.
Stafett 1.500 m.: 1937, 3,30,8 min.
Stafett 3.000 m.: 1934, 7,46,3 min.

spelare det var i Djurgården på 30-talet. Vilket i sin tur gör att det går tre bra AIK-ekidjor på en Djurgårdsdito.

BOM i ST.

*

ALLA TIDERS DJURGÅRDARE

När fotbollsledare och sportjournalister träffas blir det alltid diskussioner och jämförelser mellan spelare förr och nu. Nu blev det diskussion och omröstning om »alla tiders djurgårdslag». Det laget fick följande utseende:

Ove Nilsson 23 röster; Cacka Andersson 17, Ragge Wicksell 13; Stenman 23, Putte Frykman 11, Harry Sundberg 15; Agge Haglund 19, Köpings-Gustafsson 13, Jeppson 30, Knata Söderberg 17, Stig Nyström 28.

Jeppson värd 262 000 kronor

Mot detta lag finns ingenting att invända men hur mycket som helst att diskutera. 30 man deltog i omröstningen och alla 30 gav sin röst åt Jeppson som center. Han kanske är värd sina 262 000 kronor, vad vet vi...

Skall man ta hänsyn till röstetalet ligger kämpen Putte Frykman sämst till. Hans rykte som »viking» placerar honom högt. Intet ont om den gamla hederliga, kämpastarka generationen, men vi skulle tro, att den gode Putte stått sig slätt i nutidens fotboll. Alla gamla storspelare håller på den gamla tiden.

Alla utom Pära Kaufeldt, som med säker blick för utvecklingen säger:

— Förr stod man stilla och spelade fotboll. Det är annorlunda nu, annan fart, annan kondition, ett annat spelsätt. Vi gamla uvar skulle inte ha någonting att säga till om.

Jag tror, att Pära har rätt.

OLEG i Sv. D.

*

RUNN, PARRIS, OVE...

Sveriges landslag genom tiderna är ett sedan gammalt kärt diskussionsämne. Häromdagen debatterade man inom Djurgården hur ett motsvarande alla-tiders-lag med endast blårandiga spelare skulle se ut.

Endast fem spelare av mera modern årgång kunde kvalificera sig för laget, nämligen Ove Nilsson, Cacka Andersson, Birger Stenman, Hasse Jeppson och Stig Nyström.

Köping och Ala

År 1926 gjorde Djurgårdssekreteraren Ala Ahlström en motsvarande utredning och han kom till det märkliga resultatet att Kalle Köping inte kunde få plats i uppställningen. Vad som låg bakom hans »dom» på den punkten är en väl förborgad hemlighet. Ala körde fram det här laget:

Calle Runn — Nocke Nordenskjöld, Gösta Backlund — Abbe Öijermark, Putte Fryk-

man, Ragge Wicksell — Ivar Friberg, Einar Olsson, Wille Rosén, Knata Söderberg, Sam Lindqvist.

»Runn ska med»

Dagens Nyheter har pressat Riet på hans synpunkter i denna fråga och han säger:

— Jag nominerade exakt det lag som vann majoritetens gillande vid diskussionen i Djurgården i fredags men kunde inte närvara i kretsen och ta emot första priset.

I mitt verkliga lag vill jag ha in den reslige målvakten Calle Runn, Köpings-Gustafsson som centerhalv och Lill-Einar Olsson som högerinner.

Röst för Nocke

Ett annat märke på DN-redaktionen är Allison, som först drar en lans för bohemmålvakten Parris Andersson, men sedan går med på att acceptera Ove Nilsson.

— Mitt lag måste i högerförsvaret ha med granitfolk som Nocke Nordenskjöld och Abbe Öijermark, och så här skulle jag ta ut laget: Ove Nilsson — Nocke Nordenskjöld, Ragge Wicksell — Abbe Öijermark, Putte Frykman, Köpings-Gustafsson — Agge Haglund, Lill-Einar Olsson, Hasse Jeppson, Knata Söderberg, Stig Nyström.

Av dessa medverkade samtliga så när som på Lill-Einar Olsson även i landslaget. Så det rör sig om högkvalificerat folk.

DAGENS NYHETER.

Runt ett stort idrottsår 1951—1952

Djurgårdens livgivande kraftkälla är en liten tingest, som vem som helst kan köpa ute i marknaden för ungefär 48 kronor därest man inte har rabatt, då priset blir ännu överkomligare. Djurgårdens sätt att hantera denna lilla tingest är emellertid det avgörande i sammanhanget. Alla vet vad jag syftar på: fotbollen. Så som våra spelare låtit den rulla, har dom aldrig rullat den tidigare i vår allsvenska historia. I dag framstår Djurgården som en av de stora allsvenska klubbarna. Vi är fruktade och avundade i ungefär lika portioner. Ett tag såg det faktiskt så underligt ut att Djurgården om alla underverk ville inträffa låg inne med en chans att komma på guldpåls, men underverkens tid var förbi och med bibehållen fattning överlät våra grabbar att låta Malmö och annat folk söder om landsvägen klara upp guldtörsten. Djurgården ångade på i bakgrunden och när resan var slut hade två rekord noterats: för första gången i allsvenskans existens hade Djurgården lagt sig på övre halvan i tabellen och för första gången i samma historia hade Djurgården slagit AIK. Trots att denna seger indirekt förde vår tvillingbroder ned i avgrunden i div. II, må det förlåtas alla blårandiga människor om de tyckte segern över AIK var finaste jubileumsprenten. Det var en vår av härliga drömmar med ett ännu härligare uppvaknande.

Sommaren kom med nya uppgifter, matchen mot det svensk-italienska proffslandslaget stod för dörren. Utsåld salong i förköp och det genom tiderna största nettot på en enda match som Djurgården rakat in. Därtill Djurgårdsseger över proffsen med 3—1. Återigen en drömdag. Tyvärr förde Djurgårds-

segern även med sig att italienarna definitivt vaknade för Hasse Jeppsons storhet. Han gjorde sin kanske största match hittills, väl inseende stundens lämplighet att reklamera för varan, och så blev det försäljning till Italien till det högsta pris, som någonsin betalats för en svensk amatör. Ett stort hål hade uppstått i laget, men vi har trollkarlar i fotbollens ledning och vi har en duktig tränare, och tillsammans kom de snart på lösningen. Plötsligt stod Djurgården uppe i cupfinalen. Inget gick att stoppa oss, jo, i själva finalen, där vi hade Malmö på knock-outs brant, hände något så litet som en muskelsträckning hos en av våra kämpar. Matchen var nästan slut och 1—1 lyste ännu på anslagstavlor, när vårt lag decimerades till 10 man. Innan samlingen i försvaret var komplett kom en usel bollstackare farande åt fel håll och hamnade hos en skåning, som i rena häpenheten tofflade till kulan med följd att den åkte i mål. Med 2—1 för Malmö var det bara att gratulera våra motståndare, men de skulle längre fram på hösten få äta upp detta sommarmål. Den händelsen skedde sedan hestupplagan av allsvenskan kommit i gång och Malmö kom på besök i oktober för att hämta sina vanliga poäng. Varpå Djurgården skakade hela fotbollssamhället genom att toffla till Malmö med 6—2.

Stockholmsmästare i bandy

När Sancte Per gläntade på dörren till den allsvenska bandyhimlen var synen så inbjudande, att de våra beslöt att ta sig ytterligare samman och skaffa ännu mera luft under vingarna för att flyga raka vägen upp bland de andra storheterna. Tidigt kom en jobspost. En av piloterna, Hasse Stelius, fick

krängel på sin privata motor, den där också kallas magen, och måste in på sjukhus för reparation. Dessvärre innebar det att vår flygplansbesättning i övrigt för ett ögonblick tappade sikten och självförtroendet. Starten gick emellertid bra och alla rapporter tydde på en angenäm flygresa. Men så dök Sundbyberg upp. Se Sundbyberg och sedan dö, heter det ju i en visa, som egentligen bara Snoddas ännu inte gjort sig berömd för, men tydligen kände de våra sig så trollbundna ändå av melodien, att de lade sig att dö med 2—4. Förlusten innebar go'natt för drömmarna om att flyga in i allsvenska himlen, men vårt lag gjorde en snygg landning och kom ned i så god kondition, att dels en andra plats i tabellen tätt efter Sundbyberg, som sedan gick upp i storserien, ordnades och dels en insats i DM-turneringen ansågs nödvändig. Djurgården hemförde Stockholmsmästerskapet genom att slå allsvenska Hammarby med 4—1. Det blev en snygg punkt på en säsong, som naturligtvis kunde gått ännu bättre men som i alla fall varslade om att bandylaget börjar växa i kläderna och när som helst är moget det avgörande klivet upp i allsvenskan.

Fem Europamästare

När det drog ihop sig till ishockeystart, fanns det ingen anledning att se annat än ljusst på laget. Alla grabbarna var i livet och trots att sektionensbasen Arne Grunander fattat det för utomstående ofattbara beslutet att dela upp sin kärlek på dels ishockey, dels en nyförvärvad hustru — möjligen skall ordningsföljden vara den omvända — trodde man på en ny guldålder för puckargrabbarna.

Ett nederlag i inledningen mot Göta skulle emellertid visa sig ödesdigert. När laget om-

Forts. å sid. 32.

FÖRENINGSMÄRKEN
MEDALJER, PLAKETTER
IDROTTSPRISER

Lagerströms Fabriks AB

MJÖLBY

STOCKHOLMSKONTOR:
Essingebrogatan 2, Lilla Essingen
Tel. 51 85 00

Infordra offert!

Begär katalog!

Nylunds Lito

(AB I. NYLUNDS LITOGRAFISKA ANSTALT)

rätta stället att beställa konstnärliga affischer.

FÖRENINGSDIPLOM utföres av

AB I. Nylunds Litografiska anstalt

Döbelmsgatan 3 — Telefon 11 61 07, 20 43 43

STOCKHOLM

NÄR VI JUBLADE OCH

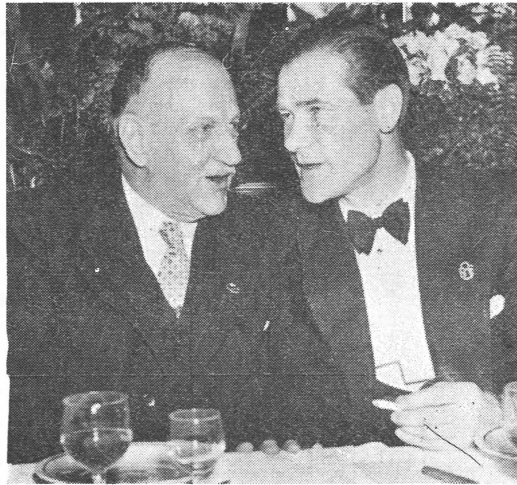

ETT FYRFALDIGT LEVE FÖR DJURGÅRDEN!

Hedersordföranden Nocke Nordenskjöld, som i en poängfylld historik berättat om Djurgårdens liv och leverne under 60 år, böjer här handen till ett leve för vår förening vid jubileumsbögtidligheterna på Chima och Berns.

Olle Tandberg lägger håret till rätta, innan han går in i festsalen för att lägga beundrarinnorna till rätta för sin charm och styrka.

Ovan: Gamle ordföranden Carl Hellberg (t. v.) utbyter funderingar med norske skidrepresentanten Rolf Börde, medan till höger dansen går för fullt.

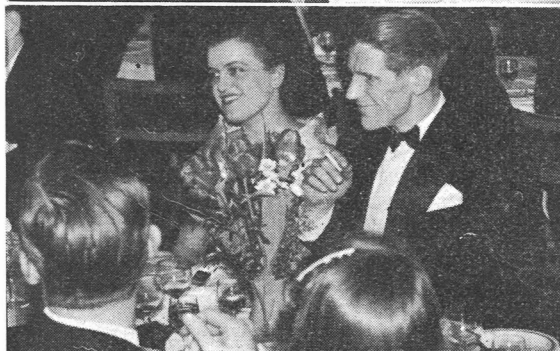
Nedan: Par om par: Bosse Björkman som uppvakande bordskavaljer lyssnar till en applåd från Gösta Nordensvan medan Hans och Doris Garpe strålar mot varann. Till höger binner Sven Larson och Kalle Liliequist fråga sina fruar hur mycket läskedrycker de egentligen tycker att det är god ton att konsumera...

JUBILERADE PÅ 60-ÅRSDAN

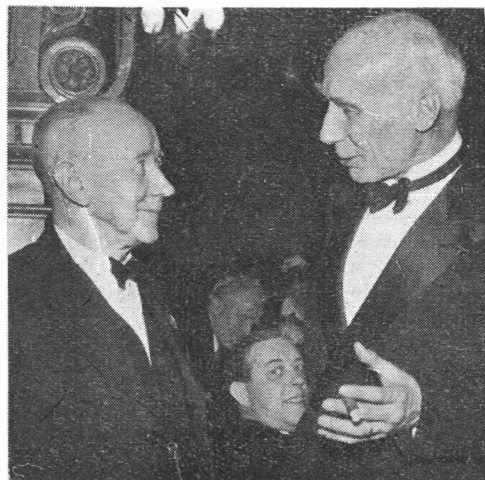
Boxarglädje: »Benet» Ablin går inte gärna ur clinchen när han dansar med sin käraste.

Minns du när du gjorde mål på en schörpling, frågar T. T. och Acek Schörpling (t. v.) kunde nog svara.

När vi sitter vid vårt bord: supporterklubben, boxnings- och ishockeysektionerna — alla känner vi väl igen varann?

Bilderna till vänster: Krit-Lasse med sin fru och därunder Ingvar »Mysing» Petersson med sin Peggy.

Kvinnor, kvinnor, kvinnor. Högtidsblåsorna sitter på damsektionens Lena Danielson och Siv Torpenberg samt stor gala på Åke Dunérs fru Vivi.

Forts. fr. sid. 29.

sider stod klart att möta Södertälje för att nå seriefinalen var situationen så pressad för de våra att bägge matcherna måste vinnas. En enastående samling skedde också och på bortaplan ledde Djurgården över Södertälje med 2-1 när ännu bara några sekunder återstod. Då kom ett sådant där slumpskott, som naturligtvis alltid finns att räkna med, men hur denna puck genom muren av klubbor, skridskor och ben bland de framför målet församlade både djurgårdarna och kringlorna skulle hitta vägen in i Yngve Johanssons maskor kommer alltid att bli en gåta. Det fanns tusen flera möjligheter för pucken att inte hitta fram. Därmed var slutresultatet klart med 2-2 och därmed var även finalchansen borta för den här gången. Vi fick nöja oss med andra platsen. Sanningen av ett ordspråk besannades i samma veva: den som gräver en grop, faller själv däri. Göta undergrävde vår serieseger för att själv, när serien var slut, vara tvunget att ta adjö och försvinna ur allsvenskan, där Göta hört hemma från begynnelsen. Varning för andra lag att göra Djurgårdens ishockeylag något illa.

Landslaget stod nu i tur att behöva få in en del helylleggrabbar i Tre Kronor och lämnade in beställning till Djurgården. Vi utlånade till olympiska laget fem man, Stig och Hans Andersson, Sven Tumba-Johansson, Lill-Lulle Johansson och Hasse Björn, och när vi fick tillbaka lånet hade de fem blivit europamästare och bronsmedaljörer.

Turkisk kassapjäs

Brottningen kunde redovisa sitt största år på länge. Storheten låg dock inte så mycket i tävlingsframgångar som mera i arrangörstriumfer, vilka tillfört den annars kroniskt tomma brottningskassan ett antal sköna sedlar av hög valör. Kloka människor undrade vad det flugit i brottningsherrarna, när dessa yrade om att nu skulle turkarna hit. Det visade sig dock inte vara någon feberfantasi. Brottnarna slog sig samman med sina kolleger i gamla Örgryte och bjöd in en hel flygmaskin full med turkiska brottare och ledare. Det blev också ett par klang- och jubelkvällar i Stockholm, och när sedan Örgryte och ett par andra städer hjälpte till att dryga ut den publika succésen var det bara att slå fast att vår brottningsledning haft tidernas fullträff. Att därtill ett par brottare i Djurgårdens trikaer vände några av de turkiska världsmästarna på rygg gjorde inte saken tråkigare. Det var uppåt i torpet som aldrig förr. Att sedan det endast var själva trikaerna som tillhörde Djurgården och att innehållet i dem kom från Malmö, Borås och andra brottarmetropoler är kanske klokast att redovisa.

Förlorat och vunnit SM

Bordtennis hade åtskilliga positioner att försvara från 1951, bl. a. individuella SM-titeln och allsvenska seriemästerskapet. Men vad det nu kunde bero på så kom vår trupp hem igen från Västerås utan SM-titel. SM i lag fanns dock kvar och Djurgården seglade också hem med en överlägsen seger i div. I, södra, med följd att det skulle kvalas mot Mariedal. Första matchen på bortaplan gick i svart men i returen i Stockholm gick det i blått i en verklig raffelmatch. Omspel på neutral bana i Huskvarn. Nu hjälpte ingenting. Varken räddningskår eller andra ordinarie trafikmedel kunde ta åt sig äran att ha transporterat de våra som seriemästare.

Boxningen har upprätthållit Djurgårdens traditioner och har framför allt att redovisa

Edvin Vesterby, Djurgårdens senaste svenska mästare i brottning av årgång 1952 i bantamvikt.

en svensk mästare i bantamvikt i form av Roy Svedberg, vilkens tjänster även tagits i anspråk i landslaget. Även Bengt Ahlin, som i år fick nöja sig med silverplats i SM-boxningen, har hjälpt de blågula färgerna i olika sammanhang.

Betalt kvitteras i bowling

För bowlarna har stridslyckan växlat. Jubileumsåret tydde på att vi hade vårt bästa bowlarår, men ingen vågade tro, att det skulle bli en så förnämlig present som att allsvenskan skulle tas hem. Så skedde emellertid i en dramatisk slutstrid, där det gällde för Djurgårdens klotrullare att slå AIK. Serien leddes av Söderhof, och Djurgårdens enda chans att gå förbi innebar att plösen skulle dras över AIK. Visserligen en i och för sig högst angenäm sysselsättning och därtill mer än lovlig, men AIK är AIK och har alltid en trolig förmåga att stå i vägen, när Djurgården ska fram. Det började litet nervöst men så lossnade det. Med Fritte Sund som dirigent — han slog 8 strikes i följd — blev det en slutspurt som inbringade hela 230 pinnar i vinstprotokollet. Utom Fritte med 811 p. bidrog Kjell Anjou med 791, S. Gustafsson med 772 och Ivar Högberg med 771. Det var den serien. Så kom nästa serie. AIK kunde aldrig glömma det där nederlaget. När chansen kom att ge betalt för gammal ost, så var ingen hänsyn att vänta. AIK sopade utan känsla till de våra i en match, som vi måste ha vunnit för att stanna kvar i allsvenskan. Alltså är vi inte allsvenskar i bowling längre. B-laget med »Grevén» Andersson som bas vann emellertid sin serie, och A-laget kan räkna med påfyllning ur reservförrådet.

Skidor och Hammarbybacken

Inom skidor var siktet inställt på ett SM-tecken vid baktävlingarna i Falun och alla våra förhoppningar stod till himlastormaren Danne Netzell. Trots att Danne tvingades ställa upp med en skadad fot som plågsamt handicap och trots att SM-tävlingen för hans del hade en extra betydelsefull karaktär — det gällde hans sista chans att kvalificera sig till olympiska spelen — visade han än en gång sin oerhörda styrka att kunna växa med uppgiften. Han hoppade raka vägen in

i det olympiska sällskapet, men till SM-medaljen var det för andra året i följd en liten härmån som skilde honom från Brätt-Kalle. Det blev i alla fall en väldig revansch för Danne på fjolårsegraren Bror Östman, som dyrt fick betala för sin domartur i Hammarbybacken året innan.

Futtiga 3 poäng skilde vårt lag från SM-titeln. Utom Netzell hoppade »Göken» Cederholm och Ville Hellman och rena bagatellerna var det som gjorde att Kiruna kom de tre pinnarna före på prislistan. Närmare ett SM går knappast att komma.

På hemmafronten har Djurgården dominerat allt i backväg. Gösta Cederholm blev distriktsmästare individuellt och tillsammans med Sune Holmberg och Ville Hellman plockade han även hem lagsegern. Aterväxten avslöjades också som god i och med att JM hoppades in till Djurgården av Folke Mikaelsson.

Hammarbybacken gynnades inte av vädrets makter, när det började dra ihop sig till vår stora tävling den 20 januari. Det fanns ingen snö och inte heller någon kyla, och enda chansen att åstadkomma dessa naturliga förutsättningar för tävlingen var att forsla ned snön från lyckliga lottade Norrland. Den kom i ett flertal järnvägs-vagnar och kylan kom i sista stund den naturliga vägen. Med insättande av alla friska krafter inom och utom sektionen blev backen klar och tävlingen med 7 nationers hoppare på startlinjen kunde gå program-enligt. Trots tävlingsdagens inte särskilt strålande väder lockades folk i väldiga mängder ut till backen och efteråt kunde kassadetaljens män räkna in ca 45.000 kronor från den betalande publiken. Ater ett bevis på att backhoppning drar.

Pladask

Handbollen har dystert nog noterat ett fall ned i avgrunden. Från att ha balanserat på kanten tvingades vårt A-lag i fjol att stiga med ena benet över denna bassängkant, innebärande en plats bland vardagsmänniskorna i div. III. Vi trodde nog att det skulle vara en rent tillfällig vistelseort, och på sätt och vis stämde den beräkningen. Dock inte på vis och sätt, ty i stället för att klättra tillbaka till den förlorade positionen, gled fotfästet alldeles undan och laget störtade ned i den avgrund, där endast småhandlare och annat löst folk existerar.

Skönhetssömn för damerna

Damsektionen, som efter en del års Törnrosasömn fick årsmötets sanktion att återuppstå, har under året visat sig ordentligt kunna stå på de egna benen. Flera framgångar har flickorna att framvisa. Den de själva mest sätter värde på är förmodligen segern i det inofficiella Stockholmsmästerskapet i bandy, där de omväxlade med att skrämra sina motståndare så att dessa inte vågade ställa upp i en av matcherna och göra mos av andra motståndare med sådana siffror som 11-0. Även ett gubblag har skakats i grundvalarna av våra brudar, som för propagandans skull nöjde sig med 2-2.

För första gången har damsektionen även utrustat sig med hastighetsskridskor. Suzanne Dettner, bara 15 år, ställde upp på DM och blev 4:a på 500 och 3:a på 1.000 meter. På en olympisk uttagning var hon tvåa. Kanske Sverige här en gång i framtiden får en skridskoflicka, som kan ta upp kampen med de ryska fartvidundren. Allt tyder på att den sömn, som damsektionen under ett flertal år tvingats till, varit synnerligen vederkvickande. Nu sprudlar det av liv och lust inom

Några av fotbollens starka män: ordföranden Sigge Bergb, en gång knipslug vänsterinnet, samt kassören Arne Malmgren, alltid arbetsöverhopad.

sektionen och den personliga offerviljan går i den äkta Djurgårdsandan.

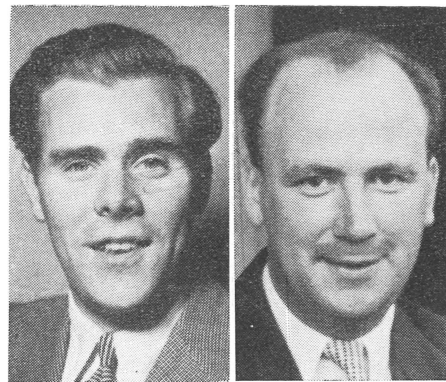
Våra visa män

Något vid sidan om de rent idrottsliga framgångarna finns en annan triumf att redovisa. Ett antal av våra medlemmar var så litet rädda om sitt anseende förra sommaren, att de accepterade en inbjudan från Radiotjänst att ställa upp bland de andra allsvenska klubbarna till en frågesporttävling i radio. Att våga ta risken att på detta sätt avslöja sig som mindre vetande inför hela nationen var storartat i och för sig, men när det undan för undan allteftersom de olika

tävlingsdagarna avverkades visade sig att de våra både visste att delfinen är ett däggdjur och att Karl XV hade en del övningar för sig i Bäckaskog steg förhoppningarna om ett lyckligt slut på äventyret. Massor med goda råd om hur laget borde se ut i finalen strömmade in, men lagledaren Nisse Grahn trodde på de sina och styrkte dem med valda detaljer ur Bröderna Grimms sagor inför den stora dagen. I finalen var samspellet därför drivet till fulländning och trots att finalmotståndaren hette Elfsborg kunde Djurgården hålla undan och vinna med en poäng. Männerna i vårt segrande lag hette Hans Garpe, Karl Lundberg, Ake Dunér och Karl Liliequist med Hans Bjerkeling som femte hjul under vagnen. Mest besviken över framgången blev tydligen tävlingsledaren och AIK:s stora ekonomiske välgörare magister Gösta Knutsson. Om inte annat så tyder härpå det faktum att det utlovade magnifika pris, som tävlingen gällde, ännu när året runnit slut inte kommit Djurgården tillhanda. En ny enkel frågesportsmatch med hr Knutsson om var han gjort av priset står närmast på programmet för våra visa män.

Svar från kungahuset

Som en smula motvikt till AIK, som har H. M. Konungen som sin höge beskyddare och hedersledamot, har även Djurgården försökt utverka en motsvarande förmån och förhört sig hos kungahuset om dess beredvillighet att låta kronprinsen Carl Gustaf bli hedersledamot i vår förening. Från kungahuset har ingått besked att man därstädes är lätt smickrad över vårt förslag. Men med hänsyn till att kronprinsen ännu inte

Flitiga arbetsmyror i fotbollens tjänst: sekreteraren Gunnar Lundqvist, alltid glad och god, samt Birger »Farsan» Sandberg, förr lagledarpappa, nu teknisk utredare av läderkulelabyrinterna.

nått ens den ålder, när han kan bli aktuell för pojklaget i fotboll, föreslår man att kronprinsen tills vidare får ligga på is. För att inte äventyra hans hälsa har Överstyrelsen förklarat sig fullt tillfredsställd om i stället för kronprinsen personligen endast själva förslaget om att han skall bli djurgårdare får ligga på is. Förutsättningarna för att han i sinom tid med denna omtanke från vår sida skall bättre kunna fullgöra ett uppdrag som beskyddare för Djurgården bör framstå i tydlig dager.

(Utdr. ur 1952 års verksamhetsberättelse, nedskr. av sekr. Karl Liliequist)

lika

pigg vid
start
och mål

Alla vet vi hur den goda tävlingsformen försämras av långa, tröttande resor. Allt fler idrottsmän föredrar därför att snabbt och bekvämt resa med SAS »Flygande Vikingar» till tävlingarna, såväl inom som utom landets gränser. Nästa gång Ni har en långresa framför Er tag kontakt med Er resebyrå och undersök möjligheterna att utnyttja SAS omfattande flygnät. Gruppreserabatter, veckosluts- och säsongbiljetter gör resan billigare.

SCANDINAVIAN AIRLINES SYSTEM

Hela Sverige gratulerade

»Nocke» Nordenskjöld, myndig major och högt aktad hedersordförande i 60-åriga Djurgården, stod på söndagsmiddagen i talarstolen på China och knöt med berättelsen om sina till stor del självupplevda minnen samman gammalt och nytt i det både i tid och rum vidsträckta begrepp, som heter Djurgårdens Idrottsförening. Hans auditorium var uppmärksamt och andäktigt som det höves den som lyssnar till historiens röst och hans omgivning var just så praktfull som det anstod det högtidliga tillfället. Yppiga blomsterkorgar prydde rampen framför honom, och på ömse sidor om sig hade han Sveriges och Djurgårdens baner, uppburna av varandra flitigt avlösande representanter för klubbens många sektioner.

Det var alltså upptakten till den långa glada dagen. När »Nocke» hade slutat sin vandring genom det förgångna och med påtaglig stolthet deklarerat Djurgårdens status anno 1951, när ordföranden Sven Larson och den bekante skidbanläggaren S. S. C. Larsson fått sina guldmedaljer, när rader av förtjänta djurgårdare belönats med medaljer, plaketter och diplom, var det dags för de många gratulanterna att träda fram med beröm och belöningar.

(Sv. D.).

*

Maken till hyllning som Djurgårdens IF fick på sin 60-årsdag på söndagen har man nog sällan eller aldrig varit med om.

Det började på China, där alla hyllningar avverkades under en två timmars flödande ström av tal, diplom, medaljer, plaketter, blommor, adresser, telegram, hurra-rop, sång och allmänt jubel i en slösande dekor av blommor, flaggor, DIF-sköldar samt Karl Gerbards blå och röda sammet.

Sedan ordf. Sven Larson hälsat välkommen och Nocke Nordenskjöld talat för 60-årsminnet fortsatte så gott som alla riksförbundets specialförbund och föreningar i hela Sverige, Norge och Finland.

(S. T.).

*

På söndagen var det Djurgårdens IF:s tur att, i likhet med tvillingklubben AIK för en tid sedan, fira sin 60-åriga tillvaro. Själva jubileumsdagen började programmet på biografen China, där man delade ut förtjänstecken och diplom och där talare från när och fjärran lyckönskade jubilarerna och lämnade gåvor av olika slag.

Vid Djurgårdsfesten på Berns hyllade Fotbollförbundets ordförande, statsrådet Gunnar Danielson, klubben i ett tal som gick direkt till hjärtat på alla gamla Djurgårdare. Stats-

I stället för att själv skildra hur det var när Djurgården jublade och jubilerade på 60-årsdagen har redaktören för denna tidning låtit de andra tidningarna svara för historieskrivningen på vår stora dag. Så här skrevs och lovsjöngs det i spalterna i samband med det både officiella och inofficiella Sverige gratulerade vår förening. Så här i efterskott kanske vi också kan få tacka alla och envar för deras bidrag till att jubileumsdagen blev så minnesrik och vacker.

rådet talade om att de blårandiga för en gångs skull lagt sig i mitten på Allsvenskan och för närvarande andas en syrekräftigare luft än någonsin tidigare. Allas tankar om Djurgården kan tolkas i satsen: Amerika tycker om fighters, Sverige tycker om kämpar. Alla tycker om Djurgårn.

I den andan gick hela »familjesammankomsten», ja Djurgårn är ju som en enda stor familj.

(D. N.).

*

Bortåt två timmar tog »födelsedagshyllningarna» för nyvordne 60-åringen Djurgården som firade tilldragelsen på China. Den pampiga biosalongen var välbesatt och många gamla grånade djurgårdare som bidragit till att skapa klubben ett aktat namn skymtade och fick så småningom också vandra upp över scenrampen för att mottaga belöningar av olika valörer. Man kunde utan vidare påstå att en stor del av de män som skrivit svensk idrotts historia var närvarande.

Det var en charmfull, enkel tillställning. Från alla håll lyste beundran, uppskattning och tillgivenhet igenom de sagda orden som oftast voro väl övertänkta och egentligen inte blev »automatiska» förrän klubbrepresentanterna strömmade upp. Kanske var det för att Eric Persson på välkänt trevligt sätt skötte deras talan.

Stämningen steg åtskilliga grader i och med att kvällens »toastmaster» Arne Grunander skickade fram »Nocke», förlåt, major Bertil Nordenskjöld, för att »huvudtala» på den vackert blomstersmyckade scenen, där medlemmar ur fotboll, bandy, ishockey, brottning, boxning och skidor turades om att hålla svenska flaggan och klubbens standar.

»Nocke» var — som en gammal djurgårdare på parketten sade — »i sitt livs form» och hans lilla historik, späckad med poängar och historier var fascinerande.

Bertil Nordenfelt representerade RF på ett sympatiskt och värtaligt sätt och slutade med att ge tre råd:

- 1) Gör som Olle (det var backbopparen med de vid skidorna fastspikade stövlarna!), gå på i ullstrumporna!
- 2) Glöm ej supporterklubbens valspråk: »Utan offer ingen seger!»
- 3) Glöm ej bort ungdomarna på Djurgården, klubbens födelseplats.

Bandyns Calle Ringlund hyllade föreningens pionjärinsats inom den härliga issporten.

John Eriksson (boxning) formligen strödde diplom omkring sig.

Fortbolls-Danielson fick ovationer för sitt hjärtligt spontana sätt att överlämna ett stillfullt bordsur till gamla anrika, alltid kämpande Djurgården.

Orienteringens litet kärve »Benke» Eriksson fick många skrattsalvor, när han yttrade: »Orienteringen brukar sällan dela ut sin plaket — men för Djurgården var diskussionen om saken överflödig».

Tage Ericsson hyllade med en blomsterupp-sats å Stadions vägnar och talade om att samarbetet alltid varit utomordentligt gott och friktionsfritt, vilket kom förre lagledaren »Farsan» Sandberg att rodnande slå ned ögonlocken.

RES, RES, BARA RES.

Norska Skidförbundets representant betonade Djurgårdens banbrytande verksamhet för de svensk-norska skidförbindelserna samt räknade upp klubbens framgångar från den tid då seklet var ungt.

— Alltid har norska skidtrupper som kommit hem från visiter i Stockholm med Djurgården som värd talat om hur väl och gästfritt de blivit bemötta. Redan 1895 satte en trupp på 7 norska backboppare efter ett besök i Stockholm in en annons i en tidning och rådde alla som blev inbjudna av Djurgården att »res, res, res och tag chansen. Du kommer inte att ångra det!» På precis samma sätt skulle han själv svara alla som nu efter hemkomsten frågade honom hur han haft det.

Vikings Nels Dahlqvist lovade också nästan så smått att Djurgården var välkommen tillbaka »over there», inte bara i fotboll utan även i ishockey och boxning. Och innan man skildes åt överlämnade Helmer Jansson, son till en av stiftarna, en av faderns dyrgripar som pris, erhållet 1896. Våldiga applåder för den gesten.

ANDRA HALVLEK

utkämpades några timmar senare på Berns, där arrangörerna verkligen lyckades skapa en triv-

sel som var rekordartad. Bland de 600 närvarande — därav flera hundra sköna, dansanta damer — var den allmänna meningen att kvällen var en fullträff.

Talen voro få — men desto starkare.

Gunnar Danielson vann allas hjärtan med sitt tacktal. Så bra har vi — och säkert ingen annan närvarande — hört fotbollens »leading man» tala, direkt till hjärtat. Det märktes att ämnet tilltalade honom. Och T.T. bringade värdfolket sin hyllning på klingande hexameter, en skildring som träffade prick särskilt hos alla oldtimers, men som också hörbart uppskattades av de yngre generationerna.

Fotbollens starke ordförande Hans Garpe läste djurgårdaren Wimmermarks hyllningsverser på ett så övertygande sätt att han när som helst bör kunna få överta Anders de Wahls jobb som nyårsinläsare från Skansen.

Kort sagt: Djurgårdens stora dag blev en FULLTRÄFF.

Idrottsbladet.

*

Så ska en slipsten dras när man fyller år och man vill bjuda sina många goda vänner på en bit mat — den saken är klar.

Den som regisserade Djurgårdens IF:s 60-årsstöka på Berns på söndagskvällen skall ha tack inte bara för att fläskcarrén med de stuvade champignonerna inte behövde kallna, utan för att hela mammutföreställningen som sådan fick ett så friktionsfritt förlopp att alla de omkring 500 gästerna knappast trodde sina öron när musiken klämde i med Godnattvalsén.

Va ger ni mej för det. Ett 60-årskalas utan ett enda långtradartal — ja, ceremonimästaren, ishockeybasen och notarien Arne Grunander hade verkligen anledning att sträcka på sig. Vilket han också gjorde.

Det var nästan som på den finaste nyårsvaka när klockan slog 12 och Hans Garpe lekte Anders de Wahl och med något av dennes dramatiska klang i sin vibrerande röst läste den hemsnickrade hyllningen:

År 1891, till sus av Djurgårdsekar

Du startade med friskt humör en följd av idrottslekar

Du sög Din must, Du växte upp ur Djurgårdsmyllans famn

och världen runt man hört och hör i dag Ditt namn.

Så står Du här i dag, när 60 år förflutit

Sen några unga män den första marken brutit

Sen tävlingsskidans första lopp på Skansensnö

Sen första simmarstriden, i Mälarns sjö.

I brottning, bandy, fotboll, i varje ny sektion

Man överallt förnimmer Din ungdomsfriska

ton

En titt på en del av grannlåten vid 60-årsjubileet: Ingvar Norén och Calle Wilhelmsson i sällskap med snygga »pinglor» (fruar) värderar en dyrgrip.

Din ungdom är Din styrka, den räcker länge än

Må nya unga fylkas kring unga gråbårsmän. Må Djurgårdsandan leva i många, starka år Ge kraft åt kropp och lemmar — och emot solig vår

Bär ständig sammanhållning en enig vilja fram

Må starka grenar skjuta nya skott från Djurgårdsekens stam.

Jag vill inte precis påstå att jag såg nå'n som rödes till tårar men inte tror jag att de var så värst långt borta hos gamle ordföranden, den resliga majoren och fruktade »dansk-dödaren» i fotboll Bertil Nordenskjöld — »Nocke» på Slottet, ni vet! — och nog tyckte jag att den olympiske DIF-kampen och numera sporthandlaren Kalle Gustafsson från Köping smusslade misstänkt med näsduken under bordet...

Men det var väl bara inbillning förstås ty någon domedagsstämning var det då minst av allt på denna strålande fest. Där satt i stället glädjen och optimismen i högsätet och jag vet faktiskt inte riktigt när det kulminerade som allra värst. Om det var när det meddelades att »Djurgår'n slagit USA med 8—0» i Paris-puckningen eller när det lilla handpräntade brevet från Charlton-centern Hasse Jeppson lästes upp i högtalaren...

Det får räcka med att konstatera att ett mera konsekvent packat dansgolv troligen aldrig nöts av så dansanta skosulor som på Berns denna historiska afton och natt.

Expressen.

Djurgårdsväder

12.3.51

Om Djurgården skulle vilja lägga sig till med ett standardsvar på frågan vad Djurgården egentligen är, så behöver man bara sätta Gunnar Danielsons Bernstal i går på cirku-lär.

»Talar man om Djurgården, så tänker man absolut inte på någon annan förening.»

»Djurgårdare i trängda lägen, det blir heroiska tongångar.»

»Segt uppbyggnadsarbete, härlig kampvilja.»

»Inte bara amerikanerna tycker om en fighter, vi tycker också om kämpar, vi tycker om djurgårdarna.»

»När nöden är som värst, då är djurgårds-pojkarna som värst.»

»När vi talar om djurgårdsväder, regn, storm, åska, blöta planer, då är det en klimang till Djurgården för dess anda och moral.»

Varefter vi alla kan instämma med GD i att just nu befinner sig Djurgården på hög-platån; vi hoppas man skall trivas i den friska, rena, syrehaltiga luften (vilket ju var litet syreligt sagt). Stockholm behöver Djurgården i allsvenskan.

*

Jag skrev i en minnesbok för jubileumsdagen att »Djugåån är min klubb, det är AIK också» för så är det. Den ena utesluter inte den andra. De är så olika, de olikaste bland tvillingar.

Jubileerna var också så olika. AIK begick sina 60 år i de övre rymderna, gjorde en världsfest av händelsen och en strålande show, som man sent skall glömma.

Djurgården ställde sig med alla fötterna på marken, på Sveriges klassiskaste och folkligaste gullkrog och ordnade ett hejdundrande familjekalas med valkyriorna bänkade kring borden, som man också sent skall glömma.

Där har man väl i ett nötskal skillnaden mellan den lekande bohemiängen hos Solnas guldkantade och de hårda, knotiga djurgårdskämparna mot alla sorts busväder.

Mr Jones i AB.

TT: Det var Djurgår'n!

»Djurgårdens fest var en sådan där med pukor och trumpet», skriver i D. N. Djurgårdens sekreterare Kalle Liljequist, märket Allison. »Höjdpunkterna var flera. Att ett par av dem var helt improviserade kanske man nu efteråt kan avslöja. En fullträff var Torsten Tegnér's hyllningsdikt på klassisk hexameter, perfekt föredragen av mästaren själv, som fick publiken att verkligen både lystra och lyssna. Skaldeverket hade kommit till på några förmiddagstimmar samma dag. Att T.T. vid högtidssammankomsten på China fick improvisera även som representant för AIK och överlämna den gåva som Putte Kock anlånt med men blivit förhindrad att själv framlämna må också nämnas på det att det skall förstås att Esaias sonsson hade sin vackra dag hos Djurgården.»

Sälunda skaldade TT:

Tillåt mig rikta ett ord till Dju'gårn's Idrottsförening:
till de kämpar som inspirerats av norska gardister,
bytande rödblåvit färg mot vikingars kärvare svartblå,

»Mälardrottningens livvakt» kunde man nämna vår sport-
hird.

Nåväl: småklubbars tross och Hellas-unglingars grönska
jämte de gråklädda göter, gnagarnas guldprydda smoking,
rödbyxhovares fläng och Hammarbys skiftande skaror
haft som ledstjärnor Er falang, den främsta i Norden:
främst i vinterkärv kampkraft, ett arv från Jomsborg och
Sparta.

Ungt var seklet när första gången jag såg Oscar Bomgren
slunga sig ut ifrån stup i skidbackens hisnande avgrund,
visande vägen för plaskiga paddor och käckta flottister
samt för Saltsjöbads-Birre, den mångsportfrestande Nylund,
som från lägre nivå rätt skickligt parerade farten.

Tre år senare satt jag med skolpojksplittrande ögon
uppe i gräset på krönet av cykelbanan i Parken —
ungefär där nu Balckens byst står, på Stadions ståplats —
satt i en oerhörd folkhop på kanske 7, 8 tusen
för att beskåda Corinthians' smakfullt dressade elva:
flinka svartvita flyers mot Stockholms-kombinationen,
rätt så lufsig och trög mot Kulturen från Cambridge och
Oxford —

jag vill minnas att fjorton bollar slogs in bak Carl Jahnzon,
medan kaptenen Rosén en enda gång fick en fullträff*)
tack vare hjälpen från Einar Olsson, rödtopp med sportkeps,
vilken virvlade fram rätt knepigt med ytterkamraten:
Ivar Friberg var namnet, en rasande snygg liten sprinter.

Även vår stockholmske målman, Andersson, hörde till
Djurgår'n

— »Rowlandson» blev sen hans smeknamn: en aning
hjälppte det kanske.

Större skäl har vi dock att dra fram från denna kalasmatch
innern Schörling: den man som fintligt uppfann en bak-
spark

som med dräpande snits parerade fiendens lobbning
och desslikes drev fram i egen besittning vår kula,
utan att spelaren sneglade bakåt: alltså en »schörling».

Läskigt långrandigt bleve det nu att skildra de duster
som det förunnats mig själv att kämpa mot bröder från
Djurgår'n —

alltsen den dag 1906 då vi möttes i bandy,
vi från Djursholm och så Djurgårdens sammanrafsade B-lag
med en märkelig man i sin mitt, kolossen af Klercker,

»Klehan» kallad, och »Johan» förstås, som hanterade
klubban

såsom vi andra kan svinga en käpp, en sked eller gaffel
— sommartid dömde ju Klehan fotboll: han tog då om
bollen

med de spretande fingrarna runt, som jag tar en grapefrukt.

Två år senare blev det vår lott i Allmänna I. K.
att bli bestormade, nästan begravnade i Djurgårdssurväder:
ej besegrade dock, ty vi ledde med utmärkta 3—1
mot de svart-blåas mästarlag, som vi utmanat dristigt
sedan vi kommit tillbaka från ett vikingatåg till de finske.
Fem minuter av matchen var kvar, och »saken var kirrad»
efter bevingade skott av Söderström, backspel av Thodde,
ihärdigt slit av Knut Nilsson, Clas Berg, G. Malmsten m. fl.,
då Putte Frykman, den väldige fetlagde, tunnklädde kämpen
vart så förbistrad åt Lavass', Sparvens och Skeppsholms-
Johns »anfall»

att han i sjudande iver bröt fram från centerhalvplatsen
för att förtära, som sjätte forward, vår hyggliga ledning.
Lårens svällande kraft i urvuxna sommarlångbyxor,
vikingastämmans metalliska klang och blottade bröstet
måste ha verkat på AIK:s bleke, skälvande målman
som en boa constrictor på skräckslagne småfågelungen,
ty med bollen i hand lät sig Åkerberg pressas i buren,
då han naturligtvis hade bort slänga kulan åt sidan.
Nedslagna ställde vi upp med 3—2, befarande kvittning,
och nu hände sig så förunderligt att eran kämpe
— Danmarksbesegraren 8 år därefter i Stadion! —
planbehärsaren, Götrik med mulet rynkade pannan,
än en gång fascinerade AIK:s bävande vaktpost
och i stormande chansrush lämpade karln in i buren,
sopande bort hela klabbet med ekknäckarkraft: *det var
Djurgår'n!! ...*

Djurgårds-humöret som avgjort så många väldiga duster.
Tre mot tre blev då facit; vi prisa' vår lyckliga stjärna
att vår match nu var slut, ty mot Frykmans brännande
stridsglöd

fanns ej försvar eller värn; hans manskap gick på som sin
hövding.

Tack nu för leken! — för mången bragd av kämpastark
vilja!

Nockes, Säwenstens, Ragge Wicksells och Köpings och
Knatas

SM-fighter och danskdödarduster, serien jämväl!
Gottfrid Svenssons decenniärtrotsande hårdhanta mattstrid!
Tack för vänskap i skogen, Pallin och Nobben och Westman!
Tack för det första och vackraste gångmästerskapet, bror
Asplund!

Tack för de sentida strålände given: ishockey, fotboll,
backen, förstås, och så nätbordspisket med klirrande bollar
bowlingsalongernas langning av dovstämt dundrande stor-
klot!

Hell er! Vi medkämpar, idrottskretsbröder vittnar er ära.

T. T.

*) Det upplystes sedan att Det Stockholmska Målet i den berömda
14—1-matchen i Gamla Parken gjordes av Schörling, inte Rosén.
Rätt ska va' rätt!

Allsvensk fotbollsmöda

Djurgårdens allsvenska matcher började hösten 1927. Så här har vi lyckats (och misslyckats) mot våra motståndare av mera känt slag:

	1927	1936	1945	1946	1947	1949	1950	S u m m a			
	—28	—37	—46	—47	—48	—50	—51	sp. v. oa. f.			
AIK	3-3	1-2	1-3	0-2	1-3	1-1	2-1	7	1	2	4
» borta	1-2	1-4	1-3	0-5	1-1	1-2	1-1	7	0	2	5
Göteborgskamr.	1-4	3-3	3-0	4-1	2-2	2-0	—	6	3	2	1
» borta	0-3	1-2	1-3	2-3	1-4	2-1	—	6	1	0	5
Elfsborg	2-2	5-3	0-3	1-2	2-0	2-3	2-2	7	2	2	3
» borta	1-3	0-2	1-2	3-6	3-0	1-3	2-4	7	1	0	6
GAIS	1-2	0-2	2-3	2-1	1-2	6-2	5-1	7	3	0	4
» borta	2-1	1-2	1-2	1-0	1-2	1-3	1-2	7	2	0	5
Hälsingborg	1-9	—	5-4	4-1	1-1	1-2	3-0	6	3	1	2
» borta	2-5	—	5-2	1-3	0-4	4-4	0-3	6	1	1	4
Norrköping	3-3	2-0	1-2	3-6	3-2	0-3	2-1	7	3	1	3
» borta	3-3	1-3	1-11	1-3	1-2	0-2	1-1	7	0	2	5
Malmö FF	—	3-2	2-2	2-1	2-4	0-3	2-3	6	2	1	3
» borta	—	3-2	1-6	1-1	1-0	0-3	1-3	6	2	1	3
Degerfors	—	—	2-1	1-1	1-1	2-1	2-2	5	2	3	0
» borta	—	—	2-4	2-2	1-2	1-2	0-2	5	0	1	4
Jönköping	—	—	4-2	—	4-0	2-0	2-1	4	4	0	0
» borta	—	—	1-3	—	0-2	1-2	1-0	4	1	0	3
Örebro SK	—	—	—	4-2	—	—	5-1	2	2	0	0
» borta	—	—	—	3-1	—	—	7-3	2	2	0	0
Råå	—	—	—	—	—	—	0-2	1	0	0	1
» borta	—	—	—	—	—	—	0-2	1	0	0	1

I och med 1951 års allsvenska serie hade Djurgården gjort sju storseriäsånger med 154 matcher, av vilka 48 vunnits, 26 slutat oavgjorda och 80 förlorats. Målsiffror: 272—339. Poäng: 122.

I så gott som 40 år hade Gottfrid Svensson, gamle mästebrottaren, band om kassörsjobbet i brottningssektionen. Här sitter han vid jubileumsbordet och är den ende, som inte låtsas om fotografen. Närmast synes David Karlsson, intill honom Olle Söderberg och Gottes fru, längst bort Nisse Lundin. Ingen sektion har som brottarnas förstätt att slita och göra uppoffringar, men så har det också blivit resultat. Trognare slitvargar än våra brottare finns inte.

...då är det bra

att man har
pengarna på banken

Min bank är

SKANDINAVISKA BANKEN

191 SM i 12 idrottsgrenar

Ur Sven Lindhagens presentation av Djurgårdens Idrottsförening i samband med 60-årsjubiléet klipper vi ur IB dessa synpunkter:

50-årsjubiléet gick lite i vemodets tecken: den gamla och stolta klubben var just då rätt nere både i fotboll och skidor — dess två mest anrika grenar — men med så mycket större glädje kan man nu fylla 60 efter ett par exceptionellt lyckliga år, som har fört klubben upp i toppen i en rad idrotter.

Djurgården var från slutet av 1800- till början av 1920-talet ett av Sveriges främsta lag. Framförallt hade man *kämpar*. Serien passade inte deras kynne och temperament — det var friskusar, som ingalunda ville binda sig för ständigt träning. Man älskade att samla ihop gänget till SM-tävlingen (utslagningssystem). Särskilt det järnhårda försvaret spred skräck: Putte Frykman, Ragge Wicksell, Nocke Nordenskjöld (11 gånger i SM-final — omspel inräknade!), etc. Anton Johanson höll för sin del länge på att Ragge var den främste fotbollsspelare Sverige fostrat — lika god på alla platser i laget (utom målvakt). I landslaget (33 matcher) spelade han på uteförsvarets alla fem platser men var även en utmärkt forward!

I bandy var Djurgården nästan lika fruktat — spelare som Frykman, Wicksell och snabb-skrinnaren Melker Johansson (Säwensten) var idoler bland oss Östermalms-grabbar.

Naturligtvis tillhörde Djurgården även ishockeypionjärerna, men nutidens garnityr med Lill-Lulle och »Tvillingarna» har varit klubbens främsta.

191 svenska mästerskap!

Djurgårdens IF har tills dato tagit 191 SM, fördelade på följande 12 sektioner:

Skidor	59
Boxning	37
Fri idrott	34
Brottning	29
Damidrott	8
Bordtennis	7
Fotboll	4
Bowling	4
Cykel	4
Bandy	2
Ishockey	2
Skridskor	1

Uppräkningen av framgångsrika sektioner behöver knappast någon kommentar — Djurgårdens IF är en av landets mest mångsidiga.

Kassör i 39 år!

Djurgården har under de 60 åren »förbrukat» ett stort antal ledare, och det skulle

bli för långt att ens räkna upp de mest framstående genom tiderna. Det kan räcka med fem, som verkat i decennier och som ännu rycker in, när det behövs, även om de numera inte officiellt tillhör vare sig överstyrelsen eller sektionsstyrelserna:

KOSTAR DET, SÅ SMAKAR DET...

Pling plong i kassalådan. Så lät det i tidningsspalterna åtskilliga gånger under jubileumsåret, och litet var tyckte väl också att allt vad Djurgården rörde vid blev guld. Inte minst i skidhopparbranschen. Vårt stora backbygge i Hammarby kostade visserligen pengar, men det ramlade snart också in pengar, och det var framför allt dessa slantar, som bedömdes vara av sådan storlek att de ganska snart skulle göra backbygget skuldfritt.

Men kostar det något, så smakar det något också. Visst blev backen dyr, men betydligt dyrare än någon räknat med i och med att den måste byggas på s. k. löpande räkning. Och nog löpte utgifterna i väg.

Det var svårt att hålla kontrollen på jobbarna, och man får kanske förstå dessa, att de när backen kommit så nära sitt fullbordande att den kunde provhoppas hellre ägnade sig åt publikens uppgift än timmermännens. Det var många timmar å kr. 7: 50, som skulle ha ägnats åt att säga, spika och mäta, men som nu ägnades åt att studera backhopparnas flygkonster.

Och när den väldiga räkningen sedan väl var betald till hr byggmästaren, och en representant för denna tidning hörde sig för hos hr byggmästaren om han ville vara med på en annons i tidskriften, var det kanske inte så underligt att han trodde sig ha sitt lättaste offer framför sig. Det skulle naturligtvis bli en annons av stort format. Men hr byggmästaren sade bara: »Jag har inget som helst intresse för Djurgården».

Kanske hr byggmästaren inte ansåg att hans bygge var något att reklamera för...

Birger Nylund, skidledare sedan seklets början, orienteringsledare i ett par decennier;

Nils A. Hedjerson, skidledare, f. d. ordförande i överstyrelsen;

Bertil Nordenskjöld, legendarisk fotbollskämpe och -ledare, ordf. i 14 år i överstyrelsen;

Gottfrid Svensson, kassör i brottningssektionen i 39 (!) år (avgick i fjor); samt

Einar Olsson, »Lill-Einar» främste skidlöparen, fotbollstjärna, sedan decennier verksam »var en kraft behövs» i klubben.

DRIFTIG UNG LEDARKULL

»Gamla Djurgårn» skulle inte ha haft sådana lysande år nu på sistone, om inte klubben fått upp en rad nya ledare. Inledningsvis är nämnt, att 50-årsjubiléet firades under mindre lysande förhållanden. Men det fanns många, som ville hjälpa den gamla klubben fram till bättre resultat, och här må några nämnas:

Överstyrelsens tre ledande krafter: ordf. Sven Larson, sekr. Kalle Liliequist och kassören Gunnar Rinman;

Bollspelens Einar Svensson (»Stor-Klas»), som i 15 år jobbat i fotboll, bandy och ishockey, den närmast mest jobbande, kassören Arne Malmgren, f. d. fotbollsledaren »Farsan» Sandberg samt ishockeyns Arne Grunander (med tränarhjälp av Lulle Johansson);

Boxningens Sven Holmberg;

Brottningens Lennart Öberg; samt

Skidsportens Harald Hedjerson, Arne Kemmlert, Kalle Lind och Sverker Benson — Hammarbybacken står som ett monument över skidsektionens idoga arbete de senare åren.

A propos skidsektionen: när Skansenloppet nu i vintras närmade sig fick man se några bilar, som for kors och tvärs genom staden, bemålade med reklam för loppet. Det var Hedjer, Sverker, Kalle Lind, Lasse Tjernberg och Nobben Nordberg, som låtit förse sina »åk» med jättereklam.

*

Djurgården går vidare in på sitt sjunde decennium med starka sektioner, mycket guld i kassan, 1.200 medlemmar (därav 250 damer), driftiga ledare och en stolt historia bakom sig.

Bara en sådan sak som att man är enda svenska klubb, som varit allsvensk i de fyra stora boll- och isspelen: fotboll, bandy, ishockey och handboll!

Runt bandybordet på 60-årsjubileet: till vänster Nisse Lindell och Svante Eriksson, till höger Curt Söderberg och Stig Eckerbrant, Damerna får presentera sig själva. I övre högra hörnet skymtar fotbollens Carl Johan Tornborg och hälften av hans äkta hälft.

UPP MED BROTTARNA UR KÄLLRARNNA!

De tio bästa djurgårdarna

Forts. fr. sid. 17.

lingar, och vad han för övrigt hjälpt brottningssektionen med.

2) Bland andra djurgårdare minns man Nordenskjöld, Arne Grunander, Olle Tandberg, "Benet" Ahlin, Bengt Jäderholm och Dan Netzell.

Dessutom har man många gånger glatts åt vårt fotbollslag, inte minst den i mina ögon alltid pålitlige Cederborg, sällan några rosor i pressen, men alltid tillbaka med samma spelglädje.

3) Många önskemål för brottarna: en mera ändamålsenlig träningslokal, helst ovan jorden. Varför skall vår förmämsta idrott träna i källarlokal? Samt en medelstor tävlingslokal i Stockholm för cirka 1.000 personer, att hyra till billigt pris för mindre tävlingar.

4) Djurgårdens närmaste framtid kommer nog att förbli ungefär vad den varit de sista åren, både sportsligt och ekonomiskt.

5) Jag kom till sta'n som 17-årig landsgrabb och gick på yrkesskolan, där någon sa' åt mig att jag skulle börja med tyngdlyftning. Den kvällen jag skulle skriva in mig, var det stängt, när vi kom till S. A. K. Grabben, som lurade mig, Göran Lövgren hette han förresten, och jag gick i stället till djurgårdsbrottnarna, där Gotte Karlsson skrev in mig samma kväll, 2 kr kostade det. Det betydde att man fick dra in på maten en dag, för mina veckopengar hemifrån var precis avmätta.

6) Sundsvall har alltid varit en fin motståndare. Individuellt är nog brottare i regel goda både förlorare och segrare.

7) Har Djurgården sumpat något? Djurgården tar väl vara på varje tillfälle.

Det är "djäla" tråkigt att Djurgården ej har något medlemsblad, 4 nummer om året eller så.

Och så skulle vi ha en stark allmänidrottssektion med många goda löpare, som man kunde sitta på Stadion och njuta av, när de slog världsrekord.

INGVAR NORÉN, i Överstyrelsen:

Det mest värdefulla under de senaste 10 åren?

Jag anlägger tre olika synpunkter på problemet, ekonomisk, administrativ och idrottslig.

Ur rent ekonomisk synpunkt: fotbollslagens definitiva avancemang till Allsvenskan det värdefullaste.

Ur administrativ synpunkt värdefullast: att fotbollssektionen erhållit en livskraftig, idérik och ansvarsställande ledning.

Ur idrottslig synpunkt: den nya Djurgårdsbacken i Hammarby har betytt eller kommer att betyda mycket för föreningens fortsatta verksamhet. DIF har ju i äldre tider varit dominerande just i backhoppning. Hammarbybacken kanske kan hjälpa till att åter föra fram oss i solljuset, och bryta den norrländska hegemonien på detta område.

1) Orienteringssektionen har ju inte precis rosat marknaden de senaste åren, så det är nog omöjligt att plocka fram de verkligt stora insatserna. Framhållas bör Arne Permert, som överraskade hela den församlade stockholmseliten med att komma 3:a på första sträckan i DM-kavlen för ett par år sedan. Många mumlade något om hängning men Arne är kapabel att själv uträtta en hel del, när det slår för honom.

2) Hasse Jeppson för hans insats i "proffs-matchen" på Råsunda 1951.

Hasse Stelius uppoffrande insats, när DIF för några år sedan vände HIF:s 4-1-ledning till seger med 5-4.

Ala Ahlströms berömda 11-1-tal på årsmötet

Nocke, kommentarer tämligen överflödiga. Axel Öfverstén,

Sven Larson, Tattar-Lasse kallad, för friska ekonomiska initiativ,

Lill-Lulle Johansson,
Danne Netzell,
Torsten Wiklund.

3) Att få se djurgårdsorienterare i prislistorna igen, framför allt på DM och SM.

Att Hammarbybacken blir betald och börjar ge reellt netto.

4) Jubileumsåret har varit så sällsynt framgångsrikt, att ett bakslag i någon form måste komma, men på det hela taget ter sig framtiden faktiskt ganska ljus.

5) Råkade av någon anledning på våren 1925 hamna på Tranebergs idrottsplats, där det pågick uttagningsstävlingar för Dagbladsstafetten, där på den tiden även juniorerna sprang med 30-mannalag. Det kom fram en kille och frågade, om jag inte ville försöka kvalificera mig för en plats i laget. All right (det hette inte o'okay på den tiden), jag lånade ett par gymnastikskor och skubbade för allt, vad jag var värd, och si — jag fick plats. Det låter kanske underligt för våra dagars djurgårdare, men faktum är, att konkurrensen var mycket hård. Det fanns friidrottare på den tiden. Tänk om vi haft gamla Tranan kvar! — Efter den gången var man ohjälpligt såld och alla andra föreningar gick definitivt miste om min medverkan. Vilket kanske inte var så stor förlust för dem.

6) Arvid Kjellström. Några "knölar" finns inte i orientering. Av övriga motståndare finns tyvärr den "knöligaste" inom DIF:s egna led, hans namn må sjunka ned i det okända.

7) När Djurgården med Nobben på första sträckan vunnit DM-kavlen, som sedan måste gå om, därför att en kontroll enligt utsago stått fel. Men tog man kontrollen från det rätta och naturligare hållet som Nobben givetvis gjort, kom man direkt på.

Kan faktiskt inte komma på något särskilt skojigt. I Djurgården har man alltid kul,

Sveriges Oljekonsumenters Riksförbund

Huvudkontor i Stockholm, Huvudstavägen 12

Tel. 52 07 50

Avdelningskontor:

GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	SUNDSVAL	UMEÅ	LULEÅ	KRISTINEHAMN
Ranängsg. 1—3	Djäkneg. 2	S. Strömög. 1	Postfack 313	Brog. 8	Smedjeg. 30	N. Staketg. 10
tel. 19 70 20	tel. 728 25	tel. 341 50	tel. 64 11	tel. 47 70	tel. 42 40	tel. 113 25

De flesta

Fotbollslagen

är olycksfallsförsäkrade i

Försäkrings AB Zürich

Birger Jarlsgatan 8

STOCKHOLM 7

Telefon 67 05 10

SKETCH I PINGISENS SM-KULISSER

ERIC T. LINDSTRÖM, bas i pingis:

1) Bengt Grive, Tage Flisberg, Lennart Johansson, Stig Elmblad, Arne Neidenmark, Erik Extergren, Arne Weldner, Sixten Ögberg, Wilhelm Karlsson och Bo Karlsson.

2) Givetvis i första hand huvudstyrelsen, vidare Arne Grunander (mannen bakom idén att bordtennisporten skulle upptagas på Djurgårdens program); andra starka namn Sigge Bergh, Olle Tandberg, Hasse Jeppson.

3) a) Att vi även i fortsättningen skall kunna hålla vår toppklass inom svensk bordtennis, att sektionen så småningom skall kunna bli självförsörjande samt framför allt att det fortsatta arbetet skall ske i samma goda idrottsanda som hittills.

b) För hela föreningens bästa hoppas jag att samtliga sektioner skall bibehålla sina positioner och där så är möjligt ytterligare förbättra dem, men framför allt hoppas jag att drömmen om ett DIF:s idrottshus för inomhusidrotterna skall kunna förverkligas så småningom.

4) Jag ser ljust på Djurgårdens framtid, med nuvarande rutinerade och kunniga ledare och med det förstklassiga aktiva mänskliga materialet, finnes ingen anledning att hysa oro.

5) Att jag själv blev djurgårdare har sin särskilda historia. Gammal infödd stockholmare, som jag är, har ända sedan uppväxtåren mitt hjärta klappat för Djurgården inom all idrott, men då jag i min ungdom blev aktiv utövare av bordtennis, fanns till min stora sorg ej någon sådan sektion inom Djurgården. Men åren har gått och så småningom blev det även bordtennis på Djurgårdens program, men då var min aktiva bana slut. När jag därför en dag sommaren 1951 tillfrågades av Extergren, Grive och Co om jag ville bekläda en ledarpost inom Djurgårdens bordtennissektion, slog jag till, bättre sent än att aldrig bli djurgårdare.

6) Parca Bois, Linköping, respektive AIK (när dom försökte värva Grive).

7) SM-finalen mot Hellas 1949 på Badmintonhallen samt semifinalen i årets individuella SM i Västerås, när Stig Elmblad i mötet med Liss Larsson, Borås, förlorade skiljeset med 5—4 (tiden var ute när ställningen var 4—4 och avgörandet kom därför att gälla nästa boll, som Liss Larsson vann på en otagbar kantboll).

8) En liten sketch bakom SM-pingisens kulisser 1950 i Djurgårdens regi, måste vi faktiskt rädda åt eftervärlden.

Vi arrangörer var i tidsnöd på bord 9 inne i lilla E-hallen, det hade varit maratonnummer i fem set hela dagen och till råga på allt upptäckte vi så till vår stora förskräckelse att även Djurgårdens bollplockarfönom Carl-Ottill Johansson just vid denna kritiska tidpunkt skulle spela på nian, mot en fullkomligt okänd boråsare vid namn Lasse Klaar.

Tävlingsledaren Arne Weldner kallade därför till sig sin klubbkamrat Carl-Ottill och inpräntade hos denne situationens allvar.

"Nu snor du dej på med den där matchen, förståru, inget dalt utan 3—0 och pang, pang bara. Du måste säga av killen kvickt, annars spricker hela tidsprogrammet".

Carl-Ottill lovade lojalt nog att ombesörja arkebuseringen av den stackars ovetande boråsaren på rekordtid — han skulle till och

CARL SCHULTZE, ordf. i fri idrott:

1) En bra ledning för en stor förening samt ett gott material att arbeta med förefaller nog för mig vara en mycket viktig sak både under goda och svåra tider; Djurgården har det. Det har visat sig att många plantor i föreningen genom god omvårdnad senaste åren slagit ut i full blomning.

1) Djurgårdare, som gått in för friidrott under senare år, måste jag framför allt nämna Svenne Hellborg, Folke Ponthan, Axel Brun, vilken senare i fortsättningen endast gick in för brottning. Även Gösta Holmberg bör nämnas.

2) Bland övriga djurgårdare bör nämnas sådana namn som Olle Tandberg, Hasse Stalius, "Tvillingarna", Cacka Andersson, Danne Netzell, Lill-Lulle Johansson, Stubben Larsson, Lennart Öberg, Hasse Jeppson m. fl. grabbar, som gjort Djurgården stora tjänster, både utåt och inåt.

3) Att deltagare i andra sektioner inom föreningen även skulle vara med i friidrotten. Sektionen skulle då kunna vara med i många stora tävlingar. Alltså mera samarbete mellan sektionerna.

4) Föreningen tror jag för min del får en del problem att brottas med under närmaste åren (backen m. m.) men allt kommer att klaras som många gånger tidigare.

5) Redan när man i början av sin skolgång fick höra äldre kamrater tala om AIK—Djurgårdare spände man ut öronen och lyssnade och då var det för mig alltid Djurgården som man tyckte var det mest skarpa gänget. Den första fotbollsmatchen jag såg på Stadion var AIK—Djurgården på en arbetarfest (AIK förlorade). 1921, då jag följde med en djurgårskille, Axel Hedlund (numera pensionerad tjänsteman vid Skandinaviska Banken). Vi gick upp till Stadion. Jag blev inskriven, skulle få börja vara med och sparka boll bland smågrabbarna ute på Tranan. Man dög inte mycket till men man var ju inskriven i Djurgården, en sak, som jag fortfarande är mycket tacksam för.

6) Inte så svåra motståndare under de 10 sista åren.

7) Tycker icke Djurgården sumpat så mycket under de sista 10 åren med undantagsfall som "Jeppe" och förluster mot AIK (vilket är "djäla tråkigt") samt att en del goda löpare och orienterare.

8) Men tänk när man får läsa i pressen att Danne Netzell hoppat 135 meter i backe, att ishockeylaget tryckt dit våra trevligaste motståndare i AIK med en hel del mål både borta och hemma eller när det uttages till landslag man får se både brottare, boxare, fotbollsspelare, ishockeyspelare, skidåkare, backhoppare m. fl. från vår förening medverka, då kan man vara stolt att man är med i Djurgården.

med bli offensiv för att göra tävlingsledaren en tjänst. Efter cirka 20 minuter kom han tillbaka, torkade bort några svettdroppar ur pannan och rapporterade leende och lyckligt:

"De e kirrat — det blev 3—0".

"Vackert", sa Weldner. "Du e i alla fall en bussig kille".

"Ja", suckade Carl-Ottill, "de sa den där boråsaren också. De va han som vann med 3—0".

Otrolig leverans till landslagen

Centerforwards växer inte på trän. Hur många talangscouter har inte varit ute både bittida och sent och letat efter den store centern. Han som skall ge kedjan sting och få motståndarnätet att fladdra. Mera sällan ger lelandet — även om det sker med ljus och lykta — något nämnvärt resultat. Det är med känedom om detta som det är så mycket märkligare att kunna notera att Djurgården under sitt 60:e jubileumsår hade inte mindre än ett halvt dussin centrar i landslagen.

Låter otroligt?

Kanske, men se här:

1) Hasse Jeppson, center i årets första landslag, som slog pressen med 8—2. Fyra mål av Hasse Jeppson (dessutom bidrog Hasse Andersson med 2 och Folke »Hinken» Holmberg med ett, så Djurgården gjorde rätt för sig...);

2) Gösta Lill-Lulle Johansson, center i ishockeylaget »Tre Kronor», som blev Europamästare;

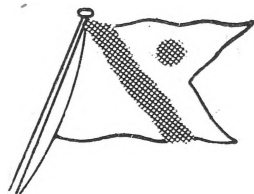
3) Sven »Tumba» Johansson, center i »Tre Kronor» med debut mot Tjeckoslovakien hösten 1951; och sedan

4) Hasse »Tvilling» Andersson, center i »Tre Kronor» i samband med ishockey-EM i Paris;

5) John »Jompa» Eriksson, center i fotboll i landslaget mot Finland på Råsunda den 2/9 1951, då han gjorde tredje avgörande målet (3—2);

6) Folke »Hinken» Holmberg, center mot Italien i november-matchen 1951 i Florens (1—1).

Ett rekord med sex internationella centrar ett och samma år. Kan någon annan klubb visa upp något dylikt, är vi villiga införa en notis i nästa nummer och även betala ett furstligt arvode.

IDROTTSGRUPPER!

Gör som Djurgårdens IF! — FLYG MED

FRED OLSENS FLYSELSKAP A/S

Generalagenter:

BLIDBERG, METCALFE & CO AB

Göteborg. Tel. 13 49 60

Stockholm. Tel. 20 32 41

VID BEHOV AV

PÅLSVAROR SKINNJACKOR HANDSKAR

vänd Er med förtroende till

S. P. Perssons Stockholms AB

VÄSTERLÄNGGATAN 38

TELEFONER 10 27 10, 10 27 01

Dessa tre S-bokstäver kan betyda litet vad som helst, men i detta speciella fall har rubrikförfattaren avsett, att de tre S:en skall tolkas så här:

starkaste sektionens styrelse.

Vår starkaste sektion är fotbollens. Där finns också starkaste styrelsen. Utan vidare kunde det således ha sagts att SSS betyder starkaste sektionens styrelsen. Utan att vilja trampa någon annan sektionens styrelse på tårna vågar »Djurgårdaren» härmed slå fast, att de män, som under senare år lett våra fotbollsöden, gjort det på ett sätt, som hela Djurgården har anledning att vara tacksam för.

Namnen i fotbollens styrelse under senare år: de bägge ordförandena: Sigge Bergh och Hans Garpe, sekreteraren: Gunnar Lundqvist, kassören: Arne Malmgren och i övrigt: Bo Björkman, Birger Sandberg, Carl Johan Tornborg, Wolf Lyberg.

De andra sektionerna har ju inte haft lika beviljat med den för framgång nödvändiga penningvaran. De har med andra ord haft det jobbigare. I raden av dessa ledare framstår en och annan båkfyrt såsom Lennart Öberg i brottnings, Arne Grunander i ishockey, Hasse Hedjerson i skidor och många, många flera.

Från 1-11 till 6-2

Största segern i Djurgårdens allsvenska historia inträffade den 18 oktober 1951 på Råsunda med 6-2 mot Malmö FF inför 30,444.

Största skrällen? Ack, ack... Någon gång i Norrköping hösten 1945, när det blev 11-1 i baken för de våra. Exakt datum 14 oktober. 6,173 åskådare såg vår katastrof i andra halvlek. I pausen var det bara 0-2. Sedan lossnade det. På en kvart ändrades siffrorna till 9-1. Norrköping frossade och mest frossade Gunnar Nordahl, som dundrade in 5 mål. Så här såg den slagna styrkan ut: Kjell Cronqvist — Farsan Sandberg, Gunnar Persson — Stubben Larsson, Bjarne Redestad, Evan Pettersson — Hasse Stelius, »Kritan» Sandberg, Olle Björkman, Stig Nyström, Arne Bryngelsson.

Roligare att erinra om namnet på det lag, som slog Malmö i höstmatchen 1951: Ove Nilsson — Cacka Andersson, Ingvar Pettersson — Birger Stenman, Bernt Ivegren, Arne Larsson — Stig Eriksson, Jompa Eriksson, Folke Holmberg, Nisse Cederberg, »Knivsta» Sandberg. Och »Hinken» Holmberg gjorde 4 mål.....

Och Råsunda höll på att bryta ihop i all glädjen.

Denna nödsignal skickas ibland ut inom Djurgården med adress till vår Supporterklubb, vars uppoffrande, energiska och entusiastiska medlemmar gärna skyndar till för att dra sin del av lasset. Djurgårdens Supporterklubb är en förnämlig sammanslutning, som gjort betydelsefulla insatser. Bas i firman är Gustaf Munthe och sekreterare är eldsjelen Folke Engström.

Farsan Sandberg:

Värvades till AIK

Hur jag blev djurgårdare?

Rena tillfälligheten. I yngre år stod jag utanför Stadion och försökte kika in genom portalen vid klocktornet för att få en skymt av paradiset innanför. På den tiden hade jag »svarta» idoler som Pära Kaufeldt, Jompa Nilsson etc., och en vacker dag uppenbarade sig S:te Per i Thodde Malms skepnad och erbjöd mig att komma in och bli bollpojke åt AIK. Alla har vi väl haft våra ungdomsförvillelser... Jag blev sedan s. k. skolstjärna i Norra latin och träffade Arne Grunander och Carl Johan Tornborg och värvad av »Kerj» Jonsson till Djurgårdens juniorlag. Det blev sedan i snabb följd juniormästerskap och debut i A-laget och sen... Ja sen blev man blårand »for ever».

Djurgårdens

olika sektioner anlitar RESO för sina
researrangemang.

Det är hedersuppdrag och det betyder också att man kan lita på RESO när det gäller att få resans alla detaljer ordnade på ett förstklassigt sätt.

GÖR SOM DJURGÅRDARNA
anlita

RESO RESEBYRÅ

Västmannagatan 2 (N. Bantorget)
Tel. 23 53 60 Stockholm

Filial: Katarinavägen 7. (Slussen).
Tel. 44 54 42

Kanadisk
INTERNATIONELL
**ISHOCKEY-
KLUBBA**
VÄL AVVÄGD — SMIDIG
STARK
Blad av ask i lameller, förstärkt med tvärgående stödfanér, skaffet i långsgående lameller.

Våra experter på limningsförfarande vid våra moderna anläggningar i Lindesberg är en garanti

BRÖDERNA
Sandströms
SKIDFABRIK AB
STOCKHOLM

Jag har en livförsäkring förut...
En, två eller tre försäkringar — det är en bisak.

Men är
försäkringsskyddet
tillräckligt?

Rådgör — när det gäller fråga om försäkring
— med en representant för

Livförsäkringsbolaget
TRYGG

IDO

när det gäller

SANITETSPORSLIN, ARMATUR
och OLJEELDNING

Värme & Sanitets AB IDO
STOCKHOLM Telefon 23 01 95

I BRYTNINGSTIDER...

som nu mellan Vinter- och Sommarolympiaderna
och för övrigt även vid de flesta tillfällen är
DEN PERSONLIGA KONTAKTEN VIKTIG

har just denna kontakt med klubbarna

Våra medarbetare: Wolf Lyberg («WOLF»), Sverker Benson («SVERKER») Gösta Ölander («PLONGEON») är Djurgårdare och är glada och tacksamma för det. Sven-Erik Westerberg («SVEN-ERIK»), vår unga redaktionsmedlem och landslagscenter, är Djurgården tacksam för att han fått träna tillsammans med klubbens bussiga bollspelare och lärt känna dem.

DJURGÅRDARE! Läs IDROTTSBLADET varje måndag, onsdag och fredag.

?? ? VAD VET VI ? ? ?

Ragge Wicksell leder

— En pristävling för alla djurgårdare —

Känner du till Djurgårdsfamiljen? I så fall har du möjligheter att bli lika bra avlönad som en vanlig idrottsamatör. Djurgårdaren är en tidning, som vill följa med sin tid, och följaktligen måste vi även ha en pristävling. Det gäller att svara på nedanstående frågor. Första pristagaren erhåller 50 kr., andra pristagaren 25 kr. och 3—6 pristagaren »checker» till ett sammanlagt värde av 40 kronor.

Och så var det frågorna:

- 1) Placera dessa smeknamn: »Den levande semaforen», »Farliga månen», »Farsan», »Greven», »Kritan», »Parris», »Benet», »Björnungen», »Tattaren», »Hinken», »Mördarn» och »Göken». (Till vägledning: de återfinnas bland följande namn: Erik Lindgren, Gösta Andersson, Bertil Ahlin, Erik Lindbom, Sven Larson, Danne Netzell, Birger Sandberg, Sixten Sandberg, Kjell Cronqvist, Gösta Cederholm, Stig Nyström, Nils Johansson, Folke Holmberg, Sigge Bergh, Rickard Andersson, Olle Tandberg och Nocke Nordenskjöld).
- 2) Djurgården vann år 1893 sin första seger över AIK. Hände detta i a) fotboll, b) cykel, c) dragkamp?
- 3) Olle Tandberg från AIK blev 1912 svensk mästare i kombinerad skidåkning. Är denne Olle a) pappa till boxaren Olle, b) farbror till samme Olle, c) ingen släkting alls?
- 4) Första gången Sverige slog Danmark i fotboll skedde 8/10 1916 med följande lag: H. Almquist — Th. Malm, R. Wicksell — B. Lindström, G. Frykman, L. Groth — R. Bergström, K. Gustafsson, I. Svensson, S. Söderberg, C. Karlstrand. Vilka klubbar tillhörde dessa spelare?
- 5) Vilka av följande har varit A-lagsledare i fotboll i Djurgården: Nocke Nordenskjöld, Anton Johanson, Rudolf Kock, Hasse Hedjerson, Gottfrid Svensson, Farsan Sandberg, Einar Råberg, Åke Dunér och Nisse Ramm?
- 6) Vem av dessa fotbollsspelare kallades »fotografernas älskling»: Bällsta-Jo-

Känns han igen? Åjo, Hasse Jeppson glömmar man inte så snart. Det var han som gav vår fotbollskedja fart och flykt och som slog hål på motståndarförsvaren. Han gav laget självförtroende och tog alltid ut det bästa han hade att ge. En stor fotbollsspelare i varje tum. Räddade Djurgården ur jumboträsket, räddade Charlton i England och Atalanta i Italien ur samma träsk på utländsk botten. Ack, Jeppe, varför kunde du inte nöja dig med en 50-lapp pr match och sparka kvar hos oss i Djurgården?

hansson, Hasse Jeppson, Pelle Larnar eller Hasse Stelius?

Svaren skall senast den 15/10 1952 vara insända under adress: Djurgårdaren, Stadion, Stockholm, och på kuverten skall även antecknas »Sex frågor». Även icke djurgårdare får delta i denna pristävling, men deras chanser är inte stora . . .

Djurgårdens i fotboll mest internationelle spelare är Ragge Wicksell, som hann med 33 landskamper, innan han blev pensionerad. God tvåa är Kalle Köpings-Gustafsson med 32 landskamper. Av senare tiders barn fick Hasse Jeppson förtroendet i 12 och Stig Nyström i 11 matcher i blågult.

Här är rangordningen bland djurgårdare i fotbollens landslag (inom parentes årtal för matcherna):

Ragge Wicksell	33 (1911—21)
Karl Gustafsson	32 (1908—24)
Harry Sundberg	13 (1922—24)
Hasse Jeppson	12 (1949—50)
Stig Nyström	11 (1939—47)
Gustaf Ekberg	9 (1911—15)
Sten Söderberg	9 (1913—20)

Samtliga dessa är även »stora grabbar» i fotboll. Sedan följer:

Carl Karlstrand	8 (1914—21)
Bertil Nordenskjöld	8 (1910—20)
»Cacka» Andersson	8 (1948—52)
Agge Haglund	7 (1924—27)
Götrik Frykman	6 (1911—16)
Einar Hemming	6 (1919—22)
Frithiof Rudén	5 (1916—22)
Gösta Sandberg	5 (1951—52)
Albert Öijermark	4 (1920—21)
Sune Andersson	3 (1920—21)
Gottfrid Johansson	3 (1914—20)
Ove Nilsson	3 (1943—51)
Hasse Andersson	2 (1951)
Kalle Andersson II	2 (1924)
Gösta Backlund	2 (1914)
Ivar Friberg	2 (1910—11)
Erik Lawass	2 (1910—11)
Birger Stenman	2 (1949—50)

1 landskamp pr man: Stig Andersson (1951), John Eriksson (1951), Folke Holmberg (1951) Bernt Ivegren (1951), Viktor Jansson (1913), Sam Lindqvist (1910), Carl Runn (1914), Knut Sandlund (1911), Melcher Säwensten (1915).

Matcher fram till och med 14/5 1952 inräknade. Sammanlagt 34 spelare från Djurgården.

Holmers

TRÄVARUAKTIEBOLAG

TEL. 52 04 00

NÄR DET GÄLLER TRÄ

När det gäller tryckluft . . .

Atlas Diesel

Aktiebolaget Atlas Diesel - Stockholm 1

**Först
till
målet...**

*Liksom Gösta "Kniusta" Sandberg
på bilden här i en duell*

...om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5

STOCKHOLM

Tel. Växel 20 88 25, 20 88 26, 21 45 25

— LEVERANTÖR TILL DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING —

ETT VIKINGATÅG MED LANDSLAGET

Det här skulle röra sig om landslagets vikingatåg hösten 1951 till främmande länder, till Italien och Turkiet. Det mesta i fråga om vad som hände för vårt kära landslag i fotboll har det ju skrivits åtskilligt om, men kanske kan det i alla fall intressera att höra ett och annat litet vid sidan om. För att vara precis fick vi, dvs. fotbollsledarna från Råsunda, diverse pressmän och ett antal turister torsdagen den 8 nov. knalla upp redan kl. 5 på morgonen för att hinna i tid till flygmaskinen på Bromma. För egen del kom jag nästan direkt från jobbet och var hur sömning som helst, varför jag först nere i Köpenhamn upptäckte hur många turisterna var och att bland dem även förekom en herre som åtskilligt påminde om Djurgårdens ordförande Sven Larson. Det visade sig också att jag sett rätt, och i under färden fortsatta övningar fick jag hedersuppdraget att hålla Lasse i hand och lotsa honom förbi åtskilliga av de freskelser, som skulle komma att dyka upp i hans väg.

I Köpenhamn kom det också ombord andra turister. Det var svenska landslaget, som dagen innan haft en träningsmatch i Malmö och blivit ordentligt utvislat av den oförstående publiken. Allra mest utvislad hade vår egen Hinken Holmberg blivit och eftersom de elaka tidningarna spätt på ytterligare på morgonen med spydigheter var det inte att undra på om Hinken såg ut att längta hem, innan resan hade börjat. Men landslagskaptenen Erik Nilsson, som är en fin och bussig grabb, tröstade Hinken med att malmöpubliken inte var något att bry sig om och att det mest varit smågrabbar som skött om visslingarna. Hinken såg märkbart lättad ut vid det talet och nekade inte att gå ombord på den holländska DC 3:a, som i fortsättningen skulle bli vårt andra hem. Det var en kärra, som varit modern för ungefär 20 år sedan. Bekvämligheterna inskränkte sig strängt taget till att varje passagerare kunde få låna en filt och en gammal engelsk veckotidning. Bättre kärra fanns inte att få så här års. Inget flygbolag har några plan över och fotbollsförbundet hade det mycket besvärligt innan det holländska bolaget var berett att låta dem chartra detta plan. En av sportjournalisterna hann ganska snart bli besviken på proviantförrådet, som innehöll alldeles för litet flytande saker. En passagerare sade sig ha räknat med att det skulle vara ett »whiskyplan» som startade söderöver och så var det så torrt så det nästan dammade i spritförrådet.

Kaka söker maka

Om det alltså inte var så tiptop med utrustningen i den detaljen ombord, så hade maskinen vad som var betydligt viktigare. En

Djurgårdare på nära håll

Djurgårdens fotbollslag är ett av Sveriges mest beresta, och om dess äventyr i Amerika, på Island, borta i Fjärran Östern och i länderna runt östra Medelhavet har det skrivits och berättats åtskilliga centimeter. Hur reses det med svenska landslaget, i vilket så många olika element kommer tillsammans och skall trimmas ihop som en enda stor familj? Djurgården har börjat få in rätt många spelare i den blågula dresen, och på landslagets senaste »vikingatåg» till Italien och Turkiet hade vi två spelare, Cacka Andersson och Folke Holmberg, med bland de aktiva. Samtidigt förekom två Djurgårdsledare i truppen, nämligen ordföranden Sven Larson och sekreteraren Kalle Liliequist, vilka dock inte hade något officiellt uppdrag att övervaka de bägge spelarna och hindra otäcka värvarer att komma i deras närhet. Vi har bitt »Kalle Lilja» berättat något om hur livet levs på en sådan landslagsresa.

sjusärdeles skicklig samling piloter, radiomän och vad som nu behövs för att flyga i dimma och oväder. Medan vi ännu sysslar med flygning kan det vara skojigt notera hur fotbollsgrabbar beter sig när dom flyger. Det går inte att komma ifrån att dom trots all kaxighet har en smula respekt för flyget. Alltid har någon av dem varit med i oväder och vet att närmare snudd med dödsriket kanske inte finns än när man sitter inlåst i en flygmaskin. Det slår heller aldrig fel att de spelare som hör samman på något vis alltid skaffar sig fåtöljer bredvid varann i planet. Att Hinken Holmberg och Cacka Andersson följaktligen kamperade tillsammans, säger sig självt, Gaisparet Sanny Jakobsson och Stig Andersson somnade snart under samma filt och Olle Åhlund och Gösta Lindh sökte sig också till varann trots att de inte är från samma klubbar men Degerfors och Örebro ligger ju nära varann både geografiskt och just då också i sällskap i botten på allsvenskan.

Spännande landning

För att hoppa vidare gick flygresan på ungefär samma enformiga sätt som alla flygresor gör. Man sitter ju där timme efter timme och något allmänt promenerande än fram och tillbaka till det allra heligaste blir det ju inte.

Ju närmare Italien vi kom, desto stillare satt grabbarna i sina stolar och till sist kom det också order att vi skulle surra fast oss på grund av det annalkande ovädret. Det stormade och snöregnade, och vi var redan så försenade att vi kunde räkna ut att kvällståget från Milano till Florens inte skulle hinnas. Ingen vågade tro ens att det skulle gå att landa i detta busväder, och från pilotavdelningen meddelades också att vi troligen skulle tvingas vända om eller också möjligen gå ned i Rom eller Nizza. Ett försök skulle dock göras att pejla ned oss i Milano. Det blev en otroligt spännande landning i den täta dimman. Sikten var bara 80 meter och med en fabrikskorsten stående i vägen hade det ju varit godnatt både för oss och för skorstenen, men nu stod ingen skorsten i vägen. Vi kom ned lyckligt men omskakade. Några var vita som lärft och flygpåsarna hade också kommit till användning, men vad gjorde det när man väl stod på fast mark och där omgående fick se gamla svenska ansikten utstråla en välkomsthälsning. Det var Gunnar Nordahl, Gunnar Gren, Nisse Liedholm och Nacka Skoglund, som med sina egna bilar tagit sig ut i blötvädret till det 5 mil utanför Milano belägna flygfältet för att hälsa på landslagstruppen. Det dröjde både länge och väl, innan bussen var klar att starta in mot Milano med det omskakade landslaget ombord och på vägen in fick vi redan nu förningar om de översvämningkatastrofer, som bara någon vecka senare skulle hemsöka Italien. Ovädret stod nu bara i början av sitt elände men redan syntes en del vägar under vatten och vi fick söka oss på smala passager in i mörka natten mot Milano. När vi någon vecka senare åkte samma väg tillbaka var katastrofen på väg att fullbordas. Det var ruskigt.

Kontakt med stjärna

Nå, nu kom vi alltså till Milano med tåget till Florens redan försvunnet i fjärran. För min egen del gällde det att skicka i väg en rapport till Dagens Nyheter. Vi hade en halvtimme på oss att få fram ett samtal till Stockholm, innan nästa tåg skulle gå och det var bara att ta Gud i hågen och hoppas att det skulle gå att ordna samtalet. Minuterna gick medan Lasse och jag stod och räknade på klockan, och när ingenting hände tog jag chansen att ringa till Nisse Liedholm, som råkade vara lyckligt hemkommen och också omgående förklarade sig beredd komma ned till UP:s kontor. Han hade visserligen kört sönder sin bil i vattenmassorna på väg in från flygfältet men han lovade kasta sig i en taxi och fem minuter innan tåget skulle gå, stod han i trappan, där Lasse gick vakt för att visa

Hasse och Stig Tvilling

Djurgårdens ishockey och fotboll har under senare år prytt upp av dessa två gossar, Hans och Stig Andersson, Sveriges vid detta laget mest kända tvillingpar. Två tekniska finspelare, vilkas förmåga att »fisklira» i ishockey mycket bidragit till att Sverige både 1951 och 1952 kunde knipa Europamästerskapet i puckarsporten. Även i fotboll hör de till våra landslagsmän. De står ännu bara i början av sin karriär, och man har rätt att vänta sig åtskilligt mera av dessa i trakterna kring Tranebergs gamla idrottsplats uppfödda tvillingar. Vem som är vem av de två? Hasse är han med plåsterlappen till höger och Stig är han till vänster. Eller också är det tvärtom...

honom vägen. Just då kom telefonsamtalet från Stockholm och jag hann bara förklara att redaktör Nisse Liedholm skulle försöka göra sig förstörd på östgötska och ringa in en kort rapport om vad som hänt med landslaget. Varpå vi tackade Liedholm, stack ett papper i ena handen och telefonluren i andra handen på honom och bad honom lägga ut texten som det anstår en riktig redaktör. Och det lär han gjort bättre än vem som helst av vad jag senare hörde från Stockholm. Att jag lägger ut denna lilla detalj beror på att jag tycker det bäst bevisar hur dessa omstrålade fotbollsgubbar, som hyllas som smågudar i Italien, förblivit samma enkla grabbar som hemma i Sverige. Här kom Liedholm utan vidare rusande hemifrån i natten och åtog sig ett jobb, som en vaktmästare skulle betackat sig för om han fått aldrig så bra betalt. Men Liedholm kom bara för att han tycker att det är roligt att göra en landsman en tjänst. Sådana är de alla våra emigrerade fotbollsspelare i Italien. De har hela tiden behållit proportionerna och är samma enkla

och bussiga grabbar som innan proffskontrakten började fladdra om öronen på dom.

Mat för Lasse

För att gå vidare med resan hann Lasse och jag som sista passagerare ombord på tåget just i avgångsögonblicket. Lasse arg som ett bi. Han hade hoppats få ett ordentligt mål mat i väntan på tåget, nu hade han bara fått lapa kontorsluft som vikarierande tidningsredaktör. Spelare och ledare och alla andra hade utfordrats på stationsrestaurangen, vilket inte bidrog till att stilla Lasses humör. Medan han som bäst yrade något om Tattersall och förbannade redaktörer gjorde jag en rekognosering på tåget och träffade mycket riktigt på vad jag sökte — en restaurangvagn. Ingen trodde mig när jag kom tillbaka till kupén, men i Italien har man sena matvanor och därför har man även sent på natten möjlighet att äta middag på tåget. Det blev en härlig middag för Lasse och mig, och snart ramlade det in nya hungriga och törstiga svenskar. I sin glädje över att få mat bjöd

Lasse på ett glas vin för 55 öre. I fortsättningen skulle Djurgårdens ordförande bli ännu generösare.

Vid 2-tiden på natten var vi framme vid hotellet i Florens och överraskades av att hotellet hade fullt pådrag med personal för att snabbt ta hand om de sena gästerna och stoppa in dem i jätterum, där annars dollar-miljonärer sommartid brukar förekomma. För Lasse och mig som inte lyckats övertala valutakontoret att få släpa med oss våra miljonförmögenheter hemifrån var det lätt att hålla sig för skratt vid en titt på rumspriserna. Cirka 50 kronor för ett rum, visserligen med all slags lyx, men ändå. Det var inte uppiggande men kommer dag kommer råd. Vi satte vårt ekonomiska hopp till ett handlån hos höga fotbollsledningen, som ju inte behövde betala något för sina rum. Dom har som alltid sina förmånar, fria resor, fria rum, fritt käk. Man borde nog bli fotbollsledare.

Kemist sprängde bro

Innan det blev matchdags på söndagen gjorde vi våra exkursioner i Florens och hann upptäcka att det är en stad med en vidunderlig massa förnämlig konst och konstverk. Uppbyggnadsarbetet ute i staden pågick febrilt, inte minst vid floden, där tyskarna sprängt flera av broarna. Vi fick berättat att en tysk kemist som legat och studerat i tre år i Florens fått sig anförtrött den betydelsefullaste bron. Han hade under sina tre år skaffat sig goda tillfällen att ta reda på var sprängladdningarna lämpligen skulle stoppas in för att den bron skulle försvinna. Han hade inte studerat förgäves. Bron gick i småsmulor ned i floden, men nu var den halvvägs på väg upp igen. Italianerna kan bygga.

Ja, så var vi framme vid matchen. Det skulle ju bli en match som skulle visa att svenska landslaget bestod bara av spillror sedan italienarna köpt in hela vårt olympiska guldlag av årgång 1948, men som alla vet reste sig dessa spillror och hade så när slagit Italiens proffslag. Med 1—0 ledde vi sedan lagets nykomling Gösta Löfgren från Motala alldeles i matchens början smält i ledningsmålet. Därmed råkade de italienska nerverna i oro och i fortsättningen kunde svenska försvaret lugnt och taktiskt täta till alla luckor, som italienarna letade efter. Det behövdes domarhjälp för att Italien skulle få kvitteringsmålet. Jullen Gustafsson gjorde en mycket juste stängning av den italienske centern, en sådan där stängning som förekommer kanske 50 gånger per match här hemma, men den engelske domaren Ling, förresten han som tidigare visat sig vara lyckodomare för Sverige, tyckte att det var motiverat med straff. På den kvitterade Italien och räddade därmed skinnet. Men publiken hade ingen pardon för de sina utan visslade för fulla lungor när italienarna lämnade planen. Svenskarna fick där emot applåder.

Hinken »borta»

På slutet av matchen undrade man vad som hänt med Hinken Holmberg. Han hade mest hela andra halvlek visat sig komma för sent till varje boll, till varje passning och när det var 10 minuter kvar kom högeryttern Egon Jönsson ledande honom ut mot långsidan, där tränaren Raynor tog hand om djurgårdaren och upptäckte att han var borta. Han hade fått en armbåge i bakhuvudet och blivit så omtöcknad att han faktiskt inte visste att han deltagit i matchen. Så småningom klarnade han i skallen och fick spela med de sista minuterna, men ännu flera dagar efteråt, när jag pratade med honom, visste han inte vad han gjort i andra halvlek förrän han kom under behandling hos tränaren.

Det här oavgjorda resultatet var naturligtvis en framgång väl värd ett glas champagne och det dracks också bakom stängda dörrar på hotellet.

Något överflöd av livets goda bjöds dock inte på, ty ytterligare en match väntade, men är man i Italien, så är man i Italien, och det blev kanske litet för varmt för en och annan. Omsider samlades truppen emellertid ihop, och så småningom befanns antalet spelare stämma med den siffra, som noterats vid inräkningen i Florens. Flygfärden skulle nu gå vidare till Turkiet, och föga bevandrade i geografien, som fotbollsspelare nu en gång för alla är, räknade man tydligen med en snabb resa. Men Turkiet ligger inte vid nästgårdsväg, och först efter åtta timmar i luften rapporterades dags för nedstigning. Klockan hade hunnit bli 12 på natten och det var mörkt i omgivningen som i en kolkällare, när planet sakta studsade emot betongen på Istanbul flygfält.

Turkiska bilfenomen

Stor mottagningskommitté med blommor och fotografier och så ilfärd med buss in till Istanbul. Redan nu gavs det belägg för att turkarna är mästare vid bil- och bussrattar. När bussen stoppade utanför hotellet fick man se en syn som kom oss att undra var vi egentligen hamnat. På trottoaren utanför hotellet satt en äldre turk och ägnade en yngre turk all möjlig slags vänlighet och kärlek, medan en tredje turk stod bredvid och tydligen höll räkning på antalet kyssar, som den äldre skänkte den yngre. Ingen generades av att bussens passagerare stirrbligade på övningarna, som när de äntligen nått till slut betalades med kontanter. Den betalande herrn tycktes vilja ha en kyss extra och det fick han i form av en smällkaramell mitt över truten av kompisen.

Lyx på hotell

Var det här vardagsmat skulle man nog få uppleva mycket i Turkiet, tänkte vi och tågade in på vårt första klass hotell. Första klass var det ja, men ack, vad menar man med

Oss kapare emellan

Prydliga gossar skakar hand före 1951 års cupfinal; till vänster Erik Nilsson, Malmö FF:s stjärnback och kapten, till höger Djurgårdens egen Karl-Erik Andersson, »Cacka» kallad, kapten i blårandigt. Utom i fotboll hör djurgårdaren även i bandy och ishockey till våra stora namn. Mellan de bägge kaparna domaren Ernst Löf från Sandviken, som fick blåsa sin slutsignal i cupfinalen för ett Malmömål, vilket innebär att Djurgården föll med 1-2. Men det går flera tåg, och kanske möts Erik och Karl-Erik snart igen i sådant här sammanhang.

första klass i Turkiet? Det formligen luktade mögel och ladugård i vestibulen, där ett par turkar med flottiga, smutsiga byxor med långa fransar släpade sig sakta framåt och erbjöd sina tjänster. Vi undrade genast om det fanns något annat hotell av mera människovärdigt slag, men det här var ett av stans två första klasshotell så det var inget att göra. Jag överdriver inte om jag säger att detta hotell högst kunde motsvara ett fjärdeklasshotell i gamla stan. Jag har visserligen aldrig bött fjärde klass i gamla stan men jag kan ungefär tänka mig hur det skulle se ut. Vi var alla trötta och slut eftersom vi åkte från Italien kl. 5 på morgonen och uret nu hunnit bli 2 på natten. Lasse och jag sökte oss till vårt rum och när dörren slogs upp på gnisslande gångjärn kom det emot oss en atmosfär som från en gammal källare. Vi lyckades få en taklampa att brinna och fick upp fönstret och därmed något friskare fläktar. Vi tittade oss så omkring på bekvämligheterna. Inte rinnande vatten, inte heller stillastående vatten i form av handfat och handkanna, ingen vattenkaraff, inget kärl

med handtag, absolut ingenting utom två sängar och en nedsutten soffa över vilken man först bredde en tidning, innan man satte sig. Jag kommer aldrig att glömma Lasses första ord:

»Och här, Kalle, ska vi behöva stanna i fyra dar». Han sa det med en röst som om han blivit dömd till fyra års straffarbete i en saltgruva.

För djurvänner

Men inget var att göra. Rapporter strömmade in från bröder i rummen intill att de hade lika trivsamt och redan hunnit ta livet av några kackerlackor. En av grabbarna hade när han berättade om kackerlackorna tröstats med att »det skall du inte vara ledsen för, du som är sån djurvän». Han gav upp ett hysteriskt skri och ringde efter en panna whisky. Lasse och jag synade mycket noga vår sänghalm, innan vi måste kalla in turken ute i korridoren för att få honom att laga lampan över sängen. Han skred in så sakta att man undrade om han någonsin skulle nå fram till lampan och hade därmed kvalificerat sig för det smeknamn under vilket vi i fortsättning en kallade på honom, nämligen »Snigeln». Han pysslade en stund med sladdarna, ryckte och slet i dem och fick sedan sensationellt nog lampan att lysa. Det var en stor personlig triumf och han såg också med en mycket nedlåtande min på oss enkla män från ett påstått kulturland, där man tydligen inte kände till bruket av elektrisk belysning. Så småningom avslöjade väldiga trumpetstötter från Tattersalldirektören m. m. Sven Larson från Götgatan i Stockholm att det gick att sova även i sällskap med kackerlackor och sniglar, och snart sussade hela hotellet för att dagen därpå vakna och upptäcka att Istanbul hade mycket annat att bjuda på. En snabb jämförelse av nattens prövningar visade att en av spelarna haft mesta kackerlackorna i en byrålåda men att det i övrigt inte hänt något av vikt.

Renhållningsstudier

Vi steg ut på stan för att upptäcka Istanbul. Först upptäckte vi kattor och droskbilar överallt. Hur många kattorna var fick jag aldrig något tips om, men de lär vara heliga och dessutom användbara som renhållningsverk, så deras stora antal var väl inte så mycket att säga om. Renhållningen var tydligen något som stan i sista hand offrade några pengar på. Jag studerade en gubbe som gick och sopade. Hans kvast hade inte många kvistar kvar och sopskyffeln bestod av en gammal plåtburk ur vilken botten var bortskuren, varpå burken satts fast på en käpp. Jag tittade på även nästa sogubbe. Hans utrustning var exakt likadan. Plåtburkarna kommer till nytta i Istanbul. Kanske håller sig gubbarna själv med denna utrustning, men inte skulle det gå i Sverige att få någon

jobbare att använda så enkla prylar. Kattorna är säkerligen bättre renhållningshjon än dessa gubbar.

Ont om passagerare

Utom kattor fanns det som sagt bilar, och vilka bilar! Rena motsatsen till allt annat elände. Rena lyxåken! Amerikanska vagnar av senaste årgångarna. Hur kunde detta hänga ihop undrade man. Det sades också att det fanns 12.000 droskor av detta slag i denna stad som har ungefär 1 miljon invånare. Senare tog jag reda på att det bara fanns 3.000 droskor men det var ju mycket även det med tanke på att Stockholm har ungefär 800 droskor. Har man ont om taxis i Stockholm så har man i Istanbul extra ont om passagerare. Var man ute en kväll blev man nästan jagad av taxiförarna som skrek ut sina tjänster och ville att man skulle åka med. Ofta satt det då två man i framsätet, och vi inbillade oss strax att den ene var chaufför och att den andre hade hand om uppgiften att råna passageraren. Så vi aktade oss i början att åka taxi. Senare kom man underfund med turkarnas fredliga sinnelag och åkte taxi utan att bli utsatt för något mer än det man ofta blir utsatt för utomlands, nämligen att bli uppkörd, men vi lärde oss snart att erbjuda chaffisarna hälften av vad deras taxametrar pekade på och det hände aldrig att rattvridarna inte tackade artigt i alla fall. Nästa gång skall vi betala ännu mindre. Rätt ovanligt för oss var också att se bilarna köra omkring i mörk-

ret utan lyset tänd annat än inne i vagnen. Det var kanske för att man skulle se att det fanns plats för ytterligare någon passagerare där bland dem som packats in förut. Chaffisarna skrek ut vart de skulle åka och för den som hade väg åt ungefär samma håll var det bara att hoppa in och för en billig peng få följa med. Inget dumt system. Men vi drog oss för att åka med de inhemska passagerarna. Man kunde få tillräckligt med ohyra på sig inom hotellväggarna för att behöva öka ut samlingarna.

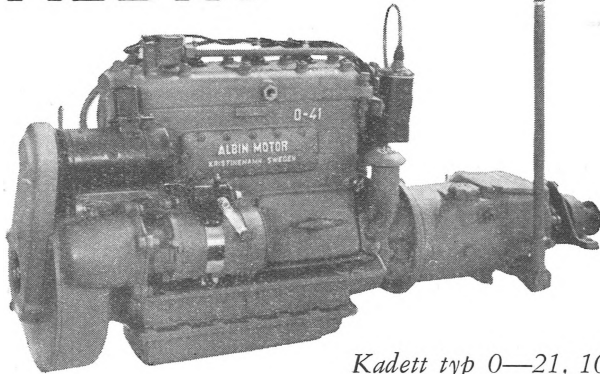
200 för flygel

Orsaken till de flotta vagnarna fick jag höra senare. Staten lånar pengar till chaufförerna att köpa dessa dyra vagnar för att de i gengäld alltid skall hållas i toppskick och omedelbart kunna ställas till försvarets förfogande. Turkarna sades ha full larmberedskap på alla fronter och att de i sina vidunderligt skickliga chaufförer och förnämliga bilpark också har en tillgång kunde verkligen skrivas under på. En enda gång var vi med om en krock och då ansåg chaffisen att vi borde betala reparationskostnaderna eftersom vi anvisat den väg han borde köra. Det var förbjuden väg men han körde på vår order, och därför skulle vi betala. Halva främre flygeln försvann och ett par hundra kronor ansåg han lämpligt. Han fick 20 kronor och såg ut som om han vunnit på lotteri. Förmodligen betalar turkiska staten även reparationerna.

Reserver på löpande band

Medan detta hände byggde landslaget upp sig för landskampen nr två på den här resan. Det var som vanligt lite lekfull träning på en idrottsplats och en bussresa till ett monument över Atatürk, det moderna Turkiets skapare. Men mest var det vila på hotellet och ädelt kortspel. Sönt brukar när det gäller ishockey kallas hotellöden men här hette det inre samling. Hur som helst ledde det till lika negativt resultat: vi fick på roten av turkarna, och allmänna meningen var att det var en av de svagaste landskamper Sverige spelat och det kanske onödiga nederlag vi fått på halsen. Men svenskarna drogs med i den turkiska ballongtaktiken med sparka och spring. Med en av de spelare, som kunnat lägga spelet till rätta, sittande på reservbänken straffad för sen ankomst vid avresan från Florens, var det inte utan att man satt och var litet förbannad. Inte blev man mindre lömsk när man såg hur turkarna bytte ut spelare titt och tätt och tydligen lät ändamålen helga medlen. Hur många turkar som var utbytta efteråt hade ingen riktigt reda på eftersom reserverna som kom in hade samma nummer på tröjan som de som blivit skadade. Hur som helst vann Turkiet med 1—0 på ett gratismål och hur onödigt det var vittnade ju något senare våra egna grabbar från Djurgården om genom att avtvätta litet av smäleken att vårt kära landslag inte gjorde ett bättre slut på vikingatåget. Men för all del, ursäkten att det är svårt att under en lång och tröt-

ALBIN

Kadett typ 0—21, 10 hk

TACK VARE

nytt backslag med perfekt frigång
ny kylvattenpump med självjusterande
gummitätning
ny magnet med impulskoppling och
enkel inställning

är ALBIN-motorerna nu bättre än någonsin

Begär offert från

ALBIN MOTOR KRISTINEHAMN
Tel. 150 00

Fackmannen —

Hantverkaren

är bästa garantin vid köp, beställningar, reparationer,
gravering och allt övrigt inom yrket.

VÄND ER TILL

JUVELERARE
Gunnar Fahlström
SVEAVÄGEN 33
STOCKHOLM
Tel. 20 93 39

DE SOM STYR OCH STÄLLER

Nedanstående sju porträtt avslöjar utseendet hos vår »regering». De sju männen sammanträder ungefär 60 gånger pr år för att timme efter timme gå igenom alla de problem som det hör till en överstyrelses uppgift att lösa. Stora och små problem trängs med varann, och naturligtvis hör det till pjäsen, att herrarna inte alltid har samma åsikter. Absolut eniga var de dock i en fråga, och det var när det gällde att ställa sina porträtt till förfogande på denna sida. Enigheten innebar, att ingen ville gå till fotografen... När det därför för bildredaktören gällde att i alla fall ge läsekretsen svart på vitt hur det folk ser ut som sitter i Överstyrelsen måste det gås en omväg. Genom att anlita gamla familjalbum, gruppporträtt och tidningsklipp lyckades bildredaktören få fram dessa sju porträtt.

ORDFÖRANDE:
Sven Larson

SKATTMÄSTARE:
Gunnar Rinman

VICE ORDFÖRANDE:
Karl-Erik Nordlund

SEKRETERARE:
Karl Liliequist

tande resa ladda upp sig till två matcher i följd håller till en del. Slaget mot Italien var viktigare att klara. Där ville vi ha litet revansch för att de norpat alla våra stjärnspelare.

Basarer och bankett

Efter bakslaget mot Turkiet fick grabbarna en dag på sig att slå sig lösa och det skedde bl. a. genom besök i moskéerna, den äldsta byggd 500 år f. Kr. En sagolik byggnad, vars historia inte är berättad på en eftermiddag. För grabbarna kanske lika intressant var ett besök i basarerna, i några delvis underjordiska gångar, där man för en billig penning kunde komma över åtskilliga dyrgripar. Med bättre valutatilddelning hemifrån skulle både Lasse och jag kunnat gjort uppköp med möjlighet att förvandla i förmögenheter härhemma. Men det är väl därför valutabestämmelserna är till.

De turkiska äventyren slutade med en stor bankett där talarna inte hade stor chans att göra sig gällande eftersom det var allmän lokal och en massa uppträdanden samtidigt. Under tiden strök kattorna omkring på golvet och jamade för att bli ihågkomna med något matnyttigt. Man släppte inte gärna ifrån sig någon mat till djuren, ty dels var all mat utsoekt god i Turkiet och dels var allt så dyrt att man måste passa på tillfället att äta upp sig när man fick detta tillfälle att äta gratis. Ty generösa var turkarna på den punkten. De bjöd allt vad svenskar hette, även turister och annat löst folk.

Sammanträde i Rom

Till slut kom den vid detta tidsskede efterlängta starten för hemresa på fredagsmorgonen kl. 3. Med ungefär alla i truppen slumrande och snarkande seglade planet ige-

»STYRELSELEDAMOT UTAN FUNKTION» är den officiella termen för dessa tre, men ingen skall tro att det innebär arbetslöshet för deras räkning. Tvärtom får de göra rätt för sig och funktionera på alla sätt och vis. Härövan Ake Dunér (t. v.) och Sven Hellborg, därunder Ingvar Norén.

nom den klara natten med kurs på Rom, där vi skulle ned för att lasta av Cacka och Hinken. För deras del stod fortsättning på fotbollsspelandet på programmet. Djurgårdens lag var nämligen just då på väg till Israel och väntade i Rom på att återfå sina bägge landslagsmän. I snygga blå kostymer och med polkagrisslipsarna muntert fladdrande för vinden stod gänget klart att hälsa landslagsfamiljen välkommen till Rom. Fotbollsstyrelsens Sigge Bergh och Gunnar Lundqvist hade

huvudkassören Gunnar Rinman i sitt sällskap och med Lasse och mej från Överstyrelsen måste det ju ordnas till ett sammanträde. Första gången Djurgården haft sammanträde i Rom. Protokollet från sammanträdet är varken utskrivet eller justerat, varför något om beslutet ej kan meddelas.

Så skildes våra vägar. Cacka och Hinken såg ut att vilja ta raka vägen till Stockholm, men lyftes ombord på planet till Israel och Turkiet, där deras erfarenheter ansågs komma truppens icke »turkar» väl till pass. Vi andra bordade vår maskin och begärde skjuts till Bromma dit vi kom vid 10-tiden på kvällen.

Borta bra, men...

Efter över 20 timmar i luften var det skönt att trampa Brommas cementplattor och att försöka göra klart för tullen att alla flaskor och andra paket vi hade med oss bara var gåvor och därför inte skulle tullas för. Och när man så var hemma kunde man som så många gånger förut konstatera att borta bra men hemma bäst. Var man aldrig i tillfälle att komma bort, skulle man dock inte kunna göra den jämförelsen. Men en annan sak: vi här hemma talar alltid litet föraktligt om Italien och Turkiet. Vi skäller dom för makaronigubbar och positivhalare, för turksablur och annat vackert. Men träffar man dessa människor hemma hos dem får man en annan syn på dem. Det finns knappast så vänliga och sympatiska människor någonstans i världen. Hur fattigt dom än har det, nog visar de främlingen allt de har och de ger honom av all sin vänlighet och hjälpsamhet. Därför glömmes man lätt strapatser med kackerlackor och våldsamt dyra hotellrum, man längtar till nästa resa.

NM 1951

Nordiska Mästerskapet

SM 1951

*5 mil – 15 mil – 5 mil juniorer – Stafett
Mästerskapströjan – Mästerskapskedjan*

Crescent

VÄRLDSMÄSTARCYKELN

Läst och klippt i gamla blad

13 mars 1916:

DJURGÅRDARNAS 25-ÅRSJUBILEUM

Djurgårdens idrottsförening firade i går sitt 25-årsjubileum med en middag på Gillet, till vilken samlats många av den svenska idrottens mera kända och mest representativa namn. General Balck var där med sina klara ynglingaögon, sin spänstiga hållning och sina vita mustascher, byrådirektör Lindencrona flankerade bankkamrer Hellbergs vänstra sida, och mitt emot satt överste Hermelin, ordförande i Skidförbundet. Av Djurgårdens föreningens stiftare voro fyra närvarande, nämligen kassör Janson, hr Vidgren och bröderna Blomgren, vilka för övrigt senare på aftonen gemensamt hurrade för sina duktiga efterföljare. Vidare märktes greve Clarence von Rosen, Svenska idrottsförbundets ordförande, kapten G. G:son Uggla, löjtnant Killander som representant för Fotbollförbundet samt direktör Sommelius från Hälsingborg, vilken under kvällens lopp framförde en livligt senterad hälsning från fotbollsklubben i denna stad.

När gästerna intagit sina platser, servetterna sina och soppan motiverat ifyllandet av glasen, hälsade den jubilerande föreningens ordförande, bankkamrer Carl Hellberg, gästerna välkomna, och så var festen börjad.

General Balck, svarade denne i varma och erkännssamma ord. Han var övertygad att föreningen, trogen sina vackra traditioner, skulle skapa sig en stor framtid, till heder för idrotten och för fosterlandet. »Jag är stolt», sade generalen, »över att vara hedersledamot i eder förening.»

Efter middagen, präglad av hjärtlig och otvungen stämning, förhöjd genom den överraskande ankomsten av den norska löjtnanten Gran, vilken framförde Norges välgångsönskingar, samlades man till kaffet och vad därtill hör. Det är inte ur vägen att påpeka att de idrottsliga resonemangen spelade större roll som avec än punschens.

13 mars 1928:

B. NORDENSKJÖLD ORDFÖRANDE I DIF

Under ordförandeskap av fabrikör N. A. Hedjerson ägde på måndagskvällen Djurgårdens 37:e årsmöte rum i Tattersalls festvåning under livlig anslutning från medlemmarnas sida.

Årsmötet blev ett av de stormigaste på länge, men så fanns en del brännbara ämnen på programmet. I första hand gällde det då ordförandeval. Den föregående ordföranden, hr Hedjerson, hade nämligen på grund av bristande tid undanbett sig omval, och som förnämsta kandidat lanserades löjtnant B. Nordenskjöld, på sin tid en av föreningens stora stöttepelare i fotbollslaget. Efter en del meningsutbyte gick valet igenom, då fullt enhälligt.

Löjtnant Nordenskjöld hade, kanske närmast med tanke på fotbollslagets skötsel, bett att få in dess gamle ledare, hr Jönsson, i styrelsen, och kring detta namn uppstod en massa stridigheter, och den ena styrelseledamoten efter den andra hotade med att avgå, om Jönsson blev vald. Han föll också igenom, varigenom lugnet blev återställt.

Vi har bläddrat i gamla tidningar och hittat mängder av notiser om Djurgårdens öden och äventyr. I samband med en del årsmöten och andra händelser har saxen gjort följande klipp ur tidningsspalterna:

I ett kraftigt och kärnfullt anförande hälsade Hedjerson den nya ordföranden, och löjtnant Nordenskjöld svarade inte mindre kraftigt, varpå det efter tre timmars intressant underhållning var klart för supén.

De vise männen

Vårt 4-mannalag, som fullbordade 1951 års Djurgårdstriumfer på olika idrottsliga områden genom att på det vittra området visa sig överlägsna alla allsvenska klubbar. Det gällde radiotävlingen i frågesport, där Djurgården efter fyra tävlingsdagar och under kontroll av hela svenska folket bakom radiolurarna visade sig kunna mest i fråga om allting — i fråga om geografi, presidenter, delfiner, kungar, tavlor, skaldar, upptäcktsresande och andra persedlar.

Ledaren för vårt gäng var Hans Garpe, som här sitter och låter sig presenteras för en radioapparat ur vilken så mycken visbet senare skulle strömma ut. De övriga tre mästarna i laget är från vänster: Kalle Liliequist, Kalle Lundberg och Åke Dunér, vilken senare när han fick diplom med anledning av segern glatt konstaterade att »nu har man papper på att man är klok». Lagledaren för vårt gäng, handbollsordföranden Nisse Grabn, är inte med på bilden. Han hade just dragit sig tillbaka för att lägga sista banden vid ritningarna. Hans Bjerkeling, som var med i laget i de första omgångarna, var också upptagen vid fotograferingen. Han höll på att gnola på »Fjärilm vingad syns på Hag» för att lätta på nervositeten i radiolokalerna.

22 juni: 1929:

Vid Djurgårdens ajournerande årsmöte, som hölls på torsdagskvällen i föreningens nya klubblokal, förelåg en utträdesansökan ur överstyrelsen från ingen mindre än föreningens mångårige sekreterare, Axel Lindgren. Vidare utträdde ur styrelsen hrr E. Ahlström och Lorenz Jönsson, i vilkas ställe invaldes hrr J. Lindström och S. Lindqvist.

Djurgårdssekreterarens avgång kom som en blixtrån en klar himmel för föreningsmedlemmarna. Visserligen har man haft på känn att något varit i görningen och att samförståndet inom Djurgården ej varit det bästa på senaste tiden efter de senaste provningar föreringen i form av fotbollslagets relegering varit utsatt för.

2 juli 1929:

PALATSREVOLUTION

Nu är det meningen att det skall bli ordning och reda på Djurgårdens på sistone så försumpade fotboll. På måndagskvällen vräktes den i våras valda fotbollsstyrelsen utan undantag över bord, och i stället utsågs ett nytt styre på tre man, nämligen B. Nordenskjöld, K. Sandlund och S. Lindqvist, vilka härnäst får bära det tunga ansvaret.

Djurgårdens överstyrelse hade sammankallat ett möte på måndagen med fotbollssektionen, med vilken orsakerna till den svaga säsongen skulle diskuteras och utredas. Felet var tydligen funnet utan ett ögonblicks resonemang, ty nästan direkt föreslog mötesordföranden att en ny styrelse skulle utses. Som luft behandlades den gamla styrelsen, som dymedelst indirekt fick veta att den hade skulden till A-lagets débacle.

11 februari 1932:

KOCK TILL DJURGÅRDENS STYRELSE I FOTBOLL

Djurgårdens fotboll gjorde på onsdagen ett värdefullt förvärv i och med att Rudolf Kock, ännu för några år sedan vänsterytter i AIK och landslaget, knöts till föreningens fotbollsstyrelse. Något aktivt fotbollsspel i Djurgårdströjan blir det givetvis inte, och enda anledningen till att Kock sluter sig till Djurgården är hans intresse för Stockholmsfotbollen. Någon brytning med AIK föreligger inte alls. Med Kocks hjälp hoppas Djurgården ha fått den kraft som behövs för att rycka upp fotbollen.

Det är närmast efter påtryckningar av lagledaren, hr Sam Lindqvist, som Kock åtagit sig uppdraget. Hr Lindqvist kommer att stå kvar som A-lagsledare, och för reservlaget har man fått Harry Hagberg från Lidingsö som ledare. Han är även sekreterare i sektionen.

8 mars 1934:

ISHOCKEYN FÖR DYR

Den gångna vintersäsongen ger inte anledning till några gladare reflexioner, med både bandy- och ishockeylagen sämre placerade än man tänkt sig vid säsongstarten. För ishockeylaget har det varit särskilt knaggligt den här säsongen och som laget till nästa år ramlar ned i klass I, är det nog inte alldeles otänkbart att Djurgården slutar med ishockeysporten. Den har huvudsakligen åsamkat förening-

Guldregnet vid 60-årsjubiléet

Vid alla finare jubiléer förekommer även ett visst ordensregn. När Djurgården fyllde 60 år,regnade det inte precis ordnar men i stället lika förnämliga kraschaner. Två guldmedaljer utdelades och de hamnade hos

föreningens ordförande *Sven Larson* för »föredömligt ordförandeskap»

och hos *Sven Samuel Carlsson* för »föredömligt plikttroget idrottsarbete».

Djurgårdens förtjänstplakett i guld tilldelades gamle revisorn *Karl Sundholm*.

Ett flertal silver- och bronsmedaljer utdelades också. Bland silverfolket märktes: *Sigge Bergh*, *Åke Dunér*, *Seth Edvardsson*, *Hans Garpe*, *Arne Grunander*, *Harald Hedjerson*, *Sven Hellborg*, *Pär Hennix*, *Lennart Izikowitz*, *Åke Johansson*, *John Jonsson*, *Arne Kemmlert*, *Fritz Larsson*, *John Lindberg*, *Henry Lundgren*, *Hilding Lövdahl*, *Arne Malmgren*, *Ingvar Norén*, *Gunnar Rinman*, *Svante Rosén*, *Birger Sandberg*, *Gullan Sundberg*, *Torsten Svennberg*, *Melcher Säwensten*, *Lars Tjernberg*, *Elvir Westman*.

en utgifter. Det är ju så dyr hyra i Ispalatset att det fordras kolossalt mycket folk för att det skall bli något överskott på matcherna. Som utrustningen av lagen kostar åtskilligt, är det väl inte många lag som få rörelsen att gå ihop. För Djurgårdens del förefaller det vara förnuftigare att lägga ned ishockeyn och i stället koncentrera sig på att skapa ett ordentligt bandytag.

En sport som vi däremot kanske ta upp till nästa säsong är handbollen. Vi ha flera framstående handbollare inom föreningen, en del sysselsatta i andra klubbar, och det skulle säkert gå att skapa ett mycket starkt lag. Och så är ju sporten ganska billig att driva.

Annars ingenting för dagen från den oroliga Djurgårdsfronten, enligt X:et Lindgren.

11 oktober 1936:

GLÄNSANDE KONTRAKT

Djurgården har tecknat ett sensationellt fördelaktigt kontrakt med Stadion, där klubben nu skall efterträda AIK som permanent fotbollshyresgäst. Kontraktet gäller sex år, t. o. m. 1943. Djurgården får spela alla sina hemmamatcher i Stadion och har Stadions försäkring att detta skall gälla oberoende av att klubben eventuellt degraderas till lägre serier. DIF får rätt att fritt träna på Stadion och att gratis disponera omklädningsrum (föreningen har dessutom AIK:s gamla klubblokal på hand, men har ännu ej bestämt sig att hyra). Djurgårdens planhyra blir 15 procent.

Djurgården och dess förhandlingsskickliga styrelse är verkligen att gratulera.

Jubileumsparad: två av våra yngsta skidskutare, *Jan Åke Fjällby* och *Dan Lindbe*, i noggrann marsch vid Djurgårdens jubileumsafton i Eriksdalshallen.

29 april 1939:

NY SEKRETERARE OCH KASSAMAN

Inom Djurgårdens överstyrelse har en regimförändring företagits i och med att den föregående kombinerade sekreteraren och kassören *Axel Lindgren* (X:et) avgått från bägge sina poster. Han har varit sekreterare i snart 10 år. På grund av det alltmer ökade arbetet inom föreningen har hans tid inte räckt till, och nu har *Nisse Carlsson* förordnats som kassör, medan *Kalle Lundberg* (inomhushopparen) blivit sekreterare.

23 oktober 1941:

»DJURGÅRDSKEDJAN»,

en sammanslutning av gamla aktiva djurgårdsspelare, bildades på tisdagen.

Under diskussionen framförde en del av de äldre sina synpunkter på Djurgårdsproblemet. »Ragge» Wicksell bannlyste det engelska försvarsspelet. Han hade svårt att förstå den nymodigheten att ett försvar skall avancera bakåt i stället för att söka bryta ett motståndarfall i dess linda.

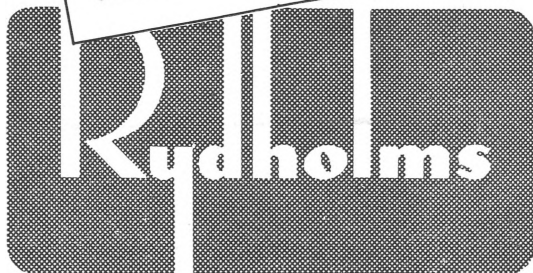
16 november 1941:

DJURGÅRDENS STORA DAG

Lördagen den 15 november blev en stor dag i Djurgårdens IF:s historia. Från tidigt på morgonen till sent på kvällen var den stora allroundföreningen i farten på olika sätt i samband med sitt 50-årsjubileum.

Kvällens jubileumsfest i stadshuset inledes med ett mäktigt 3-timmarsprogram i Blå hallen och fortsatte med bankett i Gyllene

Ett namn med god klang
bland gentleman

ST. NYGATAN 35 — KUNGSGATAN 2 (STUREPLAN)

Bra

tips för sportfolk

Laga sportkläder, tält, segel- och kanotduk vattenfast och starkt på absolut snabbaste sätt med det populära

CASCO textil-lim

salen samt kabaret och dans i Blå hallen. Som hedersgäst deltog riksidrottsförbundets ordförande, prins Gustaf Adolf. Högtidstalet hölls av stadsfullmäktiges ordförande Fredrik Ström. Föreningen har alltid varit en glädje för staden, sade han. Genom idrotten ha vi nått en folkhälsa som det tidigare inte varit möjligt att nå. Idrotten fyller en stor medborgaruppgift, och så långt stadens krafter räcka skall idrotten i Stockholm alltfört bli omhuldad. Jag har aldrig träffat en ungdom som så fyllt måttet av en god, tapper, trofast och kulturellt hyfsad ungdom som den i scoutkåren. Vore all ungdom så beskaffad, då skulle vi med trygghet kunna motse framtiden. Samma anda som hos scouterna finns också hos idrottsmännen, men jag skulle önska att idrottens utövare överlag nått samma höga kultur som man möter hos scouterna. Till sist kommer allt att bero på det hjärta vi äga, den viljekraft vi kunna prestera, den kultur vi höjt oss till.

Jag har tyckt mig finna att Djurgårdens idrottsförening har något av det gamla äkta svenska, något av det som skänkt vårt folk så många segrar i gången tid.

Fredrik Ström utlovade stadens stöd:

— Vilka tyranner som än kommer att sitta i Stadshuset, så tors jag lova att staden kommer att stå som en mur kring ungdomen och hjälpa fram den efter mesta möjliga förståelse.

Prinsen: — God kamratanda.

Hyllningarna från förbunden inleddes av prins Gustaf Adolf. Som ett särdrag för Djurgården betecknade han den sammanhållning som gjort att än den ena än den andra sektionen inom föreningen hjälpt till att bära de andras bördor. Det vore roligt om alla idrottsföreningar hade samma goda kamratanda.

23 september 1942:

ORDFÖRANDESTRID

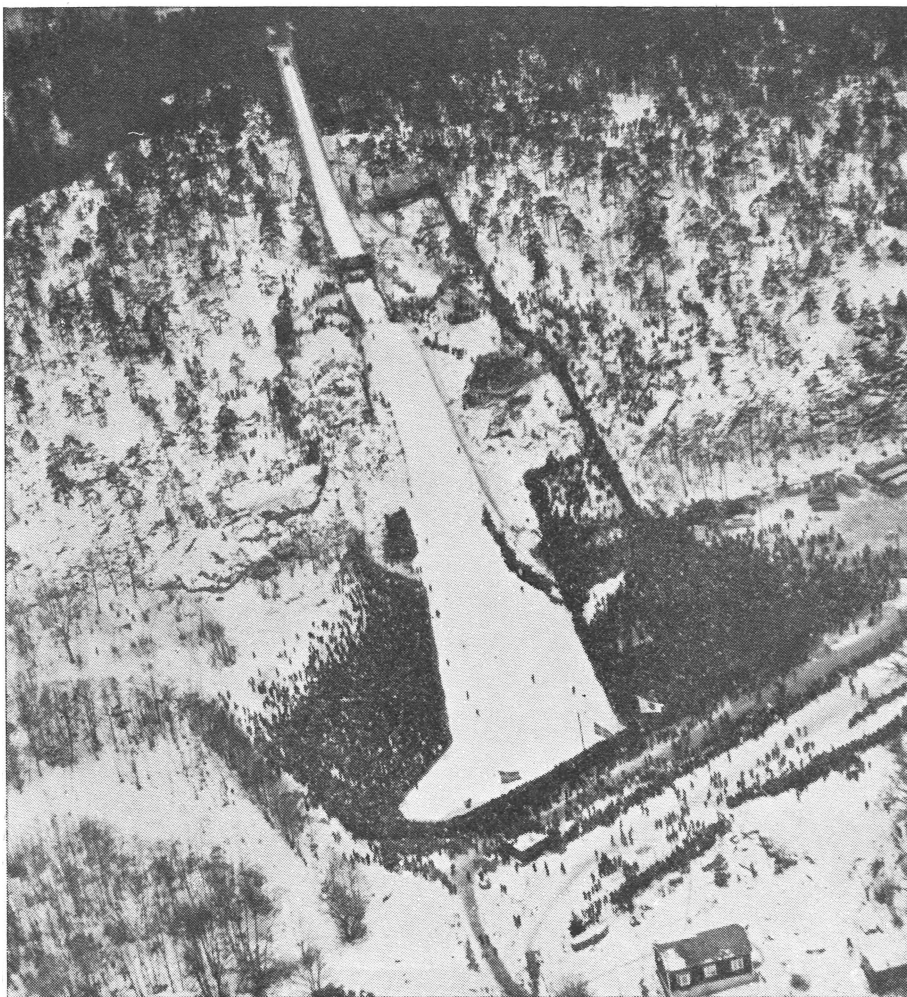
Djurgården håller årsmöte på torsdag kl. 20 på Tattersall, och i samband därmed kommer föreningen att få ny ordförande i och med att major Bertil Nordenskjöld, som varit ordförande sedan i mars 1928, beslutat dra sig tillbaka. Hans militära arbete hindrar honom att behålla den krävande ordförandeposten i den stora allroundföreningen. Som hans efterträdare nämnas två man, dels kapten Torsten Wiklund — major från och med 1 oktober —, vilken för närvarande är ordförande, dels direktör Sven Larson, DIF-medlem sedan en del år tillbaka och ordförande i Restaurangernas IK. De båda kandidaterna ha sina olika förespråkare, och det drar alltså ihop sig till ordförandestrider.

25 september 1942:

35-ÅRING BLEV ORDFÖRANDE

Vid Djurgårdens årsmöte på torsdagskvällen valdes restaurangägaren direktör Sven Larson på Tattersall till ordförande efter major Bertil Nordenskjöld, som av sagt sig. Den nye ordföranden hade framställt som sitt önskemål — ifall han kom i fråga på ordförandeposten — att få Nordenskjöld vid sin sida som adjungerad ledamot i styrelsen, och detta gick årsmötet med på. Den som ordförandekandidat även lanserade vice ordföranden Torsten Wiklund hade av sagt sig till förmån för Sven Larson.

NÄR STORBACKEN VAR KLAR

Ett monument över vad Djurgården kan och vågar restes i samband med skidbacken i Hammarby, som efter många och långa prövningar stod klar att invigas i samband med SM-tävlingarna 1951. Naturligtvis var det ett vågat projekt detta att försöka ge Stockholm den stora skidbacke, som utvecklingen ställde krav på men som ingen utanför föreningen, varken kommunala, statliga eller privata krafter, ville satsa pengar på. Men vi själva satsade mycket. Så blev det också äntligen en backe av det slag, som Stockholms skididrott behöver för att hänga med i konkurrensen. Så här såg anläggningen ut i fågelperspektiv, när SM-tävlingarna blåstes in den 28 januari 1951 med omkring 30.000 män, kvinnor och barn kryllande och krypande i och runt backen. På kungliga läktaren stod prinsessan Sibylla med döttrar och skänkte glans åt det största backevenemang, som någonsin ägt rum i Stockholm. Och på olika funktionärsplatser stod gamla djurgårdare och torkade bort en och annan glädjetår ur ögonvrån. Glädjetårar för att de fick vara med om den dagen, då förlusten av vårt hem i form av Tranebergs idrottsplats något hade kompenseras genom att vi vintertid fått ett annat hem.

Major Nordenskjöld hyllades av mötesordföranden Eric Ahlström, som tackade honom för de 14 år han stått vid rodret på Djurgårdsskutan.

Vem är Sven Larson?

Så frågade sig åtskilliga DIF-medlemmar och den nye ordföranden svarade

— Jag skulle tro att jag varit medlem i Djurgården i 5 år, och dessförinnan hörde jag hemma på Gotland. Några större idrotts-

prestationer har jag inte gjort, om inte dit får räknas att jag för 10—12 år sedan löpte 1.500 meter på 4.02 minuter. För närvarande är jag ordförande i Restaurangernas IK. Jag förstår att det blir en krävande uppgift att vara ordförande i en så stor förening som Djurgården, och innan jag satt mig in i arbetet vill jag inte ge annat löfte än att jag åtminstone skall försöka att uträtta något, sade 50-åriga Djurgårdens 35-åriga ordförande.

Vid

Stockholms-besöket

BOR och ÄTER man bäst på

Hotell Excelsior

Birger Jarls gatan 35

Telefon 22 07 20

Vid köp av PIANO vänd Eder till

OTTO ANDERSSON

GEORG NORDSTRÖM

Examinerad pianostämmare från
Kungl. Musikaliska Akademien

Stämningar och Reparationer

Malmskillnadsgatan 11, 1 tr. Tel. 21 29 02

Optiker Sjögren

Biblioteksgatan 30

Telefoner:

10 83 74, 10 83 04

FABRIKATION OCH REPARATIONER

Rederiaktiebolaget REX

Stockholm

Regelbunden godstrafik

NORRLANDSHAMNAR—HULL, GRIMSBY, WEST HARTLEPOOL och TYNE

”Utan offer inga framgångar...”

Djurgårdens Supporterklubb är ingen officiellt eller direkt till Djurgårdens Idrottsförening ansluten sammanslutning. Den är däremot med desto större känsla knuten till vår förening, och vad vår i dagligt tal kallade »soppklubb» gjort och betytt för föreningsarbetet kan inte värdesättas nog högt. Supporterklubbens första framträdande var inte av det slaget, att man utan vidare blev entusiastisk för idén med en »understödjande» klubb vid sidan om. Klubben ådrog sig ju också ett visst löje i starten, då det vid ett tillfälle hyrdes plats för medlemmarna uppe på Stadionarkaden. Därifrån skulle medlemmarna vid varje tillfälle som vårt fotbollslag klappade in ett mål i motståndarburen kasta ut serpentiner över ståplats, och naturligtvis hoppades man att målen skulle komma så tätt, att man kunde dränka publiken i glada, slingrande färgband. Men den dagen låste det sig för Djurgården och i stället gjorde motståndarna alla mål. För att åtminstone bli av med en del av förrådet av serpentiner, hälsades därför fiendens fullträffar med denna »hyllning»...

Så småningom kom det ny ledning för Supporterklubben, som tog till sin uppgift att

Supporterklubbens ledning drar ibland på sig söndagskläderna, men hellre jobbar de i vardagsdress. Här har vi den inre kretsen i högtidssammanhang. Den ensamma kvinnan är vice sekreteraren Mary Casemark, och från vänster känner man i övrigt igen skattmästaren Gösta Nilsson, ordföranden Hans Bjerkeling, klubbmästaren Erik Hedén, sekreteraren Folke Engström, vice ordf. Gösta Gimme.

framför allt bli ett stöd bakom fronten. »Utan offer, inga framgångar» blev en av de paroller, som medlemsskaran gick fram under, och i många olika sammanhang har Supporterklubben sedan gjort uppmärksammade insatser för vår förening. Medlemmarna, män såväl som kvinnor, har tagit på sig alla slags jobb. Ingen har varit för fin att gå som grovjobbare i skidbacken och städa upp efter tävlingarna, och så snart det behövts hjälp som funktionärer har Supporterklubbens medlemmar alltid varit beredda.

Något av det stora uppoffrande intresse som förr i tiden kännetecknade varie djurgårdare hittar man nu endast hos Supporterklubbens folk. De jobbar och sliter utan tanke på materiella förmåner, de uppoffrar sig av kärlek till gamla Djurgårn. Därför är vår Supporterklubb värd en stor honnör. Bästa tacket från Djurgårdens Idrottsförenings sida får våra supportere, när vi segrar och kämpar. Då gläds Hasse Bjerkeling, Folke Engström och alla andra i supporterskaran. »Djurgårdens segrar vår belöning» kan man tänka sig som valspråk i denna krets.

Heders alla Djurgårdssupporters!

K. L.

Trycksaker

av enkel karaktär eller omfattande slag

— ALLTID VÅRDAT UTFÖRANDE —

Tryckeri AB Aurora

YSTAD • Tel. namnanrop

BEGÅR OFFERT

Trio i skidor

Vi jobbar med skidor: Hasse Hedjersson och Lill-Einar Olsson, svenska mästare och backhoppare av olika format, ser varann i ögonen, och bärbredivid tittar Birre Nylunds glada nuna fram. En trio som betytt mycket för Djurgårdens skidådrott.

GRYNET OCH PANTRARNA

Djurgårdens största succésarrangemang i ishockey skedde i samarbete med Dagens Nyheter och Södertälje SK när vi tog hit Nottingham Panthers för ett par år sedan. »Pantrarna» var ett färgstarkt gäng och drog så mycket folk, att Arne Grunanders ishockeysektion kom ekonomiskt på fötter för ett bra tag framöver. »Grynet» bidrog inte minst till det goda resultatet genom energiskt jobb.

NÄR VI FLYGER

Djurgården har blivit ett flygande fotbollslag. I dubbel bemärkelse. Förr i tiden bar vingarna knappt för att hålla laget över vattenytan i fotbollsserierna. Nu flyger laget av egen kraft en god bit ovanför avgrunderna... Dessutom flyger våra fotbollsspelare med »luft-droskor» av ännu pålitligare slag än de egna vingar, varom nyss talades. Djurgårdens långa tripper till Amerika, Island, Fjärran Östern, Israel, Turkiet och andra avlägsna land hade aldrig kunnat genomföras därest inte flyget stått till tjänst. På kort tid tar vårt lag ett skutt långt bort i stora världen, och hemma går familjen, fruar, fästmör, barn och andra »intressenter» och tycker att allt är som det skall vara. Ingen oro längre för flyget. Men så flygs det i första hand efter »safety-first»-principen. Inga risker. Vårt eget svenska flyg, SAS, har världsrykte om sig som ett »säkerhetsflyg». Piloter och all annan personal trimmas kanske hårdare än idrottsfolk, och maskinerna pysslas det med på ett sätt, som innebär att inte den minsta mutter, plåtskruv eller annan bagatellsak har en chans att komma ifrån översyn. Motorerna plockas isär och samman efter visst antal timmar oavsett om de ens skulle ha »hostat till» någon gång. Grundligare

Mest mästerskap

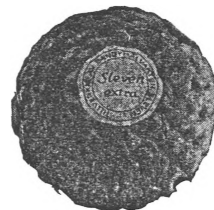
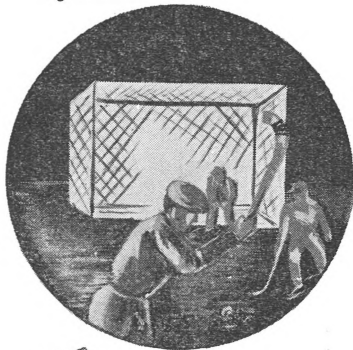
Bordtennissektionen är den som under senare år mest bidragit till påfyllningen i vårt förråd av svenska mästare. Mest framgångsrik i fråga om att hantera spadarna har Bengt Grive varit med SM-titlar både individuellt och i lag, allsvenskt seriemästerskap och ett och annat nordiskt mästerskap. Och naturligtvis placerad i landslaget. Till de stora namnen hör också Stig Elmblad. Så här glatt gick det till i pingisretsen, när Djurgården hade 60-årskalas på Berns; från vänster Stikkan Elmblad i sällskap med handbollsflickan Karin Ahrenberg och Bengt Grive med hustru Martha.

garanti för att ingenting kan hända finns inte att ge, och därför stiger också både Djurgårdens och andra fotbollsspelare, skidlöpare, ishockeymän och övriga idrottsgrabbar upp i flygplanen utan att darra på manschetterna och utan att de hemmavarande lider andra kval än sådana som består i en smula avundsjuka över att inte få följa med i luften.

Äldst och bäst!

Sirius borgar för kvalitén

Tillverkare: J. W. Nilsson
Vagn- och Karosfabrik
Innehavare: Sven Nilsson
Timmermangatan 4,
Tel. 323 30 Uppsala

Sleven Bollen

Välj SLEVEN EXTRA då får Ni en boll som är tillverkad av en gammal aktiv spelare. Detta borgar för, att Ni får en förstklassig boll.

Under de senaste 20 åren har SLEVEN EXTRA använts vid samtliga spelade landsmatcher och SM-finaler.

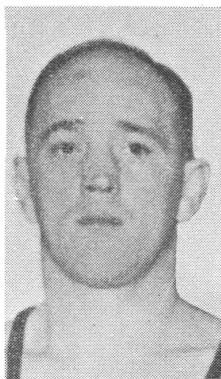
Tillverkare:

SLEVEN SÄFWENBERG
GEFLE

Telefon 245 03

Prövningar, glidflykt och ett och annat

DET HÄR ÄR Lennart Öberg, ordförande i brottningssektionen och i yngre dar en sjuårdeles stark människa i mattsporten. Han är stark fortfarande, och framför allt är han energisk och förutseende. Han jobbar hårt med sina kära brottare, och han sliter inte minst för att

det skall flyta in pengar till sektionens kassa. Det är väl ingen farlig hemlighet att avslöja, att våra brottare har sin del i att fotbollen får in alla pengar, som rätteligen skall komma in. Brottningssektionen har nämligen åtagit sig extra bevakningsuppdrag vid våra seriematcher och ser till att ingen slinker in genom vändkorsen utan att betala. Ryktet om deras förmåga att leka Sherlock Holmes har även spritt sig i andra kretsar, och därför får brottarna då och då uppdrag även utanför Djurgården. Alla bevakningspengarna går till sektionens kassa. Brottarna är förutseende när det gäller att skaffa sig möjligheter att stå på egna ben.

*

BLAND SORGEDAGAR, som då och då inträffar och som även måste hända Djurgården, har Stor-Klas Svensson särskilt lätt att minnas den dag, då hans bandygrabbar skulle ta det sista steget upp i allsvenskt kval. Det var för ett antal år sedan, och Djurgården behövde bara en poäng i sista matchen mot Nynäshamn för att vara på den säkra sidan. Hände det så illa, att Djurgården förlorade med 1—0, ansågs det inte heller så farligt, ty då fordrades att tvåan i tabellen, Mälarhöjden, skulle slå Westermalm med minst 10—0. Stor-Klas ansåg sig därför lugnt kunna låta bli att vara lagledare den dagen för

Gamla Djurgårdares Guld

Sällskapet Gamla Djurgårdare — trotjänarnas och veteranernas förening inom DIF — bildades den 12 mars 1920 med huvudföreningens ordförande J. G. Jansson vid klubban. Nu leder Bertil Nordenskjöld Gamla Djurgårdares öden, vilka är intimt förknippade med Djurgårdens egna öden. Calle Jahnzon står kvar som revisor sedan starten. Sällskapets förnämsta utmärkelse, guldplaketten, utdelas varje år vid Djurgårdens årsmöte. En rad välförtjänta kämpar har under årens lopp ibågkommit:

- 1936: Einar Karlsson
- 1937: Olle Tandberg
- 1938: Harald Hedjerson
- 1939: Einar Hammar
- 1940: Bengt Winqvist
- 1941: Nils Nordberg
- 1942: Bo Below
- 1943: Maud Cederholm
- 1944: Åke Alm (silver)
- 1945: Axel Schörling
Karl Sundholm (silver)
Carl Jahnzon (silver)
Bengt Jäderholm (brons)
- 1946: Åke Alm
- 1947: Bengt Jäderholm (silver)
- 1948: Bengt Modigh
- 1949: Karl-Erik Andersson (silver)
Carl Jahnzon
- 1950: Dan Netzell
Hans Stelius (silver)
- 1951: Bertil Nordenskjöld
Bertil Ahlin

att få tillfälle att acceptera ett erbjudande att spela med i Götas slocknade stjärnor. När den matchen var över, fick han rapport att Djurgården hade förlorat med 1—0. Fylld av onda aningar ringde han efter resultatet av matchen Mälarhöjden—Westermalm. Jo då, Mälarhöjden hade vunnit med 10—0! Precis vad som inte kunde inträffa, hade faktiskt inträffat. Tablå. Det blev inget allsvenskt kval den gången.

NÅGOT LIKNANDE hände samma år ishockeylaget, som hade en liten chans till allsvenskt kval, därest MP kunde orka med att slå Mariefred i sista seriematchen. Det orkade MP. Varpå Djurgården tappade en poäng mot ett av jumbolagen, Åkers Stycke-Bruk. Ingen glädje av hjälpen från MP men tack i alla fall så här i efterskott.

ÄVEN BROTTARNA har då och då varit utsatta för sådana här historier. Mans minns bl. a. en SM-match mot Borås BK, där Djurgården hade en teoretisk chans till seger, därest Einar Karlsson i sin comeback i en nyckelmatch kunde klara av Åke Thunström. Det såg ut att gå vägen. Einar kopplade ett stadigt livtag och slog, men så råkade han snubbla och damp på ryggen. Platt fall. Varmed Borås vann med 4—3.

*

GLÄDJEDAGAR förekommer desto flera. Alldeles särskilt roligt är det när man får en världsmästare i föreningen. Det var länge sedan sist, men gamla trotjänare minns alltjämt den dag, då Frithiof Svensson, Gottes 7 år yngre brorsa, vann VM i bantam i brottnings 1922.

Vår senaste världsmästare hette Danne Netzell. Visserligen gällde det inte något officiellt VM, men när han häromåret i Oberstdorfs jätteskidbacke flög längre än någon annan skidskutare gjort var det i alla fall en prestation av världsformat.

Vid »skidflygveckan», som det officiella namnet är på denna tävling i Oberstdorf,

BETALD ANNONSPLATS

Innehållsförteckning

Efter 60 år, av Sven Larson	3	TT: Det var Djurgår'n	36
På kommandobryggan	4	Allsvensk fotbollsmöda	37
Redaktörens spalt	4	191 SM i 12 idrottsgrenar	38
Blad ur vår historia, av Bertil Nordenskjöld	5	Kostar det, så smakar det...	38
De 10 bästa Djurgårdarna, enquête bland ledarna	9	Upp med brottarna, forts. enquêten	39
Röst ur regeringen	12	Otrolig leverans till landslagen	41
Farligt att leva	19	SSS och SOS	43
Uppladdning och urladdning	19	Vad vet vi, pristävling	45
Tio års fotbollsliv	23	34 djurgårdare i landslaget	45
Var rädd om ledarna	23	Ett vikingatåg med landslaget	47
Världen runt	25	De som styr och ställer	51
En rekordserie	25	Läst och klippt i gamla blad	53
Alla tiders Djurgårdslag	26	De vise männen	53
Ett fotbollstestamente	26	Guldregnet vid 60-årsjubileet	54
Andra röster om bästa laget	27	När storbacken var klar	55
Olympiska medaljörer i rekordlistan	28	»Utan offer inga framgångar»	57
Runt ett stort idrottsår 1951—1952	29	Prövningar, glidflykt...	59
När vi jublade och jubilerade	30	Gamla Djurgårdares guld	59
Hela Sverige gratulerade	34		

Omslagssidan: Behöver djurgårdaren där någon presentation? Alla känner vi väl igen Hasse Jeppsons energisprutande figur...

nådde Netzell 135 meter. Om sitt hopp berättade han efteråt i IB så här:

— Jag hade egentligen inte tänkt göra något mer hopp den dagen, ty jag hade redan gjort två, ett på 127 och en halvmisss på 109, och ingen av oss hade tidigare gjort mer än två försök per dag, så jag stod därnere och tittade på de olika åken. Fick förnyad lust att sticka upp, när Weiler gjorde sitt tredje... direkt tog jag skidorna och travade i väg uppåt, en sak som jag aldrig behövde ångra. Termiken var nämligen den allra bästa. Klockan var strax efter två. Överbacken hade skuggats från solen och spåret hade blivit en aning snabbare, och i underbacken välvde luftströmmarna fram rikare och bärkraftigare än tidigare.

Hoppet blev jättelyckat. Satsen klaffade 100-procentigt, och jag sköt ut — som jag kände det åtminstone — pistongsnabbt från stupet på en 8-metershöjd. När luftkudden kom, drev jag på för fullt och fick ett sådant där jättehärligt flyt... jag trodde aldrig jag skulle behöva landa... röda strecket, som utmärkte 120-metersgränsen passerades på fin höjd, jag hann uppfatta Villes och Sven Pelles intresserade blickar där dom stod parkerade i backen.

Då var min enda tanke »du måste stå för det här blir längsta hoppet». Jag drev på för

allt vad jag var värd, samtidigt som jag koncentrerade all kraft och iakttagelseförmåga på nedslaget, som måste klaras, där långt ned mot svackan till.

När backen kom emot mig hade jag varanda nerv på spänn och inom mig brann en het vilja att stå!! Stå!! Stå!! Trycket blev oerhört pressande, men jag hade kroppen under fullständig kontroll och visste precis hur jag skulle bära mig åt... skidorna nitades med kort snabb knäböjning och övergången klarades i god balans och fin ställning.

När jag svängde upp på stopplanet möttes jag av ett sjudundrande jubel. Alla människor hejade och hurrade... det var en entusiasm utan like, och detta trots att jag slagit deras landsmans notering.

— Hur kändes det efteråt?

— Knäna skalv och benen darrade av ansträngningen. Genomgående var alla slakast, när hoppet var över. Då kom reaktionen och genom den fick man klart besked, om man nu inte visste det, vilken oerhörd påfrestning långhoppning verkligen är.

— Kunde hoppet varit bättre i någon detalj?

— Det tror jag inte. Jag har säkerligen aldrig utfört ett så perfekt åk. Luftfärden tog cirka 5 sekunder — 4,9 tog mitt söndagshopp på 127 meter — så jag hann tänka en hel

del och vid ett tillfälle rättade jag till ena skidan, som sjunkit någon centimeter, men det var också allt jag behövde justera, trots att jag noga granskade allt.

*

DET INTE SÄRSKILT vanliga namnet Sandberg — i varje fall inte så vanligt som Andersson, Johansson, Karlsson och Svensson — har i Djurgårdens senare historia dykt upp rätt ofta i fotbollssammanhang. För ett 10-tal år sedan hade vi Gunnar och Curt Sandberg i uppställningen, sedan dök Birger Sandberg upp såsom »Farsan», varpå det var dags för Sixten Sandberg att framträda med tilläggsnamnet »Kritan». Och just nu är det Gösta »Knivsta» Sandberg, som hedrar familjenamnet. Han är den ende i kretsen som uppöjts till landslagsman.

*

— Vem ska spela vänsterinner, frågade vår vänsterytter före en match för 20 år sedan.

— Jo, det ska Nisse göra.

— Jaså, vänta då ett tag så ska jag gå och sätta på mig en extra tröja, kom svaret från yttern, som visste att han inte skulle få många passningar och måste gardera sig för att inte frysa ihjäl...

BERNS
Restaurant

SVERIGES STÖRSTA
RESTAURANTORKESTER

finns just på Berns, där
Emil Wertheimer och hans
solister ger den goda maten
dess rätta inramning. *Gör
ett besök på Berns — där
är varje kväll konsertkväll.*

Bordsbeställning: 22 06 00.

U
SPORT
INREG VARUMARKE

Det är ekonomiskt att spela med

"UPSALA"

BANDYKLUBBOR

Omtyckta modeller i toppkvalitet

UPSALA SPORT

Idealet för seriefotbollen

Det är ingen
tillfällighet att
"Stjärn"-bol-
larna äro de
mest använda
i serierna.

En svensk produkt i världsklass!
SYDSVENSKA LÄDER- & REMFABR. AB
ÄNGELHOLM

MEDALJENS VACKRA BAKSIDA

Kamratkänsla och glädje strålar ut från denna bild. Ännu ett mål för Djurgårdens fotbollsfärger har tillverkats och våra tre närmast ansvariga är lika glada. Det är Hasse Jeppson (t. v.), som tackar Nisse Cederborg och Ingvar Pettersson för god hjälp vid fullträffen.

DJURGÅRDAREN

Redaktion och expedition:
Stadion, Stockholm

Pris kr. 3:—